MADELINE HARPER

Casa lebedei

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Sara Kendall ținea cu blândețe pasărea în ambele mâini, vorbind încet, mângâindu-i pieptul cafeniu pătat. O briză neașteptată se stârni dinspre mare, înfoind penele păsării și răvășindu-i Sarei părul peste față. Nu observă rafala de vânt până când o șuviță de păr i se prinse între buzele întredeschise. Nedorind să-și desprindă mâinile de protejata ei înaripată, Sara se întoarse spre mare, pentru ca vântul să-i sufle părul din față, apoi redeveni atentă la substanța neagră care acoperea una dintre aripile păsării.

– Ai dreptate, pare petrol, comentă ea, întinzând aripa. Mă-ntreb de unde-o fi venit, Harry.

– Din nord, poate, n-am auzit de nici o deversare în sudul Californiei, răspunse tânărul așezat turcește pe nisip, lângă ea. Crezi că e nevoie s-o ducem la Cygnet House?

– Nu, o putem spăla ușor, cu puțin detergent – pe care l-am șterpelit de la bucătărie. E în geanta de prelată. Toarnă-i câteva picături pe aripă, îl instrui ea, ținând aripa păsării între degetul mare și cel arătător.

Harry se conformă repede, iar Sara frecă ușor cu detergent penele, până când petrolul începu să se risipească.

– Unde l-ai găsit?

– Mai încolo pe plajă, lângă golf. Pe întinderea aia stâncoasă.

– Mda, răspunse absentă Sara. Flecarilor le plac stâncile.

– Eu credeam că e fluierar, comentă Harry, nedumerit.

– Un anume soi de fluierar – flecarul hoinar. Chiar dacă nu se împerechează aici, vin anual în număr mic, dar mă îndoiesc că ăsta se bucură că e azi la noi, murmură Sara. Poate-ar trebui să vorbești prin radio la Cygnet House, ca să afli dacă s-a raportat vreo maree neagră pe plaje.

– Sigur, șefa, răspunse Harry zâmbind.

Sara termină de spălat aripa și slăbi strânsoarea. Pasărea se însufleți, cârâind nebunește și zbătându-se să scape, dar Sara o ținea pe cât de blând, pe atât de ferm. Aplecându-se cu buzele până lângă capul păsării, îi șopti încet:

– Ușurel, prietenul meu înaripat.

Capul păsării se răsuci scurt, apoi ochii săi negri se opriră spre fața Sarei, ca hinpotizați.

– Nu înțeleg cum reușești asta, observă admirativ tânărul ei coleg. Uneori, pot face și eu o pasăre să se relaxeze, mângâind-o – una la un milion – dar n-am mai auzit de nimeni care să liniștească păsările vorbindu-le.

– Chestie de experiență – și de vârstă, răspunse Sara, cu un zâmbet larg.

Avea douăzeci și nouă de ani și era proprietara Casei Lebedei de patru ani, rămânând sufletul acelui refugiu pentru păsări rănite și specii pe cale de dispariție. Harry Vaughn, care tocmai absolvise Facultatea de Medicină Veterinară din California, era asistentul și cel mai mare admirator al ei.

– Între noi nu e o diferență de vârstă chiar atât de mare, remarcă el grăbit și, când Sara nu-i răspunse, adăugă: dar oricât de mult m-aș strădui, niciodată nu voi învăța atât de multe ca tine. Ai o putere secretă, cred, continuă el, cu deplină seriozitate, în timp ce Sara se străduia să nu râdă. Un har deosebit. Știu totul despre tratamentele medicale pentru păsări, dar nu voi ști niciodată cum să le vorbesc.

– Mă rog, n-am să ți-o reproșez, Harry, atâta vreme cât mă vei ajuta în continuare să le apăr de rele.

– Să le aperi de om, mai bine zis, replică el.

– Nu mai fi așa de cinic, Harry. Tot ce putem face, față de nefericitele efecte secundare care însoțesc progresul, e să încercăm să le reducem.

Harry clătină din cap, privind spre mare, iar Sara înțelese că nu-l convinsese. În adâncul sufletului, nici ea n-o credea. La fel ca tânărul ei asistent, tânjea după o lume ideală, știind că nu era posibilă. Spre deosebire de Harry, ea n-avea timp să se plângă; era prea ocupată.

– Ia să vedem dacă se poate duce acasă, spuse ea, unde-o mai fi și casa lui.

Își desfăcu mâinile. Un moment, pasărea rămase cuibărită în palmele ei, privind-o. Apoi, simți briza și, ridicând nesigură capul, îl întoarse dintr-o parte în alta, tăind aerul cu ciocul său lung. După ce se bucură de acest moment de libertate, bătu de două ori din aripi, ca să vadă dacă-și reveniseră, apoi, sub privirile Sarei și ale lui Harry, își luă zborul, înscriindu-se pe o pală de vânt care o purtă tot mai sus, spre nori. Cei doi o urmăriră din ochi, cu mâinile ridicate în calea soarelui, până când dispăru.

– Atâta despre loialitate și afecțiune, comentă Sara râzând, în timp ce se ridica, ștergându-și nisipul de pe picioare și vârându-și poalele tricoului la loc în pantalonii scurți de bumbac cu dungi. Harry puse sticla de detergent în geantă, o apucă de toarte și porni înapoi spre Cygnet House, care se înălța deasupra lor, pe faleză.

– Nu vii? întrebă el după câțiva pași, observând că Sara nu-l urma.

– Nu, ia-o înainte. Vreau să merg pe plajă până în golf – în caz că flecarul nostru nu era singura victimă. Aruncă-mi detergentul.

Cu o expresie cam îmbufnată, Harry scoase sticla din geantă și o aruncă spre Sara. Fata o prinse cu o mână, se întoarse și porni cu pași întinși pe la marginea apei, plescăind cu picioarele ei lungi prin valurile mici, fără a scăpa din ochi linia litoralului. Îi făcu lui Harry un ultim semn de rămas bun, după care fu absorbită de peisaj, de natura unde se simțea ca acasă.

În timp ce se îndrepta spre Cygnet House, Cal Webster nu se aștepta să se simtă acolo ca acasă, sau binevenit – presupunând că i se permitea să intre pe poarta vechii moșii Palos Verdes, pe care Sara Kendall o cumpărase pentru câteva păsări și diverse alte viețăți marine.

Când părăsi autostrada, coborând pe rampa dinspre Hawthorne Boulevard, Cal își scoase ochelarii de soare pentru a se freca la ochi, înăbușindu-și un căscat, dar fără a reuși să-și stăpânească și un oftat. Era o oră prea matinală pentru a se afla pe șosea – prea matinală ca să se fi dat jos din pat, la o

adică. Încerca să nu-și programeze niciodată interviurile dimineața. Cal se mândrea cu faptul că nu prinsese aproape nici un răsărit de soare în viața lui, obicei pe care intenționa să și-l respecte și în continuare.

Totuși, Sara Kendall era o pasăre ciudată, foarte asemănătoare cu ființele pe care le îngrijea, dacă era să dea crezare lucrurilor auzite recent.

– Își începe ziua de muncă la niște ore imposibile, în jur de șase dimineața, îl informase sora Sarei. Asta se numea cândva „a te scula o dată cu găinile“, dar la Cygnet House înseamnă a te trezi o dată cu păsările sălbatice.

Jennie îi sugerase lui Cal să ajungă cât mai devreme; îi mai sugerase și să se prezinte sub un pretext fals. Ideea nu-l încânta deloc. Cal nu-și pierduse niciodată curajul de ziarist, chiar dacă renunțase la reportajele de investigații, trecând la activitatea mai relaxată de a scrie biografii – cărți despre persoane importante, despre oameni bogați, celebri, puternici. Dar învățase să eschiveze, să smulgă răspunsuri la întrebările dificile și să transforme o povestea banală într-un material de senzație, încă de pe vremea când era tânăr și lupta să se impună.

Nu mințea niciodată, nu exagera, nici măcar nu deforma adevărul, dar folosea toate metodele ortodoxe – și pe cele nu prea ortodoxe – ca să obțină ceea ce voia. Și totuși, întotdeauna avusese grijă să nu le facă rău oamenilor nevinovați și să nu profite de cei mai puțin puternici ca el. Cumva, avea sentimentul că Sara Kendall era mult mai slabă, iar ideea de a o păcăli nu-i surâdea.

– Altă soluție nu ai, îl asigurase Jennie. Sara e altfel. Eu m-am născut în centrul scenei și de-atunci n-am mai plecat o

clipă de-acolo. Sara s-a născut în culise și n-a ieșit să facă nici măcar o plecăciune la aplauze. E greu accesibilă, Cal, și reticentă – ca să nu spun mai mult. Nu te va lăsa să intri pe poartă dacă află că scrii o carte despre mama, că vrei să afli amănunte despre copilăria noastră ca fiice ale legendei numite Madga Davis. Trebuie să te hotărăști cum e mai bine s-o iei pe Sara și pe urmă să-ți urmezi hotărârea luată. Și va trebui să minți, altfel nici n-ai să te-apropii de ea.

Vocea lui Jennie devenise mai înceată și foarte intensă:

– Dacă nu scrii despre mama, o va face altul, mai puțin bun și cinstit decât tine. Sara își va da seama și ea de asta – dar până atunci mai este...

Acum, în timp ce-și conducea mașina de-a lungul peninsulei, Cal nu era deloc sigur cum avea să procedeze cu Sara Kendall. Trebuia să aștepte până ajungea acolo, înainte de a lua o hotărâre, până o vedea și o cunoștea cât de cât mai bine. Dar își stabilise deja bazele, cu ocazia convorbirii telefonice. Ceva anume în vocea ei rece și distantă îl avertizase să urmeze sfatul lui Jennie. Prin urmare, îi spusese că era un prieten de-al surorii sale, că scria un articol despre Cygnet House și ar fi dorit să-i ia un interviu.

Când intră pe poarta cu stâlpi masivi de cărămidă a proprietății, Cal fu cât pe ce să lovească o fată îmbrăcată în șort și tricou. Ducea în mâini două colivii enorme. Păsările negre dinăuntru țipau înnebunite, dând din aripi. Netulburată, fata se dădu la o parte din fața mașinii și veni spre portieră. Măsurând-o cu privirea, Cal aprecie că trebuia să aibă cam optsprezece ani.

– Nu-mi faceți impresia unui iubitor de păsări, comentă ea. Nu cumva ați greșit adresa?

Cal se uită pe lângă ea, spre casa porții, dincolo de care se înălța o construcție de piatră și sticlă, aproape de marginea falezei. Deasupra ușii erau scrise, cu litere ușor aplecate, cuvintele „Cygnet House“.

– Nnț! zâmbi el. Aici am treabă.

– Atunci, poate-mi spuneți cu ce să vă ajut, replică fata.

Avea părul legat la spate într-o coadă-de-cal și, privind-o mai bine, Cal își corectă impresia. Nu arăta mai matură de șaisprezece ani. Păsările continuau să protesteze sonor, dar fata nu părea să le ia în seamă.

– O caut pe domnișoara doctor Kendall, spuse el, zâmbindu-i cuceritor.

Își împinse ochelarii de soare pe frunte, unde dispărură sub părul des și blond-nisipiu, măsurând-o cu o privire admirativă. În schimb, i se răspunse cu expresia la care se așteptase. Locotenenții de la Cygnet House n-aveau să-i creeze probleme, conchise el.

– Cred că Sara e la spital.

– Mulțumesc.

Cal ambreie motorul Porsche-lui roșu și porni pe alee, spre casa din piatră și sticlă.

– A, nu! strigă fata, luând-o la fugă după el, cu coliviile legănându-se. Ăla-i sediul – birourile, camerele studenților, sala de mese, bucătăria... fel de fel, își prescurtă ea descrierea, adăugând: Sara nu vine acolo aproape niciodată. Locuiește în casa de la poartă, dar nici acolo n-o s-o găsiți. Tot timpul lucrează jos, la grajd.

Cal ridică o sprânceană, iar fata, care se așteptase la o asemenea reacție, chicoti.

– Păsările trăiesc în grajd.

– A, sigur, răspunse Cal. De ce nu?

Râzând din nou, fata începu să-i explice:

– E reamenajat, cu colivii, țarcuri de împerechere, spital, fel de fel. Haideți să aruncați o privire. Nici n-ați crede că a fost cândva grajd.

– Cum ajung acolo?

– Tocmai mă duceam – v-aș putea arăta drumul, se oferi ea.

– Păi de ce n-o faci, iubito? se bucură Cal, deschizându-i portiera. Eu sunt Cal Webster.

– Iar eu sunt Marcie, se prezentă ea, zâmbind, în timp ce se chinuia să potrivească pe bancheta din spate coliviile, după care se așeză pe fotoliul de lângă el.

Cal apăsă pe accelerator, iar mașina porni vuind pe alee, spre parcare. În timp ce coborau și porneau pe cărarea dinspre grajduri, Cal își puse din nou ochelarii negri, pentru ca Marcie să nu-i vadă amuzamentul din ochi. Dacă toți angajații erau la fel de agreabili ca ea, s-ar fi putut să nu aibă nici un fel de probleme, la urma urmei.

Dar prima problemă tocmai se ivise în fața lor, sub chipul unui tânăr înalt, cu ochelari.

– Domnișoara doctor Kendall nu-i aici, anunță el, pe un ton repezit. Vă așteaptă?

– Mda, i-am spus c-am să trec, în cursul dimineții...

– Nu-i nici nouă încă, replică Harry, iar Cal fu gata să jure că, în clipa când se uitase la soare, calculase pe loc ora după poziția acestuia pe cer.

– Da, știu, răspunse el, cu un aer prietenos îndelung exersat. Nici eu nu mă așteptasem să ajung atât de curând.

Nu adăugă că nu se așteptase nici măcar să se dea jos din pat atât de curând.

– Eu sunt Harry Vaughn, asistentul ei, se prezentă scurt tânărul. Domnișoara doctor Kendall e pe plajă. O puteți aștepta în birou, la sediu.

– Poate-ar fi mai bine s-o caut direct pe plajă, propuse Cal, dacă-mi arătați drumul.

– Nu, sosi scurt răspunsul, oarecum temperat de explicația: preferă ca vizitatorii să rămână sus. Cygnet House e o rezervație sălbatică, plus refugiu, spital și loc de împerechere, explică în continuare Harry, mândru. Poate fi periculos ca lumea să hoinărească prin pădure sau pe faleză. Aici sunt multe păsări rare și exotice – nu vrem să fie deranjate.

Cal ghicise că hoinărelile prin rezervație erau „periculoase“ pentru animale, nu pentru oameni. De fapt, simțea că pe Harry ființa omenească nu-l interesa nici pe departe – cu siguranță, nu ființa lui Cal Webster. Se hotărî să adopte o atitudine conspirativă.

– Din moment ce îi voi lua un interviu domnișoarei doctor Kendall, m-am gândit că o ambianță mai relaxată, ca pe plajă, ar fi ideală ca să începem. Nu sunteți de aceeași părere?

– Nu, repetă Harry. Accesul vizitatorilor în rezervație e interzis. Cred că puteți aștepta aici, continuă el ursuz, deși Marcie trebuia să vă lase la birou.

Farmecul atât de eficient asupra lui Marcie nu părea să folosească la nimic cu Harry. Cal mai întâmpinase rezistență la viața lui, dar Harry părea de neclintit. Pradă unei intuiții neașteptate, se întrebă dacă nu cumva băiatul acela era

îndrăgostit de doctorița Sara Kendall. Își aminti ce-i spusese Jennie despre sora ei mai tânără, care nu părea deloc obiectul unei iubiri nemuritoare.

– Întotdeauna a fost altfel, de la bun început, comentase Jennie, meditativ. Avea ochi căprui.

Cal nu fusese impresionat de această explicație, dar Jennie intrase în amănunte:

– Mama și cu mine suntem blonde, cu ochi albaștri și ten deschis. Sara e brunetă. Are părul drept și cam zbârlit.

Își trecu mâna prin propriile ei bucle blonde, în timp ce se întindea în șezlongul de pe marginea piscinei, potrivindu-și pălăria cu boruri largi ca să-și apere fața de soare.

– Odată, mama i-a ondulat părul, dar rezultatul a fost o catastrofă. Arăta ca o claie, cu capetele în toate direcțiile.

Râse, cu un sunet la fel de melodios ca frumoasa ei voce de cântăreață. Stăteau așezați pe terasa de piatră a vilei ei din Bel Air. În fața lor se întindeau apele răcoroase ale unei piscine albastre cu aspect plăcut, iar în bazin înota un tânăr cu aspect și mai plăcut. Și mai tânăr, observă Cal, decât cei treizeci și trei de ani ai lui Jennie. Nimeni nu făcuse prezentările.

– Mama era în culmea succesului, când Sara a avut toate problemele astea cu părul. Și mai avea și prognatism, își aminti Jennie. Ani de zile a trebuit să poarte proteză dentară. Parc-ar fi schimbat-o cineva la naștere, nici nu ziceai că făcea parte din „cea mai celebră familie din show-biz“, comentă ea, aproape cu tristețe. Dar eram foarte apropiate, Sara și cu mine, în acei ani de început când tata era ocupat să devină cel mai tare din Hollywood, iar mama era deja o legendă.

Jennie oftă, potrivindu-și o țigară cu filtru auriu între buzele rujate cu roz. Cal i-o aprinse, iar ea îl privi peste ramele enormilor ochelari de soare.

– În copilărie, am avut grijă de Sara, dar când mama a început cu problemele, când s-a apucat de băut și și-a pierdut popularitatea... mă rog, cred că s-ar putea spune că propria mea stea intrase în ascensiune.

Cal zâmbi, luând o înghițitură din paharul aburit, cu vodcă și tonic.

– Cred că s-ar putea spune, repetă el, gândindu-se că era cea mai modestă afirmație a anului. Jennie Kendall avusese un succes fulminant, încă de la prima apariție pe scenă, și – după cum auzise de-atâtea ori – interviurile cu ea erau ca un vis. Nici măcar nu fusese necesară o listă de întrebări. N-avea nevoie decât de o propoziție azvârlită în direcția ei, și nu se mai oprea.

În timpul acelor interviuri pe marginea piscinei, Cal aflase multe despre legenda Magdei Davis, de la talentata ei fiică. Putuse chiar s-o descoasă despre concurența care existase între ele, fără ca Jennifer să recunoască la început, dar în cele din urmă iscodelile subtile ale lui Cal își atinseseră scopul. Nu o dată în cariera lui, Cal Webster, ziaristul, fusese comparat cu un chirurg expert.

Dar nu aflase tot ceea ce voia – tot ce-ar fi vrut cititorii lui să știe despre viața Magdei Davis. Unele lucruri avea să le afle de la actorul Ted Kendall, soțul Magdei, care încă mai locuia în casa din Beverly Hills unde stătuseră cândva împreună cu fiicele lor. Spera ca restul să afle de la cealaltă fiică a Magdei, cea care uneori fusese tratată cu indulgență, alteori cu indiferență – din motive pe care Cal bănuia că le înțelegea. Sara, cea diferită. Rățușca urâtă.

Femeia care venea spre el pe cărare nu era nicidecum o rățușcă urâtă, își dădu seama Cal, în timp ce o privea pe Sara Kendall apropiindu-se. Îi văzuse câteva fotografii, mai mult insantanee de familie, din moment ce reporterilor le fusese greu să se apropie de ea. Reprezentau o fată înaltă și zveltă, cu păr brunet, aceeași fată pe care i-o descrisese Jennie, la diverse vârste. Nici Jennie și nici fotografiile nu sugeraseră măcar pe departe adevărul.

Vântul îi răvășise părul șaten închis, cu fire drepte, dar nu reușise să-i șteargă luciul, nici să-i ascundă textura fină. Avea picioarele suple, însă nu subțiri, iar Jennie nu menționase nici forma lor, și nici pe aceea a trupului longilin și zvelt, la fel de agreabil arcuit în partea de sus, ca și în cea de jos. Singura ei ciudățenie, observă Cal, consta în faptul că într-o mână ținea o sticlă de detergent, iar în cealaltă o pasăre.

Cal își scoase ochelarii, dădu să și-i agațe pe piept, în deschizătura tricoului, apoi se răzgândi și îi puse în buzunarul hainei. Avea un sacou de in bej, cu țesătură rară. Sara îl observase înainte de a-l observa pe el. Crescuse înconjurată de asemenea confecții bărbătești scumpe – discrete dar elegante. Nu era deloc impresionată.

Cal se prezentă, având grijă să fie politicos, dar nu slugarnic.

– Vă așteptam mai târziu, răspunse ea rece, în timp ce-i strângea mâna.

– Am reușit să amân altă întâlnire, ca să ajung aici mai devreme, minți el, știind că, mărturisindu-i cum reușise, ca prin minune, să se trezească înainte de amiază, n-ar fi amuzat-o deloc.

– Sunteți bun s-o țineți puțin, până deschid eu poarta? îl întrebă ea și, până să răspundă, Cal se pomeni că avea în mână... nu sticla, ci pasărea. Nu ținuse niciodată în mână o pasăre, nici măcar nu se apropiase de vreuna. O simțea ca pe un bulgăre tremurător de oase și pene.

– Ei, stați puțin, protestă el, încercând să i-o înapoieze. Nu mă pricep deloc la așa ceva. Să nu...

– E-n regulă, îl întrerupse cu nepăsare Sara, în timp ce deschidea poarta crescătoriei de păsări, iar un moment Cal se întrebă dacă nu cumva îl punea la încercare, cerându-i să țină pasărea pentru a determina dacă avea sau nu ce să caute în sanctuarul de la Cygnet House.

Nu avu prea mult timp ca să-i analizeze motivele. Pasărea vibra nervoasă în mâna lui.

– O să zboare! insistă el.

– Mă îndoiesc, sosi răspunsul. Nu poate zbura, cu o aripă ruptă. Aduceți-o aici, vă rog, îi ceru Sara. Repede, până nu scapă vreuna din celelalte păsări.

Cal se conformă, intrând într-o sală plină cu toate soiurile de zburătoare imaginabile, adăpostite după plase de sârmă. Observă că încăperea era mare cât o casă, având tavanul la cel puțin trei metri înălțime.

– Puneți-o acolo – în cutia de lângă baia pentru păsări, îl instrui Sara.

Cal respectă din nou ordinul, punând pasărea într-o cutie mare plină cu iarbă, grăunțe împrăștiate și o ceșcuță cu apă. Două păsări, de o culoare trandafirie ștearsă, stăteau cocoțate pe marginea băii. Când Cal se ridică, își luară zborul.

– Scuze... spuse el, simțindu-se ca un idiot și întrebându-se dacă își prezentase scuzele Sarei, sau păsărilor.

– Nu face nimic. Imediat ce plecăm, vor reveni să-și facă baia. Romulus și Remus sunt niște maniaci ai toaletei personale.

– Par destul de sănătoși, comentă cam prostește Cal, care habar n-avea de sănătatea păsărilor. Ce fac aici?

– Se distrează, cred, răspunse Sara.

Încuiase ușa clădirii și se apropie de el, privindu-i pe cei doi cintezoi care țopăiau încoace și-ncolo, încercând să se hotărască dacă se se întoarcă sau nu la baie. În timp ce Sara se uita la ei, Cal se uita la ea. De aproape, putea să-i vadă luciul pielii și micile punctișoare aurii din irișii căprui ai ochilor. Reținu s-o mustre pe Jennie pentru că nu-l prevenise; sora ei era o adevărată frumusețe. Inhală, cu mare plăcere, mirosul plăcut, de natură, pe care-l emana.

– Au intrat într-o zi când era ușa deschisă, continuă Sara cu explicațiile, care nu-l interesau câtuși de puțin; Cal îi observă pe obraz o mică pată de noroi și, în timp ce se gândea dacă să-și scoată sau nu batista și să i-o șteargă, Sara continuă: sunt aici de vreo două săptămâni. Se pare că le place.

Zâmbi larg.

– Asta-i zona noastră de convalescență, unde păsările sunt închise când s-au vindecat, după boli sau răni, și mai au puțin până să fie eliberate. Romulus și Remus inspiră un anumit spirit de sănătate, nu vi se pare?

Cal îi dădu dreptate imediat, urmând-o mai departe prin sală. Plasa de sârmă era prinsă de tavanul fostului grajd, astfel încât să se poată intra direct pe ușa din spate. Cu excepția

formei, clădirea nu mai avea nimic de grajd. Pe jos fusese turnat ciment, acoperit acum cu linoleum cu flori galbene. Boxele, transformate în cabinete de examinare și tratament, erau zugrăvite într-un galben ca al soarelui, iar pe pereți se vedeau gravuri de Audubon.

– Așteptați să-i spun unui intern despre noua pasăre, îl rugă Sara, și vă stau la dispoziție.

Intrară, iar Sara dispăru pe o ușă marcată cu inscripția: „Veterinari – Numai păsări și diverse animale marine".

Când reveni, o urma un băiat ce nu părea mai vârstnic decât Marcie și arăta la fel de imaculat și însuflețit ca ea.

– E lângă băiță, Billy, îi spuse Sara. O fractură simplă. Bandajează-i aripa și pe urmă leagă-i-o strâns lângă trup, îl mai instrui ea.

Cu un zâmbet mieros pe chipul pistruiat, Billy ieși pe ușă. Nu peste mult reveni, ducând pasărea cu o ușurință care-l enervă pe Cal, și dispăru pe culoar.

– Și-acum, domnule... Webster?

– Da, Cal Webster, răspunse el, privindu-i zâmbitor ochii întunecoși și jucăuși, unde i se păru că zărea o anumită lucire. Nu era prea sigur cum s-o interpreteze, dar nu-și putu stăpâni ideea neașteptată și plăcută că putea sugera existența unui spirit dedicat nu numai păsărilor. Oricine trebuia să aibă și o latură frivolă, chiar și domnișoara doctor Kendall.

Cal își scoase din buzunar batista de mătase și începu să șteargă mica pată de pe obrazul Sarei. Tânăra îl privi cu ochii dilatați de uimire, dând să se retragă, dar Cal ridică și cealaltă mână, cuprinzându-i ușor bărbia.

– Voiam să fac asta de când mi-ați dat pasărea în grijă, spuse el încet.

Sara rămase nemișcată, în timp ce batista lui Cal îi freca pielea feței. Îi simțea degetele calde și puternice, ținându-i capul nemișcat. Era o atitudine foarte intimă, la care Sara nu se așteptase. Un moment, o lăsă fără nici o reacție – decât accelerarea bătăilor inimii, provocată de apropierea lui atât de neprevăzută. Cu toate că expresia îi rămânea perfect calmă, nu-și putu stăpâni fiorii pe care i-i provoca atingerea acelui străin.

– Era doar o mică pată de noroi, dar strica perfecțiunea.

Deși replica îi plăcea, Cal o rostise cu sinceritate. Nu putea înțelege de ce Jennie nu spusese nimic despre ochii mari și îndepărtați ai Sarei, despre nasul puțin arcuit la vârf, cu o spuză de pistrui la rădăcină, despre linia cam pătrată și foarte hotărâtă a bărbiei sau despre gura mică și vulnerabilă. Era o față care-l atrăgea și-l intriga, o față de la care nu-și mai putea lua privirea.

Batista lui Cal se opri, iar Sara făcu un pas înapoi, simțindu-se din nou în siguranță, la adăpost de atingerea lui.

– Nu era noroi, preciză ea, cu o voce care se voia mai sigură decât reușea să fie. Era petrol. Mă tem că are loc o scurgere, pe undeva prin apropiere.

Încerca să dirijeze ea conversația, la fel cum reușise s-o facă înainte, de când îl văzuse apărând, cu hainele lui sportive tipice pentru California. Peste haine îi fusese ușor să treacă cu vederea – chiar și peste aspectul lui arătos și îngrijit. La prima vedere, ar fi putut să pară un star de cinema; unul dintre acei bărbați chipeși care se adunau în jurul piscinei când ea era în

creștere, înalt, cu un zâmbet dezarmant și o licărire ștrengărească în ochii de un albastru viu. Sara mai văzuse asemenea ochi; te capturau cu privirea, dar le puteai rezista. Mai departe, însă, nu mergea la fel de ușor. Simțea că acest Cal Webster avea un intelect și un umor cărora le acorda mai puțină încredere decât înfățișării sau hainelor lui. Și totuși, își spuse ea, avea să reziste, în ciuda farmecului evident al lui Cal Webster.

– Aș vrea să mă aranjez puțin, spuse ea, înainte de a sta de vorbă. V-ar deranja să mă însoțiți până la sediu? Acolo ne vom simți mai comod și pot să mă spăl și pe față, adăugă, cu un zâmbet dezarmant. Dacă nu aveți nimic împotrivă să așteptați...

Rostise ultimele cuvinte mai mult ca pe o certitudine decât pe un ton de rugăminte.

Cal dădu din cap, urmând-o pe cărarea șerpuitoare, spre casă. Venise să-i ia un interviu și, dacă era nevoie, avea să aștepte toată ziua. Mai devreme, când parcase mașina, nu se ostenise să privească în jur. Acum o făcu și văzu că priveliștea era impresionantă, o panoramă care se întindea de la falezele stâncoase din Palos Verdes până la conturul Catalinei. Un loc minunat pentru o casă, dar cam extravagant pentru păsări, după părerea lui.

– Am cumpărat proprietatea chiar înainte de a exploda prețurile. Foștii proprietari voiau s-o vândă cât mai repede și au oferit-o la un preț incredibil de avantajos, îi explică Sara.

Traversară curtea, care arăta ca o junglă de flori sălbatice și plante crescând în dezordine până lângă ușă.

– Noi nu facem decât să le stropim, continuă Sara cu explicațiile, de restul are grijă natura. Trebuie să recunosc, însă, că

foștii proprietari au plantat niște specii foarte exotice, care prosperă extraordinar, spre marea bucurie a păsărilor. Parcă ar ști că aici e un sanctuar. Avem din toate speciile. Acum doi ani, am înregistrat chiar și o pasăre tropicală cu coada albă, adăugă ea, cu vizibilă mândrie.

Cal, care nu știa nimic despre acel subiect, se simți dator să contribuie și el.

– Întreaga peninsulă pare să atragă păsările. La câteva mile mai încolo, am văzut doi păuni care se plimbau pe șosea.

– Într-adevăr, nu-i așa că-s minunați? Unii dintre localnici au adus câteva perechi, și s-au înmulțit. Parcă ar fi niște statui elegante, cum stau pe treptele caselor. Intrați, îl invită ea, și aruncați o privire în jur, până mă spăl eu.

Nasul pistruiat i se încreți într-un zâmbet care-l fermecă până și pe Cal Webster, cel atât de greu de fermecat.

Sara îl conduse în camera din față a casei, care părea să servească drept recepție – atâta doar că nu exista nici o recepționeră, numai o inscripție, pe birou, invitând vizitatorii să apese pe butonul interfonului, despre care Cal presupuse că avea legătură cu grajdul-spital. Ferestrele înalte de la podea până în tavan dădeau spre un alt peisaj, la fel de spectaculos, în lungul falezei. Pe balustrada verandei stătea o pasăre mare și albă ce părea un fel de pescăruș. Studia priveliștea cu o expresie plictisită, ca și cum ar fi fost proprietatea ei personală, făcându-l pe Cal să clatine din cap cu uimire.

– Nimeni n-o scoate din ale ei, spusese Jennie despre sora sa, în după-amiaza aceea când stătuse de vorbă cu Cal, lângă piscină. Probabil că păsările știu despre ea mai multe decât oamenii.

– Cu siguranță, comentase Cal, n-am să pot smulge prea multe de la ea.

– Așa-i place Sarei. Întotdeauna a făcut numai ce-a vrut ea, la adăpost de luminile rampei. Și, oricum, cred că acolo nu rămăsese prea mult loc și pentru ea. Mama și cu mine monopolizaserăm aproape tot spațiul, iar tata, ce mai rămăsese, continuase Jennie, râzând. Dacă vrei să scoți ceva de la Sara, va trebui să te folosești de păsări și toate sălbăticiunile celelalte. Acolo ele sunt stăpâne, cu o mână de ajutor din partea surorii mele și a angajaților ei ascultători.

În timp ce Cal se gândea la ceea ce spusese Jennie, unul dintre angajații cei ascultători apăru dintr-o încăpere dosnică, îi zâmbi cu gura până la urechi, luă un dosar de pe birou și-l întrebă pe Cal dacă avea nevoie de ajutor. Auzind că avea cine să se ocupe de el, tânărul se retrase. Erau niște băieți deștepți, internii aceia – cel puțin, judecând după cei pe care-i văzuse – tineri și dornici să servească din răsputeri cauza Sarei Kendall. Și, în cazul lui Harry Vaughn, amorezați.

Cal începuse deja s-o evalueze pe domnișoara doctor Kendall în mintea lui de gazetar, catalogându-i calitățile și defectele, laturile accesibile și cele inabordabile, căutând o tehnică de a o face să vorbească. Ceva, însă, îl deranja. De obicei, în acea etapă a pregătirii unui interviu, Cal putea înscrie toate trăsăturile în compartimente separate, organizându-le, compilându-le și obținând răspunsurile de care avea nevoie.

Cu domnișoara doctor Kendall, procesul nu mergea la fel de ușor. Multe dintre compartimentele minții lui erau încă goale. Era frumoasă, dar precautã. Cal își amintea cum se ferise de el când îi atinsese fața – aproape ca una dintre

sălbăticiunile ei. Se gândea la femeile care ar fi profitat de ocazie ca să-l tachineze sau să flirteze – cu Sara, nu era cazul.

Avea în mod vădit o voință puternică, din moment ce reușise să cumpere proprietatea și s-o transforme pentru păsările ei, determinând și o gașcă de puști cu ochii strălucitori s-o ajute. Și era hotărâtă. Își amintea cum reușise să-i obțină ajutorul, cu pasărea aceea afurisită. Îi plăcea să se distreze; i-o citise în ochi. Era sexy – fără a părea s-o știe – și, poate, puțin cam nesigură de ea însăși. Cal presupunea că, dacă ieșea din incinta restrânsă a Casei Lebedei, acest lucru ar fi devenit evident. Crescuse ca fiică nesigură pe sine, în familia unor oameni încununați de succese.

Dar acest lucru nu se văzu, când Sara reveni în încăpere. Își spălase fața și mâinile, probabil, dar se și pieptănase, strângându-și părul lung în creștetul capului, neglijent însă cu bune rezultate. Și își aplicase pe buze puțin ruj, de o culoare indiană pământie care se asorta cu pielea ei bronzată. Arăta senzațional.

Iar autoritatea îi revenise și ea.

– Și-acum, domnule... Webster, mi se pare...

– Da, Webster, repetă Cal, la fel ca în urmă cu douăzeci de minute.

Evident, nu urmase nici un curs de memorare a numelor. Cal o făcuse. Mai demult, când îi lipsea complet încrederea în sine, proaspăt absolvent de colegiu, temându-se de ceea ce-l aștepta în viață, făcuse tot posibilul ca să progreseze. Iar pe vremea aceea avusese mare nevoie de progrese.

– La telefon ați spus că vreți să discutăm despre munca noastră aici, la Cygnet House...

– În primul rând, da, încercă el să atenueze minciuna.

– Sunteți ziarist?

– Da...

Surprins, simți cum orgoliul i se prăbușea în picaj. Sara nu auzise niciodată de el.

– Aș putea să văd și eu o acreditare?

Din nou mirat, Cal își scoase portofelul și găsi înăuntru câteva cărți de vizită care-l identificau ca ziarist și membru al Clubului Național de Presă. Sara păru mulțumită, dar încă mai ezita dacă să-i acorde sau nu interviul.

– Sunt o persoană foarte retrasă, spuse ea. Aș prefera să nu vorbesc deloc despre mine, ci numai despre Cygnet House.

– Dar nu e posibil, replică el grăbit. Dumneavoastră sunteți Cygnet House. Ați fondat-o, o conduceți. Nu pot scrie despre instituție fără să scriu și despre persoană.

– Nu știu ce să spun... se așeză Sara pe un scaun de lângă birou. Nu-mi place să vorbesc despre mine nici cu oamenii pe care-i cunosc, necum cu străinii... Mă simt stingherită... adăugă ea, iar Cal își dădu seama cât de timidă era.

Chiar și după tot ceea ce-i spusese Jennie, nu-și putea imagina timiditatea în cazul unei membre a familiei Kendall. Se îndoia că Jennie roșise vreodată în viața ei; Magda, cu siguranță, niciodată. Iar Ted Kendall, chiar și acum, în anii lui de declin ca june-prim romantic, încă mai fermeca talk-show-urile cu povestiri despre sine însuși. Oricât era de sfioasă Sara, oricât de puțin vorbea, Jennie îl asigurase că știa despre legendarul cuplu Kendall mai multe decât oricine.

– Sara a continuat să locuiască în Beverly Hills, cu ei, după ce eu am plecat ca să-mi urmez cariera. A stat alături de ei până la sfârșitul căsniciei și sunt convinsă că știe multe – dacă o poți convinge să vorbească.

Pentru a scrie cartea despre mama ei, Cal știa că trebuia s-o facă să vorbească. Primul pas consta în a-i obține acceptul pentru interviuri. Se așeză pe colțul biroului, lângă scaunul ei.

– Cred că întreținerea costă foarte scump aici, comentă el.

– Foarte, confirmă Sara, chiar și fără un grădinar.

– Studenții care vă ajută locuiesc și ei aici? întrebă el, pornind pe un anumit fir.

– Da, fac muncă voluntară – cel puțin, internii. Tinerii cu mai multă experiență primesc și un mic salariu, dar le oferim cazare și masă gratis.

– Continuați să plătiți ipoteca proprietății, cred.

– Și-o vom mai plăti încă o sută de ani de-acum încolo, replică Sara, râzând.

– De unde provin toți banii? întrebă Cal, pe un ton nevinovat.

– Din donații, în majoritate. Subvenții – cum bine știți, adăugă ea, cu un zâmbet care sugera că deja se prinsese în joc. Și, da, publicitatea determinată de articolul dumneavoastră ne va aduce noi donații. De mult nu ni s-a mai făcut reclamă la nivel național. Spuneați că lucrați ca liber-profesionist pentru o revistă de circulație națională?

– Pentru mai multe, răspunse Cal. Nu-mi va fi greu să plasez articolul. V-aș arăta cu plăcere unele dintre lucrările mele, iar sora dumneavoastră poate garanta pentru mine.

Sara clătină din cap:

– Nu, nu va fi necesar. Acreditările dumneavoastră sunt în ordine.

Ochii i se îngustară, îngânduraţi, iar Cal ştiu că mai avea un pas până s-o cucerească. Acum, sentimentele lui deveniseră amestecate. Aproape regreta că începuse cu acel vicleşug şi se întreba dacă ar fi putut obţine ceea ce dorea şi fără să recurgă la subterfugii. Dar era prea târziu, îşi dădu el seama. Întinsese cursa, iar Sara era gata să calce în ea.

– Un articol ne-ar prinde bine, desigur, spuse ea, cu o voce şovăitoare.

„Se apropie de capcană", îşi zise Cal.

– Da, am s-o fac, se avântă Sara, iar el dădu din cap.

Fălcile capcanei se închiseseră.

Cal încercă să zâmbească, în timp ce-i strângea mâna.

– Credeţi că ar fi posibil să mai stau aici câteva zile, ca să mă pătrund de atmosfera locurilor, să vă urmăresc cum lucraţi, dumneavoastră şi personalul?

Sara se încruntă.

– E neapărat necesar?

– Mi-ar fi de folos, cu siguranţă. Voi plăti camera şi masa, desigur, şi n-am să vă deranjez. Aş putea folosi şi un magnetofon în timpul interviurilor?

Sara dădu din cap, tăcută, înţelegând că încheiaseră târgul, ceea ce o făcea să se simtă destul de incomod.

Cal îi observă stânjeneala.

– Voi avea grijă ca interviurile să fie cât mai scurte şi n-am să vă pun întrebări în timp ce lucraţi. Eventual în pauza de masă, sau spre seară, oricând vă vine cel mai la îndemână să vorbiţi cu mine. N-o să vă displacă, încheie el, zâmbind. Garantez.

Sara îşi dorea să-l fi putut crede.

Capitolul 2

Bătăile insistente în ușa masivă de lemn reușiră să pătrundă cumva prin ceața deasă a somnului care-l învăluia pe Cal. Nu luă în seamă zgomotul, știind instinctiv că nu dormise nici pe departe șase sau șapte ore, câte-i erau necesare ca să se refacă.

Se prăbușise în pat într-o cameră aflată undeva la etajul Casei Lebedei, pe la ora două noaptea. Casa era întunecată și tăcută, iar lui Cal îi fusese foarte greu să repereze camera, pe care înainte n-o văzuse decât o singură dată, cu ocazia unei vizite sub îndrumarea unuia dintre vajnicii interni. Se afla la capătul culoarului de la etaj, dar nu reținuse dacă era pe stânga sau pe dreapta. Din fericire, ușa rămăsese deschisă, așa că nu fusese nevoit să ghicească.

Zâmbise în sinea lui. Dacă ambele uși ar fi fost închise, iar camera de vizavi era a Sarei... Apoi își amintise că ea locuia departe de ceilalți, în casa de la poartă. N-ar fi auzit altceva decât zbieretul unei interne trezite din somn la ora două noaptea, de către un locatar provizoriu, afumat cu șampanie.

Consumase șampania în cinstea propriului său succes. Spre seară, se întorsese la Los Angeles ca să-și ia hainele, fără a aplica întru totul recomandarea Sarei de a-și limita garderoba la blugi și pantaloni scurți. În fond, Palos Verdes era o zonă sofisticată, cu restaurante excelente, iar Cal nu plănuia să cineze numai la Cygnet House. Cumva, se îndoia că bucătăria de-acolo i-ar fi satisfăcut prea mult timp gusturile. Așa că adăugase în valiză un costum și un blezăr alb de pânză groasă.

Apoi, Cal făcuse greșeala de a telefona la recepția hotelului unde avea o cameră permanentă, pentru a se interesa de mesaje. După alte zece apeluri telefonice, se pomenise la Ma Maison, lând cina cu agentul lui de pe Coasta de Vest. Fusese o masă a naibii de bună, își amintea el, cu atât mai mult datorită tranzacției pe care i-o oferise agentul, cauza tuturor acelor toasturi cu șampanie.

– Ți-am făcut rost de cinci sute de miare, Cal, îl anunțase agentul cu satisfacție. Nu-i rău, pentru un volum de buzunar. Din moment ce vremurile când luai un milion pe-o ediție cartonată au apus de mult, la o juma' de milion nu-ți mai dă mâna să strâmbi din nas.

Cal fusese de acord. Cartea era biografia unui patron multimilionar de corporație, scrisă de el. Compania se aflase la un pas de faliment, fiind salvată în ultima clipă, printr-o fuziune care părea cel puțin dubioasă. Cal își începuse misiunea ca reporter de investigații pentru un ziar de pe Coasta de Est. Se așteptase ca toate cercetările să-l compromită pe individ și, spre surprinderea lui, constatase că fiecare detaliu descoperit de el ducea la exonerarea acestuia. Intrigat de subiect, dezvoltase articolul până la întinderea unei biografii, câțiva ani mai târziu, când intrase în noul domeniu, găsind că era năucitor de profitabil.

Acest contract recent era pe departe cel mai avantajos din toate. Cal ajunsese pe culme și poate, își spunea el, poate numai, acum ar fi avut motive să se relaxeze, acceptând faptul că era un scriitor bun. Poate era cazul să nu mai fugă cu spaima în sân că avea să ajungă înapoi de unde pornise, nesigur și temător.

Bătăile din ușă continuau. Cal nu se osteni să se uite la ceas; știa că era devreme, mult prea devreme pentru a se gândi să se scoale. Reuși să supraviețuiască zarvei fără a se trezi complet și adormi la loc, pentru a-și încheia porția de somn atât de necesară.

Se trezi mai târziu – așa cum îi plăcea lui, desigur, când trupul îi spunea că dormise destul și era gata să se scoale. Cal Webster era un noctambul și noctambul avea să rămână. Nu vedea nici un motiv pentru a-și schimba stilul numai fiindcă urma să stea câteva zile printre păsările de la Cygnet House – păsările și iubitoarea lor îngrijitoare, Sara Kendall, care-l surprindea cu frumusețea ei și îl nedumerea prin faptul de a fi, mai întâi, așa cum se așteptase, pentru ca apoi, imediat, să-i contrazică toate așteptările.

Cal se dădu jos din pat – cam nesigur pe picioare, trebuia să recunoască. Dar nu suferea de nimic care să nu se vindece după un duș, un mic dejun copios și un galon de cafea.

Soarele era aproape la zenit când Cal, îmbrăcat într-un șort kaki cu pense duble în față și o cămașă cu orhidee albe și albastre imprimate, ieși din cameră. Sara spusese șort și cămașă, iar aceasta era, pentru el, ținuta cea mai apropiată posibil de stilul vestimentar de la Cygnet House.

Nu se așteptase ca în bucătăria de aluminiu și aramă lucitoare să prezideze vreun bucătar șef, dar sperase să fie cineva care să-i prăjească două oră cu șuncă și să-i toarne un pahar de suc proaspăt și rece de portocale. În fond, se justifică el, în timp ce privea prin bucătăria pustie și cam vetustă, încercând să nu ia în seamă duduitul deconcertant ce răsuna dinspre frigider, își plătea masa și cazarea, iar acum era ora micului dejun. Spălătorul de vase tocmai intra în etapa de clătire, cu înverșunare, când Cal trecu pe lângă el spre singura mașinărie satisfăcătoare din încăpere – un filtru de cafea care scotea un fuior de aburi, înștiințându-l că era încă fierbinte.

Trei cești mai târziu, Cal trecu prin birou spre veranda din față și se așeză pe un șezlong, pentru a lăsa soarele să risipească ultimele vestigii ale nopții trecute. Îl smulse din toropeală un scrâșnet care suna ca o mitralieră stricată încercând să tragă. După câteva momente de tăcere, auzi un foșnet ca al vântului prin frunziș toamna și, privind spre pădure, văzu apărând un păun țanțoș, care-și târa penele lungi ale cozii pe pământ.

Așezat pe marginea șezlongului, Cal privi pasărea cum își ridica și răsfira coada, mai întâi un rând de pene, apoi și pe celălalt, sub forma unui evantai albastru cu verde, turcoaz, cafeniu și lila. Se lăsă la loc în șezlong, cu un zâmbet amuzat, în timp ce pasărea traversa peluza, parcă în pași grațioși de dans, unu-doi-stop, privind când spre Cal, când spre iaz, când la stânga, când la dreapta.

Continua să se uite, când din spatele lui se auzi o voce.

– De fapt nu sunt ai noștri, dar unii dintre ei au traversat șoseaua și s-au instalat aici, la Cygnet House. Cred că le place.

Posesoarea vocii vesele nu era alta decât Marcie.

Fata se așeză pe scaunul de alături, cu un oftat sonor.

– Doamne, sunt terminată. Ați fost la spital azi-dimineață?

Cal clătină din cap.

– Diminețile mele nu încep înainte de amiază, spuse el zâmbind.

Marcie râse.

– Ale noastre încep când răsare soarele sau când câte unui pelican i se agață un cârlig de pescuit în gât – la alegere. Azi, a fost faza cu pelicanul, zâmbi ea, adăugând: am asistat la operație.

Și, fără nici o încurajare din partea lui Cal, Marcie se apucă să descrie operația în amănunt.

– Așa că, a fost un succes total, încheie ea, mândră. Dar vestea cea mai bună e că Sara a găsit o pereche pentru lebădoiul nostru fluierător. Îl duce la aeroport, mai spre sfârșitul săptămânii.

– Duce lebădoiul la aeroport?

– Sigur? „Aleasa“ e în Louisiana, iar până acolo nu se poate ajunge decât în zbor.

Cal își azvârli capul pe spate, izbucnind în râs; apoi, își dădu seama că Marcie era absolut serioasă. Ca să nu-și strice relația cu singura persoană care părea sincer încântată de prezența lui la Cygnet House, se ridică, agățându-și magnetofonul pe umăr.

– Păi atunci, arată-mi-l pe lebădoiul ăsta cu bilet de avion.

– Sigur, se învoi Marcie, dacă aprobă și Harry. E foarte protector.

Cal nu-i răspunse. Se ciocnise deja de spiritul protector al lui Harry.

În timp ce mergea, Marcie continuă să turuie.

– Asta-i toată Cygnet House, întreaga proprietate, explică ea, desfăcând brațele. Pogoane și pogoane de teren, deasupra falezelor. E refugiu, spital și unitate de împerechere, toate la un loc. Avem păsări sub îngrijire medicală, în țarcuri, în cuști și în decor natural – iazuri și cursuri de apă. Oamenii aduc aici

păsări sălbatice din toată țara, continuă, cu însuflețire. Una dintre specializările Sarei este chirurgia reparatorie, pentru păsările care au fost mutilate. Acum cercetează moduri de refacere a ciocului la păsările litorale și mai are foarte puțin până să găsească soluția.

Probabil că subiectul era interesant, își spuse Cal, gândindu-se că s-ar fi putut să-l trateze în scris, după ce-și termina cartea despre Madga Davis, scăpând astfel măcar parțial de vinovăția minciunii față de Sara Kendall, care tocmai venea spre ei, pe cărare.

Cal observă că, la vederea ei, i se oprea respirația în gât – aceeași senzație pe care încercase să n-o ia în seamă prima oară când o văzuse pe Sara. Dar o avusese și atunci; o ignorase, pentru că îl nedumerea. Niciodată nu mai simțise o asemenea stare. Îl deranjase și în ajun, îl deranja și acum, atât de tare încât încercă să evite fața frumoasă a Sarei, privind spre silueta măruntă și cochetă a lui Marcie, care mergea pe lângă el.

Degeaba. Fata aceea nu-i putea reține atenția mai mult de treizeci de secunde. Sara era o femeie care-l prinsese la fel ca pescarul necunoscut al cărui cârlig agățase pelicanul. Un cârlig care nu consta numai în frumusețea ei, ci și în devotamentul față de muncă – și, mai mult, în misterul pe care-l inspira.

Sara se opri.

– A, Marcie, poate ai putea să-l inviți pe domnul...

– Webster, completă Cal, fără nici o schimbare de expresie.

– ...Să-l inviți pe domnul Webster la un tur prin unitate.

– Tocmai într-acolo ne îndreptam. Mă gândisem să-i arăt spitalul, până nu ne apucăm din nou de lucru.

– Perfect, răspunse Sara, cam distrată. Eu am o întâlnire cu niște oameni de la Departamentul Pescuitului și al Vânătorii, peste...

Se uită la ceas.

– ...vreo cinci minute. Mă îndoiesc că vom putea sta de vorbă înainte de a termina, i se adresă ea lui Cal. Dimineața asta ar fi fost convenabilă...

– N-am reușit să ajung la micul dejun, spuse Cal, jenat de tonul de scuză pe care și-l distinse în glas.

– Am observat, replică Sara, ștergându-și cu brațul sudoarea de pe frunte.

Cal îi observase broboanele de transpirație, chiar sub păr, atrăgătoare ca niște picături de rouă. Se încruntă în sinea lui, iritat de ridicolul observației.

– Apropo, micul dejun se servește la șase și jumătate, adăugă Sara.

Cal, care n-avea de gând să se lase dominat, oricât de atrăgătoare o găsea, încercă să răspundă pe un ton puțin mai categoric.

– N-am fost niciodată prea matinal. Eu sunt mai mult o pasăre de noapte, spuse el, privind-o cu o expresie directă care păru s-o cam descumpănească – dar numai pentru o clipă. Sara își reveni imediat – ca întotdeauna, după cum bănuia el.

– Cygnet House e o instituție matinală, declară ea fără ostilitate, deși Cal simți că fusese pus la punct, în timp ce o privea îndepărtându-se pe colină, spre casa principală. Continuă s-o urmărească din ochi, intrigat de felul cum i se legănau șoldurile. Avea un mers atât de feminin, încât Cal ar fi stat s-o admire toată ziua, dar Marcie îl trase de mânecă:

– Mai doriți turul acela? îl întrebă.

– Da, desigur. Un tur complet, dacă se poate.

– Sara mi-a povestit, continuă fata, cu expresia ei veselă din fire devenind de-a dreptul radioasă.

– Despre ce?

– Despre articolul pe care îl scrieți.

Cal trebuia să fie mai atent; uitase complet de motivul pentru care se prefăcea că-l interesau afurisitele alea de păsări.

– Găsesc că e o idee excelentă, continuă Marcie, un articol despre Cygnet House. E un loc atât de fascinant! Desigur, i s-a făcut multă publicitate, dar și mai multă nu strică niciodată. Cu fiecare articol, oamenilor li se reamintește despre munca Sarei și încep să curgă donațiile. Veți face și poze?

Cal clătină din cap. Privirea luminoasă și limpede a ochilor ei albaștri, în lumina strălucitoare a soarelui, îi stârni încă o mustrare de cuget, făcându-l să ia hotărârea de a nu mai prelungi mult înșelăciunea. Trebuia să-i spună Sarei adevărul, cât mai curând.

La spital, îi aruncară o privire lebădoiului, profitând de absența lui Harry, apoi făcură turul obligatoriu al unității, pe care Cal îl scurtă când entuziasmul tineresc al lui Marcie începu să devină insuportabil. Tocmai ajunseseră în secția de preparare a mâncării.

Reușise să manifeste un oarecare interes față de faptul că multe păsări erau hrănite conform unei diete foarte simple, pe bază de mâncare pentru copii mici, cumpărată din comerț; ascultase politicos un comentariu neîntrerupt despre dificultățile de a convinge păsările să mănânce în captivitate; dar stomacul gol i se răzvrăti când Marcie se hotărî să-i arate un aliment pentru păsări preparat din mango și grăunțe, în amestec cu râme și gândaci.

Cal se scuză, spunând că voia să facă o plimbare pe-afară, iar Marcie îl lăsă să plece, amintindu-i să viziteze secția speciilor pe cale de dispariție.

Secția respectivă se afla în adâncul pădurii, iar cei doi interni care lucrau înăuntru nu-l observară pe Cal, care stătu privindu-i cum hrăneau o pasăre nu tocmai adultă, asemănătoare cu o rață. Hotărât să încerce o identificare a speciei cu ajutorul atlasului ornitologic ce-i fusese pus strategic în camera de la sediu, se apropie. Observă că pasărea avea cap negru și guler alb, dar asta nu-i folosea prea mult lui Cal, când nici măcar nu era sigur dacă avea de-a face cu o rață.

Sara, care îl urmase prin pădure, rezolvă misterul, în timp ce Cal încerca să rămână serios.

– Poate vă întrebați ce soi de gâscă este, spuse ea, apropiindu-se. E un Aleutian Canada. Nu cred că ați mai văzut vreun exemplar. Puțini oameni au avut ocazia. Acum câțiva ani, specia era ca și dispărută.

Cal o privi cum se apropia, încercând să rămână cu gândul la păsări.

– Aceasta e o subspecie care se împerechează numai în Insulele Aleutine, continuă Sara. Acum douăzeci de ani, rămăseseră mai puțin de trei sute de exemplare. S-a lansat un program de înmulțire în captivitate, pentru a le salva de la dispariție. Participăm și noi la el. Bobocul ăsta a ieșit dintr-un ou fertilizat prin inseminare artificială, îi explică ea. Întrucât păsările iernează de obicei în California, plănuim să-l ținem aici până la sfârșitul toamnei, să-l dăm drumul printre cele sălbatice și să-i urmărim evoluția.

Interesul lui Cal se încurcase cumva prin părul ei brunet și lucios. Sara își schimbase hainele, nu pentru el, bănuia, ci pentru cei de la Pescuit și Vânătoare, purtând acum un trening de bumbac albastru, cu pantalonii suflecați sub genunchi și un cordon viu colorat, înfășurat de mai multe ori pe mijloc.

Culorile contrastau splendid cu pielea ei bronzată, observă Cal, în timp ce încerca să fie din nou atent la bobocul de gâscă, gândindu-se la o întrebare prin care să-și dovedească interesul.

– Cum le puteți urmări dacă trăiesc în sălbăticie? fu întrebarea pe care o alese, înainte de a-și da seama că ar fi putut ghici și singur răspunsul.

– Îi aplicăm un inel pe picior, pentru identificare. Va reveni în același loc pentru iernat.

– Și de ce s-au împuținat așa? Din cauza pesticidelor?

– Dintr-a vulpilor. Din cine știe ce motive, în insule au fost aduse vulpi, care au reușit să perturbe echilibrul ecologic, mâncând pe săturate ouăle din cuiburi. Dar suntem în curs de a reface populația de gâște. Acum există cam două mii de exemplare.

Cal încercă să se arate impresionat, dar Sara nu se lăsa păcălită prea ușor.

– Poate ați dori să vedeți și restul păsărilor din secție, spuse ea, cu un zâmbet vizibil răutăcios.

Cal dădu din cap și porniră printre zecile de păsări, pe care Sara le identifica rând pe rând, inclusiv un pelican brun care stătea pe o prăjină, și câțiva papagali ce săgetau printre copaci, păsări rare, deși încă nu pe cale de dispariție.

– Cred că le-ați văzut pe toate, spuse ea, în timp ce ieșeau. Ați făcut turul de doi dolari al spitalului?

– Până la râme, inclusiv...

Dintr-o dată, Cal își dădu seama că, pe tot parcursul vizitelor, uitase să pună în funcțiune magnetofonul. Spera ca Sara să nu fi observat.

– Mai aveți de vizitat și incinta, îi spuse ea. Toată proprietatea e un sanctuar. Avem sortimente variate de păsări, pe tot parcursul anului, datorită climei, iar speciile migratoare vin și pleacă. Poate că, în după-amiaza asta...

Fu întreruptă de Harry.

Cal îl văzu cum intra pe poartă, încercând să se hotărască de ce pasăre îi amintea tânărul, cu brațele și picioarele lui lungi și subțiri, părul șaten și ochelarii cu rame de baga. Tocmai alesese o încrucișare de cocostârc cu bufniță, când Harry îi aminti Sarei:

– Peste o jumătate de oră ai operația și voiam ca mai întâi să te uiți la rezultatelor analizelor sangvine pe care i le-am făcut pelicanului și...

– Gata, gata, Harry, râse Sara, vin acum.

Așteptă ca băiatul s-o ia înainte, după care se întoarse spre Cal, cu fermecătorul ei zâmbet.

– Cred că plimbarea va trebui s-o amânăm pe mâine.

– Dar interviul? insistă Cal. Oare putem găsi timp pentru el mai târziu?

Harry se oprise, așteptând, cu o expresie amenințătoare. Sara aruncă o privire spre el, cu o iritare pe care Cal spera că nu greșea indentificând-o ca fiind cam maternă.

– Cred că ne-am putea întâlni înainte de cină, se hotărî ea, dacă găsim un loc liniștit.

Găsiră.

Cal avea senzația că traversase o prăpastie uriașă căscată între ei, fiind invitat la ea acasă, dar când sosi, la ora cinci și jumătate, nu mai fu atât de sigur că avea ce căuta acolo. Ceva îi spunea că Sara nu primea mulți vizitatori în casa de piatră de lângă poartă, făcându-l să se întrebe dacă prezența lui nu cumva îi viola intimitatea.

Sara îl aștepta afară, cu o expresie cam încurcată, care-i spori îndoielile.

– Mă îndoiesc că în această așa-numită casă a porții a locuit vreodată un portar, îi explică ea, dar știu că aici a stat îngrijitorul moșiei. Locuia împreună cu soția lui, care era bucătăreasă. Spațiul e foarte mic, adăugă ea, pe un ton descuză.

Cal nu-și putu alunga din minte vila lui Jennie de la Bel Air – cel puțin o duzină de camere, pe lângă cele patru din căsuța Sarei – și se întrebă cum era posibil ca din aceeași familie să se fi născut două femei atât de diferite.

– Totuși, prefer casa asta, decât un apartament în sediu, continuă ea, fără să adauge și alte explicații.

Cal nici nu avea nevoie; înțelegea că Sara își putea practica meseria cu autoritate și certitudine, dar când nu lucra era mai puțin sigură pe sine. Așa că-și proteja viața privată. Lui Cal îi plăcea acest lucru, și nu era singurul lucru care-i plăcea la ea.

Cam ezitant, Sara îl invită în casa umbrită de copaci înalți.

– Am sacrificat o vedere frumoasă, ca să am puțină izolare, spuse ea, iar Cal înțelese dintr-o dată și asta. Toată ziua trăiesc în mijlocul naturii, așa că seara e o ușurare să mă retrag din spațiile extinse, închizându-mă aici. Îmi place să citesc și să ascult muzică, în singurătate. Casa e atât de mică, încât gândurile mele n-au unde să fugă, explică Sara mai departe. Se izbesc de pereți și revin la mine.

Cal râse. Avea o atitudine remarcabil de înviorătoare, în toate privințele. Casa era zugrăvită în culoarea prunei sălbatice și decorată într-un amestec de stiluri. Cu excepția câtorva antichități care probabil îi aparținuseră Magdei, o caracteriza perfect pe Sara – o Sara cunoscută de foarte puțini oameni, după părerea lui.

Cal se așeză într-un fotoliu mare de răchită, în living, refuzând băutura răcoritoare oferită, conștient că Sara se simțea mult mai puțin relaxată decât el și fiind hotărât să nu spună sau să facă nimic care ar fi stânjenit-o și mai mult. Observă pe masa rotundă de lângă fotoliu câteva fotografii înrămate care-i reprezentau pe Magda și Ted – nu portrete de celebrități, ci instantanee făcute împreună cu fetițele, când erau tineri, poze care ar fi putut aparține oricărei familii. Însă cea despre care avea să scrie era Sara, fiica unei celebre stele. Simți o vinovăție oarecum mai ascuțită decât înainte și era aproape gata să-i spună Sarei ceva despre adevăratul lui scop, când ea i-o luă înainte.

– Nu discut despre familia mea, Cal.

Îl văzuse privind fotografiile.

Nu era momentul, își dădu el seama. Sara era prea ezitantă, prea timidă. Trebuia să mai aștepte un timp.

– Va trebui să-ți pun unele întrebări despre copilăria ta, Sara. E clar că a contribuit ca să devii persoana de azi.

Continuând să privească fotografiile înghesuite pe măsuță, Sara răspunse îngândurată:

– Desigur, așa este, dar informațiile despre Madga Davis și Ted Kendall aș dori să le mențin la minimum. Niciodată nu le-am speculat celebritatea – nici chiar pentru Cygnet House.

Cal îi respecta această dorință, pe moment chiar mai mult decât își respecta propriul rol într-o situație care devenea tot mai complicată. Dădu drumul magnetofonului, iar Sara păli.

– E-n regulă, o asigură el. Încă n-a mușcat pe nimeni.

Văzând că nu râdea, mai făcu o încercare.

– Eu sunt de vină, Sara, că trebuie să folosesc aparatul ăsta afurisit, dar niciodată nu m-am priceput să dau citate, deși am

o memorie destul de bună, recunoscu el, fără însă a recunoaște și restul: că avea o memorie de elefant, când ceea ce auzea era important cu adevărat. Așa, n-am să fac nici o greșeală, adăugă el, bătând amical cu palma în magnetofon. Dacă ajungem în vreo zonă care te stingherește, am să-l închid.

Zâmbind cu jumătate de gură, Sara încuviință, iar Cal se hotărî să se abțină, fără a-i mai forța mâna acelei femei care, asemenea sălbăticiunilor de care-i amintea tot timpul, tremura nervoasă ori de câte ori se apropia de câte un teritoriu nefamiliar. Dintr-o dată și complet în afară de orice context, se pomeni întrebându-se ce bărbați o fi avut în viața ei. Și nu găsi nici un răspuns credibil.

În cele din urmă, își alungă gândul. Femeile nu erau ușor de descifrat, iar aceasta era mai dificilă decât majoritatea celorlalte. Însă bărbații din viața Sarei nu aveau nici o legătură cu cartea despre Madga Davis.

– Cum a fost copilăria ta, ca fiică a celui mai celebru cuplu de la Hollywood? întrebă el și imediat deveni conștient de ambiguitatea întrebării.

Sara îl privi cu o șovăială explicabilă, iar Cal reformulă imediat întrebarea:

– Aveai idee, când erai copil, că părinții tăi erau celebri, sau trăiai cu impresia că toată lumea din jur făcea filme?

Zâmbind, Sara începu să-și amintească.

– Pe vremea aceea, credeam că părinții tuturor fetițelor se duceau la studiouri să joace în filme. Când am mai crescut, mi-am dat seama că părinții mei erau altfel. Erau două vedete. Dar, între timp, Jennie își începuse și ea drumul spre celebritate. Eu eram la fel de sigură că n-aveam să ajung niciodată o stea,

adăugă, cu un zâmbet în care nu se simțea nici urmă de regret. Am crescut printre copii ai altor cineaști, iar Jennie și prietenele ei se jucau de-a cinematografia tot timpul. Turnau adevărate superproducții, cu decoruri scoase din pivnița casei noastre. Părinții mei refăceau anual decorațiunile interioare, așa că se găsea destulă mobilă veche.

– Erai distribuită și tu în filmele din jocurile lor?

– A, da, în rolul copilului, sau al câte unui animal, râse Sara, făcându-l să constate ce râs aparte avea. Asta, ca să-ți faci o idee ce părere aveau despre talentul meu – și nu se înșelau.

Râsul se stinse, în timp ce Sara redevenea serioasă.

– Încă de la început s-a văzut clar că nu moștenisem nici înfățișarea, nici talentul faimoșilor mei părinți.

Cal n-o opri când menționă înfățișarea, nu-i aminti că, deși nu era o blondă cu ochi albaștri, era totuși o femeie a naibii de atrăgătoare. Era sigur că, la un moment dat pe parcurs – de pe vremea copilăriei ei tensionate – se găsise vreun bărbat care să-i spună ce frumusețe era.

– Mi-au dat un rolișor în „Picior-strâmb“, continuă Sara, dar mi-am uitat singura replică!

Râzând, Cal nu putu să nu și-o imagineze ca pe o fetiță slabă cu păr lung și negru care nu voia să se onduleze, stând pe scenă, gata să-și rostească replica. Îi vedea chiar și acum roșeața din obraji.

– Dar nu eu am creat singurele probleme ale spectacolului. Cea mai bună prietenă a mea, care locuia vizavi, era foarte drăguță, însă nu avea deloc talent. Părinții ei nu lucrau în cinematografie, așa că nu avea nici o bază. Totuși, întrucât era drăguță, a primit rolul reginei – și au apucat-o chicotelile în mijlocul unei scene. Băiatul care-l juca pe rege a făcut pe el.

Una peste alta, a fost un spectacol memorabil. Ultimul, cred, pentru mine, dar Jennie și-a continuat cariera, în cartier, iar mai târziu în școală, unde primea întotdeauna rolul principal.

Cu următoarea întrebare, Cal abătu discuția dinspre Jennie:

– Și după „Picior-strâmb“, cum ți-ai petrecut zilele copilăriei?

– Am descoperit animalele, răspunse ea încet, făcându-l să zâmbească din nou, imaginându-și-o în timp ce-i descria grădina zoologică din spatele casei. Într-o vreme, am avut trei pisici și doi câini – adunați de pe stradă și împiedicați cu strictețe să se apropie de Yorkerii tatălui meu. Am mai avut țestoase, un brotac și o veveriță șchioapă, pe care am îmblânzit-o. Dar cele mai dragi îmi erau păsările.

– Părinții tăi ce părere aveau de toată menajeria asta?

Sara zâmbi.

– Cred că „răbdare“ e cuvântul cel mai potrivit pentru atitudinea lor. Îi dădeau instrucțiuni grădinarului să construiască țarcurile și cuștile și achitau notele de plată la veterinar. Nu prea știau cum să procedeze cu rățușca urâtă a familiei.

Cal n-o contrazise nici de această dată. Poate că fusese într-adevăr o rățușcă urâtă, dar era clar că se transformase într-o lebădă. Nu spuse nici acest lucru; se îndoia că l-ar fi crezut. Însă nu putea să nu se întrebe dacă nu i-o spusese nimeni vreodată.

– De ce erau păsările atât de deosebite? o întrebă el.

– Fiindcă puteau să zboare. Posibilitatea de a zbura însemna libertate. Îmi imaginam cum era să se înalțe din grădină, tot mai sus, peste Beverly Hills. Jos, toate erau îngrijite și perfecte, pe când în cer nu era decât... libertatea.

Făcu o pauză. În cameră se lăsă tăcerea, auzindu-se numai torsul slab al magnetofonului. Sara păru să-l

remarce, iar liniștea se prelungi. Temându-se că avea să se oprească definitiv din vorbit, Cal nu insistă, și rămase în așteptare.

Într-adevăr, Sara observase magnetofonul; și îl mai observase și pe Cal – felul cum o privea, neliniștitor pentru ea. Și totuși, era complet relaxat, simțindu-se mult mai comod decât Sara – rezemat de spătarul fotoliului din răchită, înconjurat de perne, cu picioarele proptite pe un scăunel, într-o poziție dezinvoltă, cu șortul elegant și bluza aceea smintită cu modele de aceeași culoare albastră cu a ochilor lui. Era un bărbat arătos, își spuse ea, nu pentru prima oară.

Și fermecător; Sara învățase să nu aibă încredere în farmec. Zâmbetul lui era deschis și sincer, însă nici acesta nu-i inspira încredere. Ceva o avertiza să fie atentă cu acel bărbat chipeș care-i amintea atât de mult de Hollywoodul pe care-l lăsase în urmă. Se întrebă dacă nu cumva ascundea ceva. Bărbații de la Hollywood aveau întotdeauna câte ceva de ascuns, dar intențiile lor erau de obicei ușor de ghicit. Din acest punct de vedere, Cal nu semăna cu ei. Era mai complicat, mai inteligent și, prin urmare, mai periculos. Însă Sara nu găsea nimic rău în a-i vorbi despre păsări.

– Am încercat să zbor, spuse ea. Pe la vreo unsprezece ani...

– Ce-ai făcut...?!?

– Am încercat să zbor. Mi-am făcut aripi, din șipci de placaj și fâșii de pânză pe care mi le dăduse croitoreasa mamei. Mi-a luat câteva săptămâni până să le construiesc, dar rezultatul arăta foarte frumos. Pe aripi am lipit pene adevărate – aveam o colecție imensă de pene, în majoritate de porumbel, continuă ea, cu un zâmbet. Chiar și în păr mi-am pus câteva pene, în ziua marelui eveniment.

– Ai avut și spectatori?

– A, nu. Nu eram actriță, ai uitat? Voiam să zbor doar pentru mine. Și știam că o puteam face, așa că nu conta dacă mă vedea sau măcar mă credea cineva.

Cal așteptă, cu un zâmbet tainic începând să i se contureze pe buze.

– Evenimentul a fost foarte atent planificat. Am rezemat o scară de garaj și m-am urcat pe acoperiș – cel mai înalt loc unde puteam ajunge fără să fiu văzută. Acolo, mi-am legat aripile, mi-am pus penele în păr și am sărit.

Făcu o pauză de efect, înainte de a continua:

– Mi-am fracturat brațul și mi-am luxat glezna.

Rezemându-se de spătarul fotolului, Cal clătină din cap.

– Cred că erai un copil încântător.

– Eram un copil-problemă, cum s-ar spune, replică Sara, în timp ce Cal încerca să se concentreze asupra cuvintelor ei. Căuta să se gândească la copil, dar în minte i revenea încontinuu femeia. Și-o imagina nu sărind de pe acoperiș, cu părul brunet fluturând în urmă-i, ci în pat, pe un cearșaf alb, cu același păr răsfirat în jurul ei... în jurul lor.

– Oricum, continuă ea, în anul următor m-am dus la internat. Iar mama l-a părăsit pe tata. Jennie era deja pe Broadway – la șaptesprezece ani. Restul se poate rezuma destul de ușor: după internat, colegiu și facultatea de medicină veterinară, mi-am luat partea de bani care mi se cuvenea din moștenirea mamei și am achitat avansul pentru visul meu – Cygnet House. N-am regretat niciodată.

Își înclină infim bărbia, iar Cal se întrebă dacă se aștepta să fie contrazisă.

Ezită un moment, înainte de a se ridica. Magnetofonul continua să meargă.

– E aproape ora cinei, spuse el, iar interviul merge atât de bine, încât aș fi dezolat să-l întrerup tocmai acum. Am oarecari talente culinare. Dacă se găsesc pe-aici câteva ouă și niște brânză, pot face o omletă acceptabilă. Puțină ceapă și o roșie, și va fi de-a dreptul fantastică. Am o sticlă de vin în mașină...

Sara nu se îndoia că avea – tocmai pentru asemenea ocazii. Cal se oprise lângă scaunul ei, dându-i senzația că voia s-o ia de mână. Se ridică grăbită, îndepărtându-se de el. Apoi, refuză invitația de a-l lăsa să pregătească cina – o invitație pe care fusese cât pe ce s-o accepte.

– Întotdeauna încerc să mănânc de cină cu angajații, spuse ea, pe un ton cam repezit.

Cal nu păru să-i observe nervozitatea. Închise magnetofonul și și-l agăță pe umăr.

– Atunci, să mergem neapărat la ei, spuse el, iar de astă dată îi atinse mâna, o clipă doar, în timp ce o conducea spre ușă.

În aceeași noapte, târziu, așezat în fața mașinii de scris, Cal se gândea la ceea ce-i spusese – și la ce nu-i spusese – Sara în timpul primului lor interviu. Nu-i spusese nimic despre relațiile dintre Magda și Ted, despre certurile din perioada când căsnicia lor ideală începuse să se destrame. Fusese prezentă pe tot parcursul dramei, văzuse, auzise totul. Cal se întreba cum o afectase un asemenea proces pe fata aceea timidă și impresionabilă. Asta voia să afle – atât pentru cartea lui, cât și pentru el însuși.

Își imaginase un interviu mai lung, încheiat cu cina intimă pe care o planificase cu atâta grijă, plus excelentul Chablis cumpărat din Los Angeles în ajun. Nu așa ieșise. N-avusese loc

nici o cină în doi, nici o conversație prelungită în noapte. Sara Kendall era imprevizibilă; cu siguranță, nu i se puteau întinde capcane.

În timp ce asculta din nou interviul, încercând să reconstituie acele zile de demult și să încropească povestea celei mai mici fiice a Magdei Davis, Cal vedea mereu ochii aceia scăpărători, zâmbetul luminos, trupul zvelt și bronzat întins pe cearșafurile răcoroase ale patului – ale patului lui.

– L-am auzit azi-noapte, târziu, spuse Harry. I-am auzit mașina de scris și vocea ta, pe bandă.

Harry ținea un pescăruș alb ca zăpada pe masa de operație, în timp ce Sara potrivea la loc piciorul fracturat al păsării.

– Totuși, n-am putut să înțeleg ce spuneai.

– Perfect, replică ea. Oricum, nu te privește.

Avea o expresie mult mai puțin acidă decât cuvintele pe care le rostise.

– Pregătește incubatorul pentru pescăruș, când își va reveni din anestezie.

– Dar pe el îl privește?

– Pe cine? întrebă Sara, sincer nedumerită.

– Pe Cal Webster.

– Articolul este despre Cygnet House, nu despre mine, îi reaminti ea.

Harry reglă temperatura din incubator, înainte de a întreba:

– Îl placi, nu-i așa? Îmi dau seama după nervozitatea care te apucă atunci când e el prin preajmă.

– Nici nu mă uit la el, Harry.

– Asta voiam și eu să spun.

Capitolul 3

Spre sfârșitul după-amiezii, Cal termina de băut o ceașcă de cafea – a cincea pe ziua în curs – când o văzu pe Sara urcându-se în furgonul Casei Lebedei. Înghiți ultimele picături, puse ceașca jos și sări peste balustrada joasă a verandei pe alee, ieșind în calea mașinii.

Sara frână, iar Cal deschise portiera. Cu un zâmbet larg, se săltă pe scaunul de lângă ea.

– Să mergem, o provocă el.

– Mă duc la aeroport, replică Sara, convinsă că vestea avea să-l descurajeze.

– Excelent. Drumul durează patruzeci și cinci de minute, la oră de vârf, așa că vom avea timp destul să stăm de vorbă, singuri și fără să ne deranjeze nimeni, în sfârșit.

Raționamentul lui o făcu pe Sara să clatine din cap. Ambreie și ieși pe poarta cu stâlpi mari de piatră, în șosea.

– Nici nu știu ce să fac cu trei sferturi de oră, continuă Cal. De la primul – și singurul – interviu, am mai apucat să vorbim

doar treizeci de secunde. Mereu se găsește Harry sau altcineva din echipă, să ne împiedice. Când în sfârșit reușesc să trec de ei, constat că ai dispărut. Dacă nu te cheamă la telefon, te cheamă câte o pasăre, glumi el.

Sara zâmbi, previzibil, privindu-l apoi cu coada ochiului.

– Nici măcar nu ți-ai luat magnetofonul.

– Dacă m-aș fi întors după el, îmi scăpai, așa că discuția asta va trebui să rămână neînregistrată. Apropo, de ce mergem la aeroport?

– Duc o lebădă fluierătoare la avion.

– A, da, își aminti Cal, aruncând o privire în compartimentul din spate, unde lebădoiul stătea cam posomorât în cușca lui. Pare să regrete că pleacă de la Cygnet House.

Sara dădu din cap.

– Harry l-a răsfățat îngrozitor, dar va fi mulțumit când ajunge la destinație – unde-și va întâlni femela.

Apoi, se grăbi să explice:

– Sperăm ca împerecherea lebedelor fluierătoare negre în captivitate să aibă succes și, astfel, să contribuie la refacerea populației.

Cal, însă, vedea mai degrabă latura romantică a întâlnirii planificate.

– Lebedele nu se împerechează pe viață?

– Uneori, recunoscu Sara, dacă se plac.

– La fel ca oamenii, comentă el, dar Sara îi dădu cel mai neașteptat răspuns.

– Nu, replică ea cu convingere, oamenii pot să se placă, să se iubească chiar, și tot nu durează toată viața.

– Ai fost măritată vreodată?

Cal știa răspunsul, dar spera ca, în plus, Sara să mai adauge și altceva... că ajunsese până la un pas, că fusese logodită... ceva care să-i spună încă ceva despre viața ei, nu ca fiică a Magdei Davis ci ca ea însăși.

Nu avu noroc. Sara se mulțumi să clatine din cap, întrebând apoi:

– Dar tu?

– Nnț, făcu el. Niciodată n-am găsit o femelă cu care să mă pot împerechea pe viață.

Acest răspuns păru s-o bine-dispună pe Sara. Trecuse peste întrebări, peste implicația sexuală. Se mai destinse cât de cât.

Predară cușca lebedei la aeroport, iar când porniră înapoi spre Cygnet House soarele ezita pe orizontul Pacificului. Sara se hotărî s-o ia pe drumul de coastă, pentru a evita aglomerația de pe autostradă.

– Stopurile sunt pedeapsa cu care ne alegem pentru că am părăsit autostrada, spuse ea, în timp ce oprea la încă un semafor pe roșu, la periferia localității Redondo Beach. Dar merită.

Culoarea semaforului se schimbă tocmai când Cal se ridica în scaun să vadă.

– Ia uite-acolo! exclamă el. Cotește la stânga, Sara.

Într-un scrâșnet de frâne, Sara se conformă, schimbând rapid banda de circulație.

– Ce Dumnezeu...?

– Vezi restaurantul de la capătul străzii – „Miguel's"? Pare un local mexican veritabil. Bere rece, burritos fierbinți...

– Să înțeleg că nu-ți place mâncarea de la Cygnet House?

– Nu mă plâng. Este destulă și mă satură, dar uneori tânjesc după o mică variație. Iar aici pare locul ideal. Nici o pretenție și numai bunătăți. Pariez că ai suporta un tostado umplut cu smântână, brânză și guacamole...

– Ai rostit cuvântul magic.

Sara intră în parcarea de lângă clădirea autentică, deși cam dărăpănată.

– De veacuri n-am mai mâncat în altă parte decât la Cygnet House. Și mă dau în vânt după tostados.

În timpul cinei, fără nici un magnetofon care s-o intimideze și cu mâncare bună și margaritas din belșug ca să se destindă, Sara constată că dintr-o dată se simțea foarte relaxată, distrându-se chiar. Stătea rezemată de spătarul banchetei de lemn vopsite în culori vii, ascultându-l pe Cal, care-i vorbea despre el însuși. Asta era marea diferență. Faptul că el îi povestea lucruri din copilăria lui o făcea să ezite mai puțin în a-i dezvălui și alte amănunte despre a ei.

– Am fost un copil captiv, îi spuse el, sau cel puțin așa m-am simțit întotdeauna, locuind într-un orășel din Sud, fără nici o cale de scăpare. Părinții mei făceau parte dintr-o aristocrație în curs de dispariție lentă, care pe-acolo încă mai există, formată din familii care de câteva generații trăiesc numai din reputația strămoșilor. Majoritatea și-au dat în sfârșit seama că trebuie să pună mâna și să facă și ei înșiși ceva.

Trase o dușcă zdravănă din berea mexicană rece.

– Taică-meu, însă, nu, continuă el. A murit cu convingerea că lumea îi datora ceva, de pe urma stră-străbunicilor lui. Trăia în trecutul pe care ei i-l clădiseră. Din păcate, ultimele două generații au reușit să toace toți banii. Tatei nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să stea cu mâinile-n sân și să citească. Treabă la care era neîntrecut.

Începu să-și devoreze anchilada, în timp ce Sara gusta din tostado-ul pe care i-l comandase. Zâmbiră aprobator; aleseseră inspirat restaurantul.

– Tata era un cititor avid, continuă Cal. Știa câte puțin din toate, dar asta nu-i ținea de foame, din păcate, și nici pe el nu-l ținea în slujbă, cu rarele ocazii când se nimerea să apuce câte una. Am învățat de la el, comentă, cu un zâmbet amar. Am învățat cum nu trebuie să fiu. Cred că fac parte din generația care în sfârșit și-a regăsit ambițiile. Așa am reușit să plec de-acolo, și de-atunci circul încontinuu și trăiesc pe propriile mele picioare.

– Deci, ești un hoinar, constată Sara. Nu ai o bază stabilă.

Se gândea la tot ceea ce-i spusese, surprinsă și oarecum flatată că el îi acorda atâta încredere.

– O simplă pasăre migratoare, o tachină Cal, însă cu o expresie serioasă; acum nu se mai gândea la el însuși. Și tu țineai la libertatea ta, dacă-mi amintesc bine primul nostru interviu, adăugă zâmbind, cu gândul la Sara cocoțată pe acoperișul garajului.

Sara nu era prea sigură cum să-i răspundă. Se cam jena pentru că-i povestise despre tentativa ei de zbor.

– N-ai uitat, murmură ea, aproape dorindu-și ca așa să se fi întâmplat.

Cal îi șterpeli o firimitură crocantă de la marginea tostado-ului.

– Îmi permiți?

Sara încuviință, declarând că oricum nu l-ar fi putut mânca pe tot, și imediat luă o îmbucătură enormă de carne de vită tocată, cu guacamole, în timp ce Cal o privea cu falsă uimire.

– Nu, n-am uitat de aripile tale. Eu nu uit niciodată nimic. De-asta sunt un bun scriitor, completă, zâmbindu-i. Și încrederea în mine însumi, într-o anumită măsură, mă ajută.

– Mie, în copilărie, încrederea mi-a lipsit complet. Poate că nu mi-a mai rămas deloc, după ce talentata mea mamă, tatăl chipeș și adorabila soră și-au primit rațiile, comentă Sara, fără ostilitate.

Cal nu-i răspunse. Își terminase mâncarea și se rezemă de spătar, în umbră, astfel încât prezența lui prea vizibilă să n-o descurajeze.

Iar Sara începea să dea dovadă de curaj.

– Când au început neînțelegerile, certuri în toată regula, de fapt, între Magda și Ted, chiar mă întrebam dacă nu cumva erau din cauza mea, începu ea să povestească. Poate că nu eram destul de talentată, destul de inteligentă sau destul de drăguță. Poate vreo faptă de-a mea să fi fost cauza. Desigur, nu aveam nici un motiv să mă învinuiesc singură. Dar copiii pot fi foarte egocentrici.

Dintr-o dată, Sara își dădu seama că vorbea despre Magda, dar n-o tenta gândul să se oprească. Părea să spună niște lucruri pe care de mult timp voise să le exprime prin viu-grai. Nu avea nevoie decât de un impuls – dar Cal, ascultând tăcut din umbră, o impulsiona fără cuvinte. Talentul lui o făcea să se minuneze. Obținea ceea ce voia, fără nici cel mai mic efort. Cal nu părea să aibă nevoie de mai mult decât de simpla lui prezență.

Sara se opri un moment, pentru a lua ultima îmbucătură de tostado.

– Habar n-aveam că sunt în stare să mănânc atât de mult.

– A fost bun, nu-i așa?

Cal știa că Sara încerca să schimbe subiectul, dar nu-l deranja. Avea să revină.

– A fost excelent. Bună alegere ai făcut, spuse ea, dar cu gândurile încă duse departe; așa cum prevăzuse Cal, starea de

spirit se instalase; Sara reveni la trecutul ei, la Magda. Chiar și când mama s-a apucat de băut, recunoscu ea, încă mă mai întrebam dacă nu cumva eu eram cauza.

Fu nevoit s-o contrazică.

– Nu-mi pot imagina că ai putea fi cauza vreunui lucru rău.

Nu ea, își spuse Cal în sinea lui, nu Sara. Ea urmărise întotdeauna numai ceea ce era bun și drept; nu putea fi acuzată de nimic.

– Da, acum sunt sigură că n-a fost din vina mea. Între mama și Ted exista un obstacol insurmontabil...

Se întrerupse, incapabilă să-l definească, dar Cal se întrebă dacă nu cumva, mai târziu, ar fi putut-o ajuta să se confrunte deschis cu acele vremuri, pentru a descoperi astfel care fusese problema.

– Mama mă iubea enorm, de-atâta lucru sunt sigură. Și eu o iubeam. Totuși, spre sfârșit, devenise foarte dificil. Încă dinainte de a pleca în Europa, stătea mai tot timpul prin sanatorii. Jennie se înfuria atât de tare pe ea, încât pleca fără să se mai uite în urmă.

– Pe tine nu mi te pot imagina plecând.

Din nou, constata că pentru el Sara părea perfecțiunea întruchipată.

– Încerc să nu întorc spatele nimănui.

Înainte de a-și termina masa, Cal începu din nou să vorbească despre sine, recunoscând nu lucru pe care nimănui nu i-l mai mărturisise vreodată.

– Știi, spuse el încet, l-am iubit cu adevărat pe tatăl meu, deși niciodată n-a făcut altceva decât să citească și să mă îmbie și pe mine să citesc. Cărțile erau viața lui. Poate că de-asta am devenit scriitor.

Sara înțelegea, dar nu-și putea găsi cuvintele ca să-i răspundă. Era în regulă; Cal nu aștepta nici un răspuns.

Își terminară cafeaua într-o tăcere amicală. Apoi, Cal achită nota și plecară, prin ceața nocturnă de pe coastă.

Sara îl lăsă pe el să conducă, ea stând cu privirea pe fereastră, pierdută în gânduri. Cal Webster avea efecte ciudate asupra ei. Nu intenționase să-i vorbească despre Magda și Ted; nu voise să-i spună nimic despre sentimentele ei din copilărie. Fusese de-ajuns că-i dezvăluise încercarea ei de a zbura; aceea nu divulga altceva decât faptul că avusese fantezii, ca toți copiii. În seara aceea, îi vorbise altfel nu fiindcă discutau neoficial, ci pentru că și el îi spusese atât de multe despre viața lui, încât putuse fi mai deschisă.

De mult timp nu mai făcuse asta; iar în afară de Jennie, nimeni nu mai știa cu adevărat ce simțea. Ori de câte ori cineva încercase să-i cunoască sentimentele, Sara reușise să și le reprime ușor și eficient. În seara asta, se infiltraseră la suprafață ca și cum ar fi fost în sfârșit hotărâte să-i scape.

Fusese convinsă din capul locului de farmecul lui Cal Webster, dar bănuise de la bun început că avea și intenții ascunse. Acum, nu mai era la fel de sigură. Se bucura că o deturnase din drum, la întoarcerea de la aeroport. Începea să-l placă.

Ceața se întinsese peste peninsulă și, când opriră în fața la Cygnet House, casa era învăluită în pâclă și cufundată într-o tăcere stranie.

Cal încercă o glumă.

– Nici chiar dulăul de pază nu-i la datorie.

Când Sara îl privi întrebătoare, îi explică:

– La Harry mă refer.

Sara zâmbi. Cu siguranță, Cal nu era singurul care să fi observat tendințele protectoare ale lui Harry.

– Recunosc că uneori pare să facă exces de zel, dar fără el n-aș putea să mă descurc.

– Cu toții avem nevoie de prieteni buni, răspunse Cal.

Dar nu neapărat și de protectori prea necopți, se abținu el să adauge.

Când coborâră din mașină, simțiră ceața umedă și rece pe piele.

– E o vreme ideală pentru un păhărel înainte de culcare. Am o sticlă de brandy în camera mea. Pot să te invit?

Sara clătină din cap:

– Nu, cred c-am să fac o plimbare pe plajă, ca să-mi curăț mintea de toate pânzele de păianjen din trecut. Și simt și nevoia să fac puțină mișcare, după cina asta neașteptată.

– Atunci, vin și eu, spuse Cal ferm. Nu trebuie să umbli singură, mai ales prin negura asta.

Sara îl privi cu un zâmbet șovăitor în colțurile gurii, hotărându-se să nu-i spună de câte ori se plimbase singură pe plajă, în nopți cu ceață și chiar cu vijelie. Nu scoase un cuvânt despre asta, și nu pentru a-i menaja orgoliul masculin, ci numai fiindcă nu voia ca seara să ia sfârșit atât de repede.

– Până pe plajă e mult de mers, îl preveni ea.

– Fac față, sosi răspunsul.

Trecură prin dreptul spitalului, unde văzură pe fereastră un intern care citea, în cabinetul din față.

– Nopțile sunt liniștite la Cygnet House, dacă nu avem urgențe. Păsările sunt la fel ca oamenii. Cu câteva excepții, cum ar fi bufnițele, noaptea dorm.

– Iar dimineața se scoală devreme, comentă Cal.

– A, le-ai auzit.

Lui Cal i se păru că zărise un licăr vesel în ochii ei, dar prin ceața aceea nu putea fi prea sigur.

– Mmm, răspunse el echivoc, în timp ce coborau pe cărarea șerpuitoare dintre copaci, pentru a ajunge în sfârșit la întinderea de nisip a plajei.

Sara se apleacă și-și scoase sandalele, aruncându-le la capătul potecii. Ridicând din umeri, Cal își lăsă și el pantofii alături, după care își suflecă pantalonii de bumbac. Sara observă că nu-i urmase sfatul de a se îmbrăca în blugi vechi sau tăiați și tricouri. Nu se mira. Ceea ce o mira era faptul că se îndurase să-și suflece pantalonii călcați cu atâta grijă. Dar aceasta nu era principala ei surpriză. Și bănuia că n-avea să fie nici ultima. Ajunsese să-l placă. Acum, în mod neașteptat, începea să aibă și încredere în el.

Porniră unul lângă altul, desculți, peste nisipul de la marginea apei. Prin aerul dens al nopții se auzea plescăitul valurilor și sunetul picioarelor care-și lăsau urmele pline cu apă în nisip. Pașii lor aveau un anumit ritm, o armonie; Sara încerca să nu asculte, dar nu reușea s-o evite.

Merseră cam opt sute de metri, apoi, parcă citindu-și unul altuia gândurile, se întoarseră pe același drum. Ceața se mai risipise și se distingea vag forma lunii, ca un glob lăptos plutind la mică înălțime pe cer. Cal o luă de mână.

În primul moment, Sara încercă să se retragă, dar el o ținu strâns și, la numai un moment de când îi simți degetele în palmă, Sara începu să aibă o senzație de atașament – doi oameni împreună, ținându-se de mână, prin locurile pe unde ea se plimbase de atâtea ori singură.

Când ajunseră la cărarea care urca înapoi spre Cygnet House, Sara dădu să-și ia sandalele, când deodată Cal o răsuci în loc, îi eliberă mâna și o cuprinse în brațe, găsindu-i gura cât ai clipi, într-un sărut care îi tăie respirația.

Nu intenționase s-o sărute – cel puțin, la începutul plimbării. Nu voise decât să mai stea puțin cu ea, însă acum i se părea cel mai firesc lucru s-o ia în brațe. Poate din cauza atmosferei de pe plaja învăluită în ceață; indiferent de motiv, îmbrățișarea și sărutul păreau cum nu se putea mai normale.

După o zbatere scurtă, instinctivă, Sara se lăsă în voia sărutului, simțindu-i buzele care le căutau cu poftă pe ale ei, simțind apăsarea limbii care începea să-i exploreze adâncurile gurii. Cal o ținea strâns, iar ea ridică brațele, care cu câteva clipe înainte îi căzuseră pe lângă trup, sub efectul surprizei, pentru a-l cuprinde pe după gât. Îi simțea pieptul, abdomenul musculos, coapsele lipite de ea, tot mai insistent, în timp ce mâinile i se mișcau pe spatele ei, potrivind-o mai bine este formele propriului lui trup. Apoi, Cal îi cotropi gura din nou, iscusit și autoritar.

Simțurile Sarei se umplură de el, de parfumul masculin aspru, amestecat cu toate celelalte mirosuri din jur – al florilor, departe pe faleză, al apei sărate, al pădurii de conifere – care pluteau pe aripile brizei, prin noaptea cețoasă. Un moment, crezu că avea să se prăbușească, răpusă de intensitatea senzațiilor. Simți că începea să cadă, apoi îl simți pe Cal prinzând-o și ținând-o strâns, în timp ce buzele lui, desprinse o clipă de ale ei, se apropiau din nou.

Chiar înainte ca gurile să li se întâlnească iar, Cal se opri, încercând să-i distingă forma feței, conturul întunecat al părului, negrul genelor pe obraji. Sara avea ochii închiși și

părea pierdută într-un vis. Cal transpuse visul în realitate, atingându-i din nou buzele cu ale lui, și mai poruncitor decât înainte.

Chiar în timp ce se agăța de el, ținându-se strâns de umerii lui, părea delicată, aproape fragilă, de o nemărginită tinerețe și inocență. Cal ar fi vrut s-o ocrotească, s-o protejeze de noaptea întunecoasă. Apoi, Sara îi răspunse la sărut, iar el știu că ținea în brațe o femeie, o femeie iubitoare și pasională, ale cărei reacții îi făceau trupul să palpite de dorință. Voia mai mult decât sărutările ei; o dorea pe ea, toată. Mâinile îi porniră de-a lungul spinării ei, alunecând până pe fesele tari, trăgând-o mai aproape, nu doar lipind trup de trup ci contopindu-le, până când din două deveniră unul, până când nu mai avură cum să se apropie mai mult.

Și totuși, puteau fi mai aproape; pielea se putea atinge de piele; putea s-o țină în brațe, goală; putea să fie unit cu ea, în ea, făcând dragoste cu ea...

Din nou îi acoperi gura cu a lui, absorbindu-i adânc sărutările, și simți în răspunsul ei nevoia, la fel cum și Sara nu se putea să nu fi simțit nevoia lui. Începuse în acea clipă când o văzuse prima oară, în tricoul sumar, cu pata neagră de petrol pe obraz. În acel moment simțise o tandrețe care acum se transforma în pasiune, dezlănțuită de intimitatea momentului și de vraja nopții.

Când Cal își regăsi în sfârșit graiul, pentru a vorbi și a-i spune cât de mult o dorea, glasul lui, atât de plin de dorință, suna răgușit.

Sara îi auzi asprimea... și dorința... și erau prea puternice pentru ea; nu se simțea pregătită.

Cal așteptă ca propriul lui glas să se calmeze, apoi încercă să-i dea o notă de veselie.

– Aș putea aduce brandy-ul la tine acasă...

Încă încordată, Sara nu-i răspunse.

– Sara, o îndemnă el, tot o să se întâmple...

Sărutul fusese o surpriză pentru ea, o surpriză încântătoare. Trupul îi luase foc, aprins de scânteile iscate între ei. Dar încă nu era gata pentru pasul următor.

– Mă iei prea repede, Cal Webster, șopti ea și-și dădu seama că și vocea ei suna mai răgușit; și știu că era sunetul dorinței.

Cal își frecă nasul de gâtul ei, drăgăstos.

– Știi la fel de bine ca mine că așa va fi. Ai simțit ce se întâmplă între noi. La fel de sigur ca fluxul care vine sau răsăritul lunii, vom face dragoste. De ce nu în astă noapte? o întrebă, sărutând-o pe obraz, mușcând-o ușurel de lobul urechii. Tot se va întâmpla, repetă el.

– Ești foarte sigur pe tine, nu-i așa? replică Sara. Vorbea hotărâtă să sune cât mai firesc, iar Cal deveni conștient că și ea încerca să destindă atmosfera.

– E una dintre principalele mele trăsături de caracter.

– Ei bine, eu nu-s la fel de sigură pe mine însămi, mai ales în ceea ce te privește pe tine. Nu pot merge atât de repede.

Continua s-o țină în brațe, continua s-o sărute, să-i simtă reacțiile. Știa că vorbele ei îi contraziceau propriile sentimente, dar mai știa și că, pentru moment, Sara se hotărâse. Cu un ultim sărut pe frunte, Cal se aplecă, luă încălțările amândurora și porni pe lângă ea, pe cărarea abruptă. Cu un braț o cuprinse de talie, vorbindu-i încet, despre el însuși, ca și cum i s-ar fi adresat unei persoane pe care o cunoștea de-o viață. Venise la Cygnet House ca să asculte, nu să vorbească. Apoi, se pomenise sub vraja Sarei Kendall și, pentru a doua oară în

ziua aceea, începuse să-i vorbească despre sine. La început glumise, pentru a destinde atmosfera de după îmbrățișarea de pe plajă, trecând apoi la lucruri mai serioase.

– Într-un fel, suntem foarte asemănători. Nici eu n-am devenit sigur pe mine decât în ultimii ani. Uneori, nici chiar acum nu sunt complet sigur.

Sarei îi era greu să-l creadă, dar îl asculta cu interes.

– Am început la fel ca tine – fără nici o încredere în mine însumi. Tu ți-ai găsit încrederea aici, la Cygnet House. Și eu mi-am găsit-o tot în munca mea, dar a durat un timp...

– Și tu erai nesigur în copilărie?

– Foarte. Pe tot parcursul liceului, m-am temut că profesorii nu știau ce vorbesc, când spuneau că am talent. Chiar și când am primit o bursă la colegiu, mi-a fost frică să nu fi făcut cineva o greșeală. Când profesorilor le plăceau lucrările mele, mă speriam de-a binelea. Oscilam între a crede că s-ar putea să fiu bun și teama că-și băteau joc de mine.

Râse.

– A trebuit să treacă ani de zile – să scriu la ziare, să fac cercetări, să-i întrec pe ceilalți, găsind subiecte care-i cucereau pe cititori, până mi-am descoperit cu adevărat încrederea în mine însumi, pe care în seara asta tu ai reușit să mi-o risipești din nou.

– Cal...

– Glumeam doar, spuse el, strângându-i umărul. În ceea ce ne privește pe noi, am deplină încredere.

– Eu sunt cea care nu...

Trecură de o cotitură. Cărarea deveni orizontală și se opriră să-și tragă răsuflarea, după lunga ascensiune.

– Atunci, trebuie să te mai gândești, să aștepți un timp.

Sara zâmbi, văzând cât de înțelegător era, iar următoarea lui remarcă o făcu să izbucnească în râs.

– Să zicem... până mâine.

După ce o lăsă la poarta casei, Cal se duse în camera lui. Acolo, își turnă un pahar mare de brandy și îl bău din două înghițituri, dar lichidul arzător nu-i potoli durerea dinăuntru, iscată de nevoia de Sara. Puternic mai era, valul acela de dorință... Nu-și putu stăpâni un zâmbet, amintindu-și cât de calm urcase alături de ea acea faleză blestemată, vorbind despre încrederea în sine, când de fapt nu se putea gândi decât cum s-o ia din nou în brațe și să facă dragoste cu ea – chiar acolo, pe cărarea stâncoasă.

În schimb, vorbise, ascultase, încercase să-i înțeleagă ezitarea. Era o femeie care nu putea fi zorită. Voia să ajungă s-o cunoască, să-i exploreze personalitatea strat cu strat. Fascinația, iar mai apoi dorința, îl făcuseră să uite preț de-o seară încheiată cartea pentru care venise la Cygnet House.

Sara fusese mișcată și ea de sărutările lui Cal, scoasă în afara ei însăși, într-o lume cu totul nouă pentru ea. Singură în casa de la poartă, unde cândva fusese atât de fericită să stea închisă cu gândurile ei, îi venea să deschidă ferestrele, lăsându-și toate gândurile să scape, să se elibereze de ele. Dar o simplă fereastră deschisă n-ar fi scăpat-o pe Sara de gândurile despre Cal. Se lăsă pradă lor; erau prea puternice.

Îi dorise atingerea, îi dorise sărutul, voise să fie aproape – nu de oricine, numai de el. Dacă în ultimii ani se simțise însingurată, nu-și privise singurătatea în față până în momentul

când aceasta luase sfârșit, pe plajă, cu Cal, până când el îi deșteptase acele sentimente dinlăuntrul ei pe care și le negase atâta vreme.

Înainte de a se muta la Cygnet House, în viața Sarei existaseră bărbați. Demult, fuseseră aceia care o doriseră pentru că era cine era – fiica Magdei Davis și sora lui Jennie Kendall. Crescuse printre bărbații de la Hollywood și ar fi trebuit să aibă mai multă minte, dar o dată sau de două ori făcuse greșeala de a crede că o simplă pasiune putea însemna iubire – și sfârșise prin a fi rănită. În perioada studenției, devenise mai dură, alegându-și prieteni asemenea ei, tineri devotați carierei lor, dornici să-și înființeze cabinete, să câștige burse de cercetare sau să călătorească în Africa sau America de Sud. Erau mai siguri.

După facultate, viața ei fusese Cygnet House. Iar acum, gândindu-se la sărutul lui Cal, știa cât de pustie devenise această viață.

A doua zi dimineața, Cal coborî la micul dejun doar cu o jumătate de oră întârziere – în fiecare zi se trezea tot mai devreme. Mâncă împreună cu doi dintre interni, apoi porni spre spital – fără magnetofon. Îl lăsase în camera lui și nu se deranjă să se întoarcă după el. Voia s-o găsească pe Sara, să se uite în ochii ei și să încerce să vadă dacă în adâncurile acelea întunecate rămăsese ceva din noaptea trecută.

Fu nevoit să aștepte al naibii de mult timp, pe parcursul a două întâlniri, o operație și o conferință prelungită. Se plimba între casă și spital, încercând s-o întrerupă din treburi măcar pentru câteva minute, căutând să-i atingă brațul sau măcar să-i capteze privirea. I se permisese accesul la fișiere, din care afla multe despre Cygnet House, dar nimic despre Sara.

Nu numai programul ei era cauza; îl evita, iar tensiunea crescândă dintre ei devenise atât de evidentă încât ar fi perceput-o chiar și cel mai neatent observator. Harry Vaughn era oricum, numai neatent nu, mai ales în ceea ce o privea pe Sara. Mai observase și înainte felul cum Sara evita să-l privească pe Cal și cum ochii ei cutreierau automat încăperile, în căutarea lui. În ziua aceea, acest lucru era mai vizibil ca oricând.

Era aproape ora prânzului, când Cal reuși să scape de privirea de bufniță a lui Harry, văzând cu ușurare că tânărul era chemat la o urgență. Cal o găsi pe Sara în hol, unde o apucă de braț, trăgând-o într-un birou gol, și închise ușa. Apoi, ca să fie și mai sigur, o încuie.

– E ora prânzului, murmură el, sărutând-o ușor pe buze, și nici măcar nu ți-am dat bună dimineața.

O sărută din nou, mai puțin delicat.

– Bună dimineața, Sara.

Apoi, în timp ce ea se zbătea puțin, adăugă:

– Nici o grijă. Am încuiat ușa. Aici, Harry nu mai poate să ne găsească.

Împotriva propriei voințe, Sara râse, apoi îl lăsă s-o sărute din nou, savurând surpriza momentului.

– Am vrut să te sărut în semn de bună dimineața, Sara, și apoi când îți uram noapte bună, continuă Cal, acoperindu-i gura cu a lui. Și pe urmă, din nou de bună dimineața.

Ochii ei negri nu puteau ascunde dorința care-o cuprinsese. Aceasta fulgera neînfrânată. Cal îi zâmbi.

– Dacă ai ști cum arăți acum... Tot ce simți se vede în ochii tăi minunați. Știu că mă dorești și cred că știu și cât de mult. Dar tu știi cât te doresc eu pe tine? Tu știi, Sara?

Sara avea să afle cum o afecta spre sfârșitul zilei, când constată că nu se mai putea concentra. Se oprea în mijlocul câte unei fraze, pierzându-și șirul gândurilor. Nu i se întâmpla numai când Cal se afla în apropierea ei, ci și când doar se gândea la el. Își dădea seama perfect că era așa cum spusese el în noaptea trecută.

La cină, nu stătu cu el la aceeași masă, ocupând un loc dinspre capătul opus al sălii. Plecă printre ultimii. Cal o aștepta pe verandă, pentru a o conduce acasă, știind că nu trebuia să forțeze, dornic doar să fie cu ea, s-o îmbrățișeze și s-o sărute.

În timpul acelei nopți lungi și singuratice, și în dimineața următoare, Sara trase concluzia că era cea mai mare proastă din lume. Cât de des putea întâlni un bărbat atât de fascinant ca el, un om atât de inteligent, față de care se putea simți atât de aproape? Sărutările lor fuseseră începuturile unui drum pe care părea destinată să-l urmeze până la capăt.

Cal nu veni la micul dejun. Sara așteptase mai mult decât de obicei până să se ducă la sediu, știind că el nu cobora niciodată la timp. După ce-l așteptă atât de mult cât putea fără a trezi bănuielile angajaților, Sara porni spre spital. La jumătatea drumului se opri, stătu un moment pe gânduri, apoi se întoarse. Se hotărâse să se ducă la el.

În găsi coborând scara, dinspre camera lui. Avea pe el aceiași pantaloni pe care-i purtase în ziua sosirii la Cygnet House și aceeași haină, aruncată pe umăr. Numai bluza era alta, un tricou galben țesut cu ochiuri mari, care aducea exact contribuția potrivită, așa cum Sara știa că și urmărise. Când, însă, se uită mai bine, își dădu seama de greșeală. Cal nu era îmbrăcat pentru Cygnet House.

– Bună dimineața, Sara, o salută, cald dar mai politicos decât ar fi așteptat – sau ar fi dorit – ea.

– Pleci...?

– Ei, nu definitiv, zâmbi Cal. Mă duc doar până la Los Angeles ca să iau masa cu contabilul meu, o întâlnire necesară, deși nu prea interesantă.

Se oprise pe ultima treaptă, privind-o cu un zâmbet enigmatic.

– A... reuși ea să răspundă, frământându-și buza de jos cu dinții, nesigură cum să continue.

Cal o ajută, cu un zâmbet încurajator:

– Voi veni devreme. Cu siguranță, până se întunecă.

Pentru Sara, acesta era semnalul de începere, dar totuși ezita. Iar el aștepta în continuare.

– Atunci, poate reușim să... stăm de vorbă diseară. Pentru interviu, vreau să spun.

Numai la interviu nu-i stătea mintea, dar nu-și putea exprima adevărata dorință, așa că o spuse Cal în locul ei.

– Și, eventual, să ne relaxăm cu sticla aceea de brandy pe care o amintisem?

– Da, răspunse ea, recunoscătoare pentru ajutor.

– Am început-o adineaori, îi spuse Cal... din cauza frustrării.

O așteptă să zâmbească. Surâsul apăru, timid dar inconfundabil.

– Pentru diseară, am o idee mai bună. Ce-ai zice de șampanie? Voi lua o sticlă, dacă tot mă duc în oraș.

Întinse mâna și, cu o latură a degetului arătător, îi mângâie obrazul, făcând s-o străbată valuri de dorință. Simțindu-le, se aplecă și sărută locul pe care-l atinsese.

– Am să revin înainte de a se întuneca, se corectă el, lăsându-și buzele să se arcuiască încet într-un zâmbet sexy. Abia aștept.

Deși nu i-o putu spune, Sara știa că și ea abia aștepta.

După masă, Sara se afla în cabinetul ei, parcurgând un teanc de facturi, când Harry intră fără să bată la ușă. Neceremonios, îi puse pe birou un teanc de cărți. Sara ridică o privire iritată, în așteptarea unei explicații.

– Am făcut unele investigații, anunță el, în legătură cu amicul tău Cal Webster.

– Nu-mi amintesc să-ți fi cerut să te interesezi de domnul Webster, Harry.

Aruncând o privire spre cărți, luă una, o întoarse și văzu pe supracopertă fotografia lui Cal.

– Dar, după cum văd, ai descoperit că e scriitor, așa cum bănuisem, adăugă ea, sarcastic.

– Uită-te, Sara, uită-te numai...!

Ca întotdeauna când era nevros, glasul lui Harry scăpa de sub control, intrând în falset. Și-l drese și încercă din nou.

– Uită-te la titluri. Toate sunt despre personalități, mai mult oameni din lumea spectacolului, ca sora și părinții tăi.

Sara încă nu înțelegea unde voia să ajungă.

Harry insistă:

– N-a venit aici ca să scrie despre Cygnet House. Din clipa când a intrat pe poartă, m-am prins că era un prefăcut, adăugă el, cu mândrie vizibilă. Nu-l interesează munca noastră aici, Sara. Doamne sfinte, îți face impresia unui om care ține la conservarea vieții în sălbăticie?

– E scriitor, Harry, lucrează la un articol. Nu e obligat să fie partizan al păsărilor sălbatice, pentru a scrie despre Cygnet House.

– N-o fi, replică Harry cam dezumflat, dar își reveni repede. Oricum, nu asemenea subiecte tratează. O fi făcut-o mai demult, dar acum, gata. Acum, scrie biografii.

Sara începea să vadă încotro bătea, iar acest lucru o neliniștea. Nu voia să recunoască lucrul despre care, dintr-o dată, știa că era adevărat.

– Știi ce scrie, Sara.

Nu-i răspunse.

– Scrie biografia Magdei Davis și te folosește ca sursă de informații.

Sara clătină din cap, încă nedorind să creadă.

– Îmi ia interviuri despre Cygnet House.

Pe chipul lui Harry se așternu o expresie vecină cu mila.

– Să te-auzi, numai, Sara, că și tu te-ai mira de propria ta naivitate. Sau, poate, nu vrei să crezi, pentru că te-a cucerit...

– Harry, îl întrerupse ea tăios, întreci măsura!

– Iartă-mă, Sara, dar altfel nu știu cum să te fac să înțelegi. Decât spunându-ți faptele așa cum le văd eu. Și am fapte destule. N-a notat nici o vorbuliță despre munca ta de-aici. Toate însemnările lui sunt numai despre Madga Davis. Am auzit benzile și i-am văzut hârtiile.

Aceste cuvinte își făcură efectul, în pofida senzației de greață care începea să-i inunde stomacul.

– Harry, nu-mi vine să cred că i-ai citit însemnările.

– N-am avut încotro, Sara. Trebuia să te apăr. Dacă eu nu am grijă de tine, cine să aibă?

Luă o carte, întinzând-o spre ea.

– Asta e despre actorul de cinema care s-a sinucis. Mai ții minte? Fiul lui a devenit și el actor și se certau în public. Iar asta, continuă el, aruncând în lături prima carte pentru a o lua pe următoarea, este despre cântăreața rock care a fost cât pe ce să moară de supradoză, acum câțiva ani. Subiecte senzaționale. Marfa pe care o vinde el. Aceeași marfă pe care vrea s-o vândă și pe seama Magdei și a ta. Sara, trebuie să te descotorosești de el. Dă-l afară!

– Destul, Harry, replică ea. Voi hotărî singură ce fac cu Cal Webster, fără alte sfaturi din partea ta.

Nu putea să fie altfel decât severă cu Harry. La fel ca seniorii războiului din vechime, simțea impulsul de a da vina pe mesager.

Harry își luă cărțile sub braț, iar Sara îi făcu semn să iasă, în timp ce ridica receptorul. Totuși, tânărul rămase pe loc, așteptând, pe când cuvintele lui își făceau cu întârziere efectul, în mintea Sarei care până atunci refuzase să le creadă. Formă un număr și așteptă.

– Jennie, spuse ea în cele din urmă. Mă bucur că te-am găsit. Azi ești acasă?

Ascultă câteva clipe, dând din cap.

– Atunci, plec chiar acum. Trebuie să-ți vorbesc. E important.

Capitolul 4

– Ai știut totul, nu-i așa? o acuză Sara pe Jennie, în timp ce cobora din mașină, traversând aleea circulară spre ușa din față.

Sora ei o aștepta, purtând o pălărie cu boruri largi, sandale cu tocuri înalte și o îmbrăcăminte care mai mult o dezbrăca. Prin materialul subțire abia se ghicea o părere de bikini în culoarea pielii.

Neprimind nici un răspuns la întrebare, Sara profită de ocazie ca să-i mai adreseze una:

– De ce te mai ostenești să-ți pui pânza asta de păianjen pe tine?

– Ca să nu mi se strice reputația în carieră, replică Jennie, cu un râs gutural. Și mai trebuie să am în vedere și grădinarul...

În zâmbetul Sarei se citi capitularea. Jennie îi putea distrage atenția de obicei, iar de amuzat, reușea s-o amuze întotdeauna.

– Sunt sigură că l-ai avut în vedere.

– L-am avut – și nu numai în vedere, răspunse Jennie, conform așteptărilor, aplecându-se înainte să-și sărute sora. Și-acum hai în casă să te răcorești...

– Și să revin la subiect.

– Da, și asta.

Trecură prin holul pardosit cu pătrate albe și negre de marmură, spre cabinetul lui Jennie din fundul casei, unde Sara nu-i mai lăsă timp pentru alte diversiuni.

– Știai ce urmărea, o acuză ea.

– Presupun că te referi la Cal Webster, nu la grădinarul meu, replică Jennie, așezându-se într-un fotoliu confortabil. Rafturile din spatele ei erau pline cu premii, în frunte cu cele mai râvnite: un Oscar, un Emmy și un Tony. Acela era locul favorit al lui Jennie. O stimula. Își scoase pălăria, trecându-și mâna prin cascada de bucle, în așteptare.

– Da, la Cal Webster mă refer. Cum ai putut? Cum ai fost în stare să-l trimiți să mă spioneze?

– Nu l-am trimis să te spioneze, obiectă Jennie. I-am sugerat doar să nu-ți spună – la început, cel puțin – ce căuta acolo.

– O sugestie cu care m-ai trădat, Jennie.

Remarca ei era exagerat de dramatică, iar Sara știa că avea să obțină o reacție din partea lui Jennie. Și o obținu.

– Auzi, aici eu sunt actrița, ai uitat? Nu ți se pare că ești cam teatrală?

Sara se încordă, cu o expresie în care i se citea furia.

– Bine, recunoscu Jennie, a fost un truc murdar, dar altfel n-ai fi stat de vorbă cu el.

– Ai perfectă dreptate, i-o întoarse Sara. Știi ce părere am despre presă și mai știi și că nu suport să vorbesc despre mama, adăugă ea, după care își strânse buzele într-o linie subțire, crispată.

– E și normal să știu. Am mai discutat asta de multe ori în trecut și întotdeauna am fost de aceeași părere cu tine, Sara. Mama nu mai e în viață. Se cuvine să aibă puțin din liniștea de care, Dumnezeu ne e martor, n-a avut parte când trăia. Dar bârfele n-au încetat niciodată. Doar noi am încercat să nu le mai ascultăm.

Jennie se rezemă de spătarul înconjurat de premii, într-o poziție care, în oricare alt moment, ar fi surprins-o pe Sara – dar nu și acum, după ce Cal Webster își croise drum în viețile lor.

– Cred că e timpul ca surorile Kendall să vorbească în sfârșit despre Madga Davis. De fapt, eu am și făcut-o. Acum, e rândul tău.

– S-a vorbit destul, spuse Sara.

– S-a vorbit ce nu trebuia, ripostă sora ei.

– Și crezi că treaba asta poate s-o schimbe Cal Webster?

– Sigur că da, altfel nu l-aș fi trimis la Cygnet House.

– Întotdeauna ai fost prea încrezătoare, în special cu bărbații.

Sara încerca să nu-și amintească faptul că și ea avusese încredere în Cal Webster.

– Iar tu, n-ai avut niciodată încredere în bărbați.

Câteva momente, cele două surori se priviră lung, apoi izbucniră în râs. Tensiunea începea să se risipească, măcar în parte.

– Poftim, iarăși suntem sora mare și cea mică, luându-ne la hartă pentru un fleac, comentă Jennie, apoi deveni serioasă, cu ochii mai mari ca oricând. Sara, știi că niciodată nu ți-aș face nici cel mai mic rău. Toată copilăria am avut grijă de tine și încă mai am...

– Hai că de data asta ai nimerit-o bine, replică Sara, nu prea dispusă să se împace cu una cu două. Mi-ai trimis un gazetar de scandal...

Jennie clătină din cap.

– Cal Webster nu e deloc un ziarist de scandal. E scriitor, un scriitor cu-adevărat celebru.

Faima și talentul erau sinonime pentru Jennie, care le avea pe amândouă din belșug.

– I-ai citit cărțile?

Sara clătină din cap.

– Și nici n-am de gând. Cred că nici tu nu i le-ai citit.

– A, aici te înșeli, surioară. Și mă mir, din partea ta. Spre deosebire de spectatorii mei, tu ai aflat că știu să citesc.

Sara râse:

– Touché.

– Ei bine, am citit tot ce-a scris și pot spune fără rezerve că e un mare talent. Oricum, continuă ea, pe un ton de soră mai mare, ai nevoie să vorbești despre mama și Ted și cu altcineva, în afară de mine.

O cuprinse de umeri.

– E timpul să accepți cele întâmplate în casa din Beverly Hills și să le integrezi în viața ta.

Sara nu se desprinse din îmbrățișarea surorii sale, dar nu era hotărâtă să-i urmeze și sfatul.

– Scutește-mă de jargonul ăsta psihiatric, Jennie, o mustră ea. Viața mea e perfect integrată...

– Atât de integrată încât nu poți vorbi despre mama, nici măcar cu mine?

– Iar tu poți?

– Terapia are anumite virtuți. După ce stau o oră pe canapea, pot vorbi cu oricine, despre orice. Și am ajuns s-o accept pe mama așa cum era – răsfățată și egoistă, iubitoare și tandră, nevrotică și tristă...

– Și Ted?

– Cu Ted... mai am de lucru, mărturisi Jennie, afișându-și zâmbetul de un milion de dolari.

– Ei bine, eu despre Ted știu una și bună. Planul lui Cal de a scrie o biografie a mamei n-o să-l încânte deloc. De fapt, nici nu cred că ar permite. Cal a încercat, măcar, să-i ia un interviu?

– Ted e în stațiunea aia balneară din Mexic care-i place la nebunie.

– Iar?

– Iar, râse Jennie. Dar Cal intenționează, desigur, să vorbească și cu el.

– Mai vedem. Nici Ted n-o să vrea ca viețile noastre să fie invadate de un străin.

– Mă rog, Cal nu e tocmai străin... preciză Jennie. Mama l-a cunoscut destul de bine, în ultimii ani petrecuți în Europa. Atunci i s-a trezit și lui Cal interesul de a scrie despre ea. Au fost foarte apropiați.

Grăbită, astfel încât Jennie să nu-i vadă expresia, Sara se ridică și se duse la fereastră. Apoi, întoarse capul spre sora ei.

– Și ce anume vrei să spui cu asta?

Jennie se mulțumi să ridice din umeri.

– Vrei să spui că au trăit împreună? rosti Sara cuvintele cu mare greutate, în timp ce se gândea la Cal, pe care îl sărutase atât de arzător, îl atinsese cu o asemenea dorință, îl ținuse în brațe la fel cum o ținuse și el, cu patimă... Îl invitase în casa ei, pentru aceeași seară... Aducea șampanie...

– Și ai condamna-o? întrebă Jennie.

Când Sara nu-i răspunse, pe fruntea netedă și înaltă a surorii sale se așternu o umbră, astfel încât reformulă întrebarea:

– Ar avea vreo importanță?

– În nici un caz, minți Sara, hotărâtă ca nici chiar sora ei să nu afle cum se făcuse de râs cu Cal Webster.

– De fapt, nu știu nimic despre relația lor, continuă Jennie, trecându-și o mână prin buclele mătăsoare, decât că mama l-a plăcut. E mai bine să-i scrie biografia un prieten, decât un dușman.

În răspunsul Sarei se simți o mânie abia controlată. N-avea de gând să mai asculte și alte laude la adresa lui Cal Webster.

– Dacă i-a fost prieten, n-ar trebui să se folosească de numele mamei ca să-și facă el însuși un nume.

– Surioara mea dragă, dacă ai trăi în lumea reală ai ști că acest Cal Webster este un nume. Majoritatea oamenilor ar da orice pentru ca el să scrie povestea vieții lor – cu tot cu părțile cele mai urâte. Și din moment ce, până la urmă, tot va scrie cineva despre Madga Davis, de ce să nu fie Cal?

Înainte ca Sara să deschidă gura pentru a-i răspunde, Jennie continuă:

– Îți aminești toate mizeriile care au apărut pe seama mamei și a lui Ted, după plecarea ei? Acum, au început să scrie despre mine.

Făcu o pauză, oftând.

– Parc-aș fi singura femeie din lume care a fost căsătorită de trei ori.

– Trebuie să recunoști că e un record remarcabil pentru vârsta ta, comentă Sara și râseră amândouă. Jennie, însă, nu se lăsă.

– Tu ai scăpat ce condeiele înmuiate în otravă pentru că pe prea puțini oameni îi interesează păsările tale. Dar lasă-le timp, numai, și vor găsi și în viața ta ceva de criticat.

Punând picior peste picior, Jennie își privi lung sora, care continua să stea lângă fereastră.

– De ce n-am spune, în sfârșit, adevărul? Mie mi-ar conveni, fii sigură, și mamei la fel.

Sara nu se înduplecă.

– Indiferent cine-l va scrie, din partea mea nu va primi nici un ajutor.

– Nimeni nu scrie despre vremurile fericite alături de mama, insistă Jennie. Nu vrei ca oamenii să afle și despre asta?

– N-ai decât să le spui tu.

Expresia Sarei indica limpede că se săturase să mai discute subiectul.

Jennie aruncă o privire scurtă spre sora ei, apoi întoarse capul în altă parte, gânditoare.

– Stai puțin... murmură ea. Ce anume te deranjează, invadarea vieții intime în general, sau faptul că o face Cal Webster?

– Mă deranjează invadarea vieții intime de către oricine, răspunse Sara cu îndărătnicie – dar, la următorul comentariu, își pierduse o parte din puterea de convingere. Cel mai mult îmi displace să fiu trasă pe sfoară.

Evită să-și privească sora, știind cu ce expresie s-ar fi ales în schimb.

În sfârșit, neputându-i surprinde privirea, Jennie recunoscu:

– Vina păcălelii e numai a mea, Sara. Voiam ca această carte să fie scrisă de Cal Webster.

– Ei bine, e clar că eu nu vreau.

– O s-o scrie oricum. Am și vorbit cu el, ore întregi – zile chiar. Am stat pe marginea piscinei. I-am oferit acces liber la tot ceea ce am despre mama. Lucrează la carte de mult timp, adună informații generale. Are de gând să discute cu colegii ei, producătorii, machiorul, dublura...

– Cu toată lumea, mai puțin fiica mai mică. Dacă trebuie neapărat, n-are decât s-o scrie. Desigur, nu-l pot opri, dar nici n-am să-i mai suflu o vorbă despre mama. Și va pleca de la Cygnet House mâine, declară Sara. Ba nu, diseară.

– Vrei să spui că locuiește acolo?

– Vreau să spun că a locuit acolo.

Din nou, Sara își dori să-și fi ținut gura, dar cu sora ei nu reușea niciodată. Se hotărî să plece înainte de a intra și mai adânc la apă. O sărută pe Jennie, grăbită.

– Ne vedem săptămâna viitoare.

– Numai dacă vii pe Coasta de Est – am one-woman-show-ul de la Carnegie Hall, ai uitat?

– Desigur, iartă-mă, Jennie. Am fost prea absorbită de propria mea dramă măruntă ca să-ți urez succes. Știu că ai să-i uluiești, ca de obicei.

– Sper să fie așa, dar de data asta am unele emoții, recunoscu Jennie față de singura persoană care auzise vreodată asemenea confesiuni.

– Nu-mi pot imagina de ce, răspunse Sara. Vocea ți-e într-o formă perfectă. Am văzut fragmentul pe care l-ai prezentat în talk-show-ul de-acum câteva seri. Niciodată n-ai fost mai bună, iar cântecul mi-a plăcut la nebunie.

– E compus recent, anume pentru mine. Frumos, nu-i așa?

– Excelent – și tu la fel!

– Îți mulțumesc, surioară, tu ești reazemul meu în viață.

Schimară încă un sărut.

– Am să te sun când mă-ntorc, și tare aș mai vrea să te răzgândești în legătură cu Cal Webster. Cu participarea ta, cartea va fi mult mai reușită.

– Nu mă interesează cartea lui Cal Webster, declară Sara.

În timp ce pleca de la conacul din Bel Air al lui Jennie, Sara își spuse că n-ar fi trebuit s-o intereseze nici Cal Webster – și nici n-avea s-o mai intereseze, după cele întâmplate în ziua aceea.

Era aproape ora opt, când Cal se apropie de casa de la poartă. Avea sub braț o sticlă cu șampanie, într-o mână o vază cu flori, iar în cealaltă, una dintre cărțile lui.

Toată după-amiaza fusese ocupat cu contabilul. După ce cumpărase șampania și florile, nu reușise să ajungă pe autostradă decât la șapte fără ceva. Dar ajunsese la Cygnet House, făcuse un duș, se schimbase și găsise o vază, totul în mai puțin de o oră, timp în care apucase și să plătească o amendă pentru exces de viteză pe autostradă.

Și, pe drum, luase o hotărâre. Nu mai putea continua prefăcătoria cu Sara, acum, când relația lor părea să se îndrepte vertiginos spre un nivel atât de personal. Ceea ce se întâmpla între ei era inevitabil, la fel de inevitabil cum era și faptul că, mai devreme sau mai târziu, Sara urma să afle adevăratul scop al prezenței lui la Cygnet House. Și era bine să-l afle mai devreme – de la el, nu din alte surse.

Cal își schimbase hainele și făcuse un duș – avea părul încă umed. Pe Sara o străbătu o neașteptată dorință de a-i atinge părul, de a-i simți sub degete firele umede. Acest impuls neprevăzut o împiedică să treacă direct la subiect.

După ce puse pe masă florile și cartea – despre care avea de gând să-i spună mai târziu – Cal ridică sticla de șampanie, cu o licărire în ochi.

– Dom Perignon, anunță el, încântat.

Și, apropiindu-se de Sara, își strecură degetele prin părul ei mătăsos, gata să-i tragă fața spre el pentru un sărut.

Fără ceremonie, Sara se îndepărtă.

Pe chipul lui Cal apăru o expresie de surpriză totală. Apoi, observă că lumina vrăjită din ochii ei se stinsese – și știu că era ceva în neregulă.

– Ce s-a întâmplat, Sara? Înțelesesem că și tu o doreai – o seară în doi...

Nu-i răspunse; își căuta cuvintele, încerca să-și stăpânească revolta, furia care o cuprinsese când Cal întinsese mâinile spre ea, cu atâta nepăsare, după ce se folosise de ea și o mințise.

– Parcă era vorba să sărbătorim...?

– Da, cred că e cazul, replică Sara, să sărbătorim plecarea ta de la Cygnet House.

Cal fu și mai nedumerit. Sara îl lua mereu pe nepregătite.

– Știu totul despre tine, Cal, continuă ea, reușind în sfârșit să înceapă. Știu de ce-ai venit aici și mai știu și că nu te interesează să scrii despre mine și păsările mele.

Continua să stea la doar un pas de ea, atât de aproape, și totuși mai departe decât oricând, întrebându-se de ce trebuise să afle singură, tocmai când se pregătea să-i mărturisească el însuși. În viața lui nu se simțise mai prost.

– Într-adevăr, recunoscu el, n-am venit aici ca să scriu despre păsările tale. Dar acum, după ce am văzut despre ce e vorba, mi-ar plăcea totuși să scriu și articolul ăsta, cândva. O să iasă foarte reușit, Sara.

– Încerci să mă șantajezi?

– Așa pare, dar numai la asta nu-mi stă gândul.

Puse pe masă sticla de șampanie, care acum arăta atât de ridicol, dar nu schiță nici un gest de a se apropia.

– La ce-ți stă gândul și ce-ți iese pe gură sunt două lucruri complet diferite, evident, după câte pot să-mi dau seama eu, cu experiența mea limitată.

– Sara, protestă el, dacă-ți spuneam adevărul când am venit aici, nici nu m-ai fi lăsat să mă apropii.

Nu-l contrazise.

– N-aș fi ajuns să te cunosc.

– Nici acum nu mă cunoști, și nu vei reuși niciodată, replică Sara, conștientă că vorbea pe un ton pe care nici ea însăși nu și-l mai auzise vreodată – un amestec de furie și umilință pentru ceea ce-o făcuse Cal să simtă.

– Aș putea, dacă mi-ai da șansa s-o iau de la început…

– Nu! îl întrerupse ea.

– Aveam de gând să-ți spun adevărul, Sara, chiar astă seară. De ce credeai că am adus una dintre cărțile mele? arătă el spre masă, cam fără speranță. Voiam să-ți arăt ce scriu și să-ți explic despre ce e vorba.

– Ce comod! ripostă Sara, cu un sarcasm neobișnuit pentru ea. Ei bine, nu e nevoie de nici o explicație. Acum înțeleg. Desigur, Harry s-a prins imediat. Faimosul tău farmec n-a avut nici un efect asupra lui.

La auzul acestor cuvinte, Cal aproape zâmbi.

Ca să se calmeze, Sara se așeză, cu grijă să aleagă un loc cât mai îndepărtat de el – căci, chiar și acum, prezența lui continua s-o afecteze.

– Scrii despre mama mea, spuse ea, la fel cum ai scris despre starul rock care se droga și actorul de film care s-a sinucis și Dumnezeu știe câte alte biografii „revelatoare". Știu ce fel de literatură scrii, Cal. Provocatoare, excitantă și nocivă. Și nici nu vreau s-aud de ea.

Până în acel moment, Cal se simțise spășit, și pe bună dreptate. Dar, indiferent dacă în acest caz scopul justifica sau nu mijloacele, Sara nici n-ar fi putut greși mai amarnic în legătură cu cărțile lui și, dacă în seara aceea n-avea să mai facă nimic altceva, putea măcar să lămurească atâta lucru.

– Ai citit vreuna din cărțile mele, Sara?

– Vezi să nu!

– Atunci, te rog să nu le judeci. Nu scriu maculatură. Sunt dispus să accept orice insultă din partea ta, cu o singură excepție. Ți-ai format o părere greșită despre scrierile mele, de care sunt atât de mândru, după cum îți amintești din discuția noastră de pe plajă, din noaptea aceea.

Chipul i se îmblânzi un moment, când văzu că-și amintea într-adevăr.

– Nu permit să-mi fie defăimate, Sara.

Sara simți că i se înroșeau obrajii.

– Iartă-mă, recunoscu ea. Dar în rest, nu regret nimic din tot ce-am spus. Rău ai făcut că ți-ai ascuns adevăratele motive, iar în ceea ce privește colaborarea cu tine pentru o carte despre mama mea, n-am de gând s-o fac.

– Fără să ții seamă de calitățile mele ca scriitor și cercetător, fără să ții seamă de credința cu care caut să aflu toate realitățile și să spun numai adevărul?

– Fără, declară ea cu fermitate. Poate aș putea să te iert pentru că m-ai mințit. Știu că toți ziariștii sunt niște înșelători notorii, iar tu nu faci excepție.

Această acuzație nu-l deranjă. Cal preferă să n-o contrazică, mai ales acum, când Sara era atât de rănită și furioasă.

– Dar să inițiezi – sau să încerci să inițiezi – o relație cu mine, să mă consideri o pradă ușoară, să te prefaci...

– Nu m-am prefăcut nici un moment, o întrerupse el, cu glas scăzut, răgușit. Și o știi foarte bine. Ce naiba, Sara, m-ai doborât de pe picioare. Niciodată în viața mea n-am dorit mai mult o femeie – ca atunci, și ca acum, în clipa asta. În clipa asta, Sara, repetă el, silind-o să-l privească, dar nu și să-i răspundă. Ceea ce simt pentru tine nu are nimic de-a face nici cu Magda, nici cu cartea. Și știi și asta.

– Nu știu decât un singur lucru, replică ea, mai calmă, întrucât reușise să-și mute ochii dinspre el. Că te-ai folosit de mine și de Cygnet House în interes personal.

Îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Și vreau ca până mâine să pleci.

Cal se rezemă de spătarul canapelei. Știa că pierdea partida, și totuși, nu-și putea izgoni gândul că niciodată nu văzuse

o femeie mai frumoasă. Dar în seara aceea avea de rezolvat altă problemă, nu frumusețea ei – și nu-i mai rămăsese decât o singură armă.

– Voi pleca, fără să te mai deranjez niciodată, dacă-mi faci o singură favoare.

– Nu ai căderea să negociezi, Cal, replică ea. Nu cooperez cu tine pentru această carte, iar mai mult nu avem ce să ne spunem.

– Dar favoarea pot totuși să ți-o cer, insistă el.

– Zi, se auzi răspunsul, monosilabic.

– Aș dori să-mi citești...

– Mă tem că nu.

– Să-mi citești doar o singură carte. Am la mine biografia care a părut să te tulbure cel mai tare – a starului rock. Ia-o cu tine la culcare și începe-o – doar atât. Citește două, trei capitole. Mai mult nu-ți cer. Dacă după ce le citești încă vei mai crede că sunt un colportor de bârfe care împroașcă lumea cu noroi, atunci voi pleca de-aici așa cum mi-ai cerut. Mai mult decât atât, se hotărî el. Nici măcar n-am să mai scriu cartea. Biografia Magdei Davis va fi un proiect îngropat și uitat.

– Nu, n-am... începu Sara, nesigură, simțind că din nou era atrasă într-o cursă.

– Doar câteva capitole, reluă el, încercând s-o convingă fără a fi prea insistent. Ține minte, vreau să scriu cartea asta. Am fost cel mai mare admirator al Magdei Davis.

La auzul acestor cuvinte, Sara păli. Nu putea suporta – nu încă – faptul că o cunoscuse pe Magda în Europa, că nu-i spusese niciodată acest lucru și că era posibil să fi fost amantul mamei ei.

– Voi lăsa cartea aici, spuse Cal, pornind spre ușă înainte ca Sara să aibă timp de a-l da afară, aruncând și cartea după el. Plecă, dar cartea rămase pe masă – ca o ispită, după cum spera Cal din tot sufletul.

În urma lui rămase o liniște neobișnuită. Sara luă florile și sticla de șampanie, aruncându-le în coșul de gunoi. Ignoră cartea, dar presimțea că avea să-și regrete ezitarea de a-l fi pus s-o ia cu el.

Și o regretă, într-adevăr – mult mai târziu, în pat, derutată, întrebându-se ce să facă în continuare. Trecuseră câteva ceasuri, iar Sara citise cartea din scoarță-n scoarță.

Auzise numele acelui star rock, dar nu știa despre el altceva decât că avea un succes fabulos și, după cum el însuși recunoștea, fusese la un pas de a-și distruge cariera. La patruzeci de ani, patriarhul muzicii rock, aflat încă pe culmile succesului, luase o supradoză de droguri, fiind salvat în ultima clipă de niște infirmieri cu mintea limpede. Cal era singurul căruia îi descrisese acea experiență. Mai târziu, îi ceruse să scrie povestea vieții lui.

Felul în care Cal scrisese această poveste adevărată îi dădea fiori Sarei. Niciodată nu mai simțise așa ceva – deși fusese, și încă mai era, o cititoare avidă. Nimic nu o mai atinsese vreodată atât de profund. Stilul lui Cal, oricum captivant, nu perturba nici un moment narațiunea, iar Sara, în timp ce citea, simțea că participa la toate evenimentele relatate. Constată că i se trezise o afecțiune profundă la adresa starului rock, un om pe care niciodată nu-l învrednicise nici cu un gând.

Când închise cartea, Sara încercă, până-i veni în sfârșit somnul, să-și pună sentimentele în ordine. Acum știa ce fel de scriitor era Cal – un autor atât de electrizant încât ar fi vrut să

nu mai termine niciodată lectura. Dar cum ar fi afectat acest lucru cartea pe care voia s-o scrie în continuare – biografia Magdei Davis? Știa că era omul cel mai potrivit pentru a spune povestea mamei ei, dar încă se mai împotrivea, nu era hotărâtă să dezvăluie viața Magdei în văzul tuturor și nici să divulge mai mult despre sine însăși decât era pregătită să-i arate oricui, și în special lui Cal Webster.

Îi fusese atât de ușor, înainte de a citi cartea...!

A doua zi dimineața, Cal o aștepta, așezat pe o bancă de lemn, lângă aleea din fața casei. În locul replicii repetate cu atâta grijă, Sara rosti primele vorbe care-i trecură prin minte.

– Credeam că nu ești un om matinal.

Ridicându-se, Cal porni spre ea. În timp ce se apropia, Sara observă că arăta altfel – mai bine zis, arăta îngrozitor, ca și cum i s-ar fi șters lustrul în timpul nopții. Avea ochii injectați, nu se răsese, nici măcar îmbrăcămintea nu și-o schimbase.

– Mi-a fost ușor să mă scol, spuse el cu un zâmbet strâmb, din moment ce nici măcar nu m-am culcat.

Sara așteptă. Presimțea că următoarele lui cuvinte aveau s-o seducă – din nou. Era mai hotărâtă ca oricând să nu se lase cucerită de el, indiferent ce șiretlicuri îi pregătea.

– Toată noaptea am stat treaz, gândindu-mă numai la tine.

Ghicise. Totuși, reuși să nu-i răspundă și se întoarse, pornind în lungul cărării.

Cal o urmă.

Ceața care se lăsa în fiecare dimineață peste peninsulă pierduse lupta cu soarele zorilor, ca de obicei, dar unele fuioare îndărătnice continuau să se agațe de ramurile joase ale copacilor, cu irizații slabe. Departe, peste trilurile armonioase

ale păsărilor de pădure, se auzi țipătul unui păun. Cal zâmbi, amintindu-și-i pe cei care traversaseră țanțoși gazonul cu ocazia sosirii lui la Cygnet House.

Sara îi observă zâmbetul, dar nu-l luă în seamă.

– Am stat treaz, reluă el, gândindu-mă cât am greșit mințindu-te. Îmi cer iertare, Sara. A fost cea mai mare prostie din viața mea...

Nu continuă, incapabil să găsească niște cuvinte suficient de convingătoare, deși toată noaptea fusese sigur pe ele. În sfârșit, Sara risipi tăcerea.

– Și eu am stat trează, recunoscu ea. Ți-am citit cartea.

Cal se abținu să-i ceară părerea; oricâtă încredere avea în sine, când era vorba de Sara Kendall nu mai putea fi sigur de nimic.

– Am citit-o împotriva propriei mele voințe, adăugă Sara, cu primul ei surâs din dimineața aceea. Așa cum prevăzuseși, mi-a plăcut enorm. Ai un talent nelimitat – ești un scriitor excelent.

Se apropiau de luminiș, cu pași înceți. Cal așteptă, sperând să continue, nădăjduind la o laudă atât de fermă încât să includă și aprobarea Sarei pentru cartea următoare – cea despre mama ei.

– Nici măcar nu l-am cunoscut pe omul despre care ai scris, dar când am terminat cartea simțeam că făceam parte din viața lui.

Se întoarse, privindu-l pentru prima dată drept în ochi.

– Ți-am simțit onestitatea, continuă ea. L-ai atins cu un soi de baghetă magică, făcându-l să se însuflețească.

– La fel voi face și cu Magda, se grăbi Cal s-o asigure, profitând de ocazie. Era prilejul pe care-l așteptase.

Nu-i putu interpreta privirea. Să fi fost neîncredere... să fi fost îndoială...? Așteptă.

– Cred că ai face la fel și cu ea, murmură încet Sara, parcă după o perioadă de chibzuință temeinică, încheiată printr-o mărturisire aproape în ciuda ei însăși.

– Asta înseamnă că îmi vei da interviul?

Două lucruri o mai opreau pe Sara să colaboreze cu Cal: teama de a vorbi despre mama ei, care încă nu-i trecuse, și propria ei indignare față de minciunile lui.

Făcu greșeala de a recunoaște primul motiv – și, de cum deschise gura, începu să pară foarte ușor de convins.

– Nu pot vorbi personal despre mine însămi, declară ea. Nu-ți pot spune lucrurile pe care vrei să le afli.

– Mi-ai și spus multe dintre ele.

Avea dreptate. Deși i le smulsese cu viclenie. O iscodise, în mod subtil, despre viața ei.

– Da, te-am păcălit, recunoscu Cal, ghicindu-i gândurile. Și regret enorm. De-acum încolo, totul va fi mai ușor. Îți garantez, Sara. Voi putea pune orice întrebări pertinente, fără a mai trebui să-mi disimulez motivele.

La auzul cuvântului „motive“, Sara se îndârji pe neașteptate, convinsă că nu-i mai putea da interviuri lui Cal Webster – devenind din nou atât de vulnerabilă în fața lui. Și totuși, nu-i putea spune adevăratul motiv... Trebuia să găsească altă soluție, pentru a rezolva problema și, în același timp, a-și păstra propria mândrie. Ea însăși fu surprinsă de tonul categoric pe care-i răspunse:

– În regulă. Accept – cu o singură condiție. Poți să mai stai aici câteva zile, dacă dai o mână de ajutor. Unul dintre interni are o săptămână liberă, iar Billy e bolnav. Duc lipsă de oameni.

Cal o privi descumpănit:

– Vrei să spui...

– Da. Va trebui să muncești alături de toți ceilalți.

– Da' stai o clipă...

– Îți voi oferi acces la tot ce am despre Magda, îți voi da interviurile, îți voi răspunde sincer la toate întrebările...

Îi urmări expresia. Nu-i plăcea deloc cum evoluau lucrurile. Ei îi convenea de minune.

– Dar, în schimb, trebuie să muncești.

– Nu mă pricep deloc la păsări, declară Cal, cu încăpățânare. Sunt scriitor, nu veterinar.

Sara zâmbi, încrucișându-și brațele pe piept, cu o privire directă.

– Nu-ți pretind s-o faci pe veterinarul. Aștept de la tine ajutor la muncile manuale.

În timp ce vorbea, știu că planul avea sorți de izbândă; Cal n-ar fi acceptat niciodată.

– Mă refer la căratul greutăților, la hrănit, curățitul cuștilor...

– Poți s-o lași baltă, o întrerupse Cal, simțind dintr-o dată că i se făcea rău la gândul cărții despre Madga Davis.

N-avea de gând să-i facă jocul. Nu era stilul lui. Făcuse drum lung, tocmai din Mississippi, își dovedise valoarea. Muncise pe brânci și-și folosise cu succes talentul. N-avea nevoie de așa ceva.

– Las-o baltă, repetă el, mai mult ca să se convingă singur că propunerea nici nu intra în discuție. Se întoarse în loc și porni spre marginea poienii.

Sara îl privi cum se îndepărta grăbit... până se opri. Nu se întoarse, dar ceva din atitudinea lui îi dădu de înțeles că, totuși, se mai gândea...

Deodată, Sara se întrebă ce-avea să facă dacă se răzgândea, dacă-i accepta condițiile și rămânea la Cygnet House. Numai asta nu voia. Începu s-o cuprindă panica.

– Am s-o fac, declară Cal, răsucindu-se în loc.

Capul Sarei începu să se învârtească. În timp ce Cal se apropia din nou, mai făcu o ultimă încercare – dar munițiile îi erau pe terminate. Căută să-l descurajeze.

– Nu trebuie să-l uiți nici pe Ted.

– De Ted mă ocup eu pe urmă, răspunse Cal, încercând să nu-și trădeze triumful; își dăduse seama că Sara nu se așteptase să consimtă. Șarjase – și-o făcuse cu mâna ei!

– Atunci, poți începe munca imediat după micul dejun, spuse ea, cu toată autoritatea de care mai era în stare. Ai grijă, Cal – e o convenție strict profesională.

Cal dădu să-i răspundă, dar Sara traversase deja panta, spre peluza casei principale. De la acea distanță sigură adăugă, spunându-i lucrul care o frământase tot timpul:

– Nu uita că sunt singura membră a familiei pe care n-o vei adăuga niciodată pe lista ta de cuceriri.

– Ce vrei să spui? strigă Cal după ea.

Dar Sara ajunsese pe verandă, unde restul angajaților așteptau să intre la micul dejun. Nu se uită înapoi și nu-i răspunse.

Capitolul 5

Gata. O spusese. Era adevărat că o spusese în timp ce se îndepărta de el, temându-se să-i audă răspunsul, dar cel puțin rostise cuvintele. Pentru că, orice s-ar fi întâmplat în continuare, dacă el rămânea la Cygnet House, Sara trebuia să știe: fuseseră oare, mama ei și Cal Webster, mai mult decât prieteni...?

După micul dejun, se așeză la masă împreună cu Marcie și începu să revadă programul lui Billy, pentru a se convinge că, ajutat de Marcie, Cal îi putea ține locul.

– Azi ar fi bine să nu te îndepărtezi prea mult de domnul Webster, spuse ea.

Marcie se lumină la față, dând din cap astfel încât coada de cal i se agită în sus și-n jos, ca întotdeauna când era mulțumită.

– Bine, șefa! încuviință ea, cu un zâmbet încântat.

Sara fu nevoită să zâmbească la rândul ei. Fata era o cochetă înveterată, dar nimic nu putea s-o abată de la munca

ei – cel puțin, până acum; Cal Webster putea fi o excepție.

Se hotărî s-o readucă la realitate.

– Va trebui să faci curat în toate cuștile din secția speciilor pe cale de dispariție, îi spuse ea, ezitând timp suficient pentru ca în minte să i se formeze o imagine cu Cal confruntându-se cu condorul – cel mai nearătos și irascibili dintre pensionarii ei.

Marcie gemu.

– Asta-i treaba lui Billy, se plânse ea.

– Domnul Webster a acceptat să-i țină locul, îi aminti Sara, așa că nu trebuie decât să-i dai instrucțiuni și să-l supraveghezi.

– A, perfect! se învoi Marcie.

Sarei îi trecuse prin minte că, dacă-l punea pe Cal să înceapă că cele mai neplăcute sarcini, avea șanse ca el să se răzgândească, abandonând totul pentru a se întoarce la Los Angeles, unde-i era locul. O speranță fără nici o șansă – după cum descoperi ea nu peste mult.

– Nu e doar spilcuit, ci chiar drăguț, declară Marcie, în timpul după-amiezii. N-a părut prea încântat de muncile pe care i le-ai atribuit, dar după un timp s-a prins în joc. Cred că poate ieși din el un păsărar grozav.

Sara nu se osteni s-o contrazică.

În continuare, Marcie începu să-i explice cum îl dusese pe Cal, mai întâi, la condor.

– Au stat și s-au uitat o veșnicie unul la altul, el și Moș Arțag, ochi în ochi. Probabil încercau să afle care pe care, râse Marcie. Apoi, m-a întrebat de ce condorul stătea într-o cușcă

separată. I-am explicat că Arțag e pasăre de pradă, și atunci s-a prins! încheie ea, de parcă ar fi fost cea mai nemaipomenită dovadă de inteligență.

– Marcie, nu e nevoie de prea multă minte ca să înțelegi că păsările de pradă mănâncă alte păsări.

– Mă rog, nu toată lumea știe. Găsesc că, pentru un necunoscător, e foarte deștept, comentă fata. Oricum, i-am spus că Arțăgosul are o aripă ruptă – și știi ce-a răspuns?

Sara clătină din cap, amuzată de entuziasmul fetei.

– A zis: „aș vrea să i-o văd“, chicoti Marcie. Așa că i-am dat capișonul și i l-a pus pe cap Arțăgosului din prima încercare! Nici Billy nu reușea mai bine! Mai ții minte când uliul ăla bătrân i-a mușcat o bucată din deget?

Sara își amintea și, cu toate că nu-i dorea aceeași soartă și lui Cal, își spuse că se așteptase măcar la o confruntare care să-l descurajeze. N-avea noroc, și pace!

– Pe urmă, ne-am dus la eleșteu, continuă Marcie cu entuziasm, și am studiat zona prin binoclu. Lui Billy i se păruse c-a văzut un cormoran acolo, acum câteva zile, și voia să descoperim dacă era cel pe care l-am însemnat vara trecută.

– Și era?

– Mhm! dădu Marcie din cap. I-am văzut banda roșie.

– Excelent! Cu ăsta, avem trei reperați.

– O să se descurce perfect.

– Cormoranul?

– Nu, șefa, domnul Webster. Cât timp va sta aici?

– A, doar câteva zile. Până se pune Billy din nou pe picioare.

Sara n-avea de gând să discute cu Marcie adevăratele motive ale prezenței lui Cal acolo. Nici nu voia să le spună că n-avea să scrie nici un articol despre Cygnet House, ci o biografie a mamei ei. Urmau să afle destul de curând, fără îndoială – de la Harry.

– Mă bucur că se descurcă bine, fu singurul ei comentariu, în timp ce încerca să nu se gândească la încurcătura în care intrase.

Nu-i era ușor, deși avea o zi foarte încărcată, mai ales după ce se consultă cu un coleg care lucra la o acțiune pentru speciile pe cale de dispariție, în Africa. O sunase ca să-i afle părerea despre un program de împerechere în captivitate pe care-l inițiase. Experimentele lui păreau fascinante – dar, când închise telefonul, Sara se gândea din nou la Cal Webster. Clătină din cap, încercând să-și alunge chipul lui din minte.

– Ce este, Sara? o întrebă plin de solicitudine Harry, care luase notițe la telefonul alăturat, iar acum îi văzuse reacția. Nu ești de acord cu ideile doctorului?

– Ba da, răspunse ea, reușind în sfârșit să se debaraseze de imaginea lui Cal.

– Atunci, de ce clatini din cap așa?

Stăpânindu-și dorința de a-i cere lui Harry să-și vadă de treburile lui, Sara răspunse:

– N-am nimic, Harry, probabil am stat prea mult cu receptorul la ureche. Mă cam doar capul.

– Vrei să-ți aduc o aspirină?

Expresia lui preocupată o făcu să zâmbească.

– Nu, mulțumesc, mi-am revenit.

Nu-și revenise, dar nu era nevoie ca Harry să afle.

– Și-acum, să ne ocupăm de proiectul ăsta. Aș vrea să-ți văd însemnările despre experimentul de împerechere.

Plănuise să plece repede de la cină, dar unul dintre interni o încolți cu o întrebare prea complicată pentru a-i putea răspunde în doar câteva fraze. Se așezară la o masă liberă, unde Sara începu să explice cum se poate identifica psittacoza la o pasăre îmblânzită, în perioada de clocire.

În ultima parte a discursului, avu un ascultător în plus. Cal ieșise din bucătărie, încins cu șorțul – era ziua lui Billy la spălatul vaselor – și se așezase la un capăt al mesei, ascultând în tăcere. Când internul plecă, nu se grăbi să se ridice.

– Ce-ai vrut să spui? o întrebă el.

– Care parte a diagnosticului n-ai înțeles-o? replică Sara, deși știa prea bine la ce se referea.

– Nu despre păsări vorbesc, Sara. Ce-ai vrut să spui cu remarca de azi-dimineață?

Sala de mese era goală; tinerii se duseseră sus, să citească, să se uite la televizor sau să scrie acasă. Până și Harry plecase de lângă șefa lui. Sara și Cal erau singuri în încăperea spațioasă.

– N-am înțeles atunci, nu înțeleg nici acum. Va trebui să-mi explici, Sara.

Nu putea, deși știuse toată ziua că aveau să ajungă aici.

– Crezi că m-am folosit de Jennie ca să obțin interviul ăsta? insistă Cal. Sau e mai mult decât atât?

Neprimind nici acum vreun răspuns, o întrebă de-a dreptul:

– Crezi că Jennie și cu mine am fost amanți?

Sara clătină din cap:

– Nu.

– Atunci, ce... cine?

O privi lung un moment, fără să-i vină a crede.

– Dumnezeule, Sara, doar nu crezi că mama ta și cu mine...

Cu voce sugrumată, Sara îi dezvălui lucrul care o frământase toată ziua, în timp ce lucra cu Marcie, când vorbise la telefon cu doctorul din Africa sau descurajase solicitudinea lui Harry.

– Ai cunoscut-o pe Magda în Europa. Nu mi-ai spus.

– Sara, tocmai pentru că am cunoscut-o m-am hotărât să scriu cartea. Am fost prieteni. Prieteni, repetă el.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus? îl întrebă ea încet, încă rănită.

– Nu știu... Poate am presupus că ți-o spusese Jennie, împreună cu toate celelalte. N-am vrut să-ți ascund nimic.

Se întrerupse, întorcând capul în altă parte. Când reveni cu privirea spre ea, avea pe chip o expresie chinuită.

– Oare ce părere ai despre mine, dacă-ți închipui că aș fi putut să mă culc cu mama ta numai fiindcă voiam să-i scriu biografia...?

Apoi, zâmbi. Era cel mai trist zâmbet pe care-l văzuse Sara vreodată.

– Am venit la Cygnet House cu atâtea minciuni... Presupun că m-ai crezut capabil de orice. Dar că s-ar fi putut să trăiesc cu ea, iar apoi să vin la tine...

Dintr-o dată, îi veni s-o zgâlțâie, s-o apuce de umeri și s-o scuture până-i disloca din minte gândurile acelea cumplite, pe

care încă i le mai citea în ochi. Dar nu făcu decât să-i atingă mâna, peste masă. Sara nu și-o retrase, însă mâna ei rămase neînsuflețită sub a lui.

– O, Sara... începu el, dar nu mai găsi nimic de spus. Un lung răstimp stătură astfel, nemișcați, tăcuți.

Apoi, Cal păru să ridice din umeri.

– Orice altceva ai crede despre mine, spuse el, nu te pot lăsa să crezi și asta. Trebuie să mă asculți, Sara. Trebuie să înțelegi.

Sara îi recunoscu fervoarea din glas. Amintindu-și ce se întâmplase data trecută când îl ascultase și îl crezuse, încercă să se îndârjească în hotărârea ei.

Cal își retrase mâna și, rezemându-se în coate, se aplecă spre ea.

– N-am cunoscut-o pe Magda până în ultimul an din viața ei, care a fost atât de îngrozitor. Cu rare ocazii, încă mai vedeam scânteia femeii de altădată. Dar era obosită, Sara, consumată. Își petrecea aproape tot timpul prin spitale.

– Am încercat s-o conving să vină acasă, spuse Sara cu voce frântă. Tot spunea că se simțea bine, că-și revenea...

Închise ochii.

– Niciodată nu s-ar mai fi întors. Nu voia s-o vadă nimeni așa cum ajunsese să arate, nici chiar tu.

– Dar pe tine te-a primit în apropierea ei.

– Eu n-o cunoscusem înainte. Cu mine, nu avea nimic de pierdut. Sper că i-am fost un bun prieten, în acea perioadă, spuse el încet, dar trebuie să crezi că n-am fost nimic mai mult de-atât.

Tăcură, în timp ce Cal se gândea la nopțile petrecute la căpătâiul mamei ei. Tăcerea Sarei îi frângea inima.

– Nu pot dovedi ceea ce ți-am spus, Sara, dar cred că din carte va reieși tot ceea ce am aflat despre Magda și cât de mult am ținut la ea...

Lăsă fraza neterminată. Nu-i era deloc ușor; iar Sara nu-i ușura cu nimic situația.

– Îmi pare bine că ai fost lângă mama, răspunse ea încet. Mă bucur că n-a rămas singură.

Apoi, făcu un uriaș salt de credință, neobișnuit pentru ea, dar aboslut necesar dacă voia să-și elibereze mintea de orice îndoieli, o dată pentru totdeauna.

– Și cred că ați fost prieteni... și nimic mai mult.

În timp ce rostea aceste cuvinte, văzu îngrijorarea gravă de pe chipul lui Cal transformându-se într-o imensă ușurare.

Cal se gândi din nou la nopțile lungi petrecute în sanatoriul din Anglia, ascultând monoloagele Magdei, unele reale, altele cu siguranță imaginare. Atunci îi venise ideea cărții, a cărții care să despartă definitiv adevărul de ficțiune. Ca s-o scrie, ca s-o înceapă măcar, trebuia să ia urma fiecărui zvon, a fiecărei aluzii, a fiecăreia dintre poveștile teatrale ale Magdei – și avea nevoie de ajutorul Sarei.

Într-un târziu, îi reaminti:

– Magda voia să scriu cartea, Sara. O dorea mai mult chiar decât mine însumi.

Sara îl putea crede.

– Știu că, în străinătate, mama a spus multe lucruri exagerate despre Ted și Jennie – poate chiar și despre mine. Unele au apărut în ziare, altele ne-au parvenit ca bârfe. Poate e timpul să aflăm cu toții adevărul.

– Este, Sara. Dar, mai important, vreau să știi singurul adevăr care contează pentru mine.

O privi cu ochii lui albaștri și limpezi care-i impuneau să-l creadă.

– Sentimentele mele pentru tine nu au nici o legătură cu cartea.

În acel moment Sara recunoscu un lucru pe care niciodată nu voise să-l mărturisească față de cineva, și cu atât mai puțin față de Cal.

– Eram vulnerabilă, spuse ea încet, și m-ai rănit.

Cal tresări, aproape ca sub impactul unei lovituri, dar Sara nu simți nici o undă de compasiune.

– Din cauza vulnerabilității mele, ar fi trebuit să știu că nu puteam evita durerea, dar n-am știut, iar asta a făcut să fie cu atât mai rău. M-am deschis față de tine și va dura mult timp până să pot trece peste asta.

Cal întinse din nou mâna spre a ei, dar de astă dată Sara și-o retrase. Nu mai era nimic de spus. Se hotărî să aștepte – oricât de mult – până îi trecea durerea, lăsând-o să aibă din nou încredere în el.

În aceeași seară, Sara îi telefonă lui Jennie. Îi spuse despre carte – dar nu și restul.

– Slavă Domnului! răspunse sora ei. Ți-ai băgat mințile-n cap. Când ai plecat de-aici, habar n-aveam ce urma să faci.

– Sper că am hotărât bine. Mai trebuie să ne gândim și la Ted...

Jennie îi dădu dreptate.

– Va fi la fel de dificil ca tine, dar dacă reușește să discute cu el și să-l convingă ce profesionist extraordinar e, cred că și Ted va fi de acord. Păi, n-ar vrea și el să se afle adevărul? Și-n plus, va avea de câștigat.

– Nu văd ce... începu Sara, nedumerită.

– Gândește-te numai, Sara. Cartea lui Cal îi va asigura lui Ted invitații la talk-show-pentru câțiva ani! răspunse Jennie, cu un râs gutural. Ei, acum pot pleca la New York mult mai bine dispusă. Voi cânta ca o ciocârlie, știind că treaba asta s-a rezolvat în sfârșit. Ai luat o hotărâre înțeleaptă, Sara.

Sara încă nu era atât de sigură. Dar știa că, în legătură cu Cal și mama ei, se repezise să tragă o concluzie pripită. Și știa și de ce. Ea însăși fusese pe punctul de a se îndrăgosti de el. Iar acum, când totul se rezolvase și nu mai avea nici o scuză, se simțea din nou vulnerabilă. Dar, în același timp, era mai hotărâtă decât oricând ca acel lucru să nu se mai repete, iar de astă dată hotărârea-i era mult mai puternică decât vulnerabilitatea.

Cal fusese repartizat provizoriu în secția de animale exotice – pe care, după cum află în curând, spitalul veterinar refuza să le primească: șerpi, șoareci, șobolani, țestoase, în majoritate aduse de stăpâni disperați care știau că Sara nu respingea nici un pacient. O găsi acolo pe Marcie, care trata o broască țestoasă cu carapacea crăpată.

– Lucrez peste tot, spuse ea, dându-i lui Cal un teanc de pansamente. Nu-i așa că-i un tiran?

– Mie mi se pare destul de docil, răspunse Cal, cu un licăr în privire.

– Of, domnule Webster, știți despre cine vorbesc, râse Marcie, în timp ce aplica un strat de lac peste carapacea țestoasei. Dar are intenții bune.

– Toată lumea are intenții bune, Marcie, dar Harry Vaughn e unul și bun! În vârstă de douăzeci și trei de ani mergând pe optzeci, cu greutatea întregii populații ornitologice în pericol pe umerii lui slabi.

Marcie chicoti.

– Altceva nu știe. Harry a trecut prin viață cam ca gâsca prin apă. Deși am încercat...

Cal înălță o sprânceană, iar Marcie reuși să roșească, deși nu tocmai ca o flacără. Era o roșeață îndelung exersată, observă Cal, care era un maestru în a interpreta roșețile femeilor.

– Câți ani ai? o întrebă.

– Optsprezece, răspunse Marcie, în timp ce începea să aplice pansamente de vată cu fibre de sticlă peste fisură. Peste două luni.

Cal râse.

– S-ar putea să fii exact de ce are nevoie băiatul ăsta.

– Asta am încercat și eu să-i spun, dar până acum, nici o șansă. Numai de-aș găsi o cale să-l impresionez...

– Sunt sigur că-ți vine ție vreo idee, comentă Cal, iar de astă dată Marcie nici nu se mai osteni să roșească.

Trecură două zile până când Cal apucă să vorbească din nou cu Sara între patru ochi; și de astă dată, cauza era o pasăre.

– L-am găsit pe plajă. Probabil cuibul i-a fost distrus de animale sau copii. E foarte mic, spuse Sara, ridicând puiul de pescăruș în fața lui Cal.

Era mic, ba bine că nu. Și pleșuv. Și urât-foc, numai cioc și oase, după câte se părea.

– Are șanse foarte reduse de supraviețuire, chiar și cu hrăniri regulate și cât mai multă atenție.

– Și fără râme, sper, comentă Cal, bănuind că îngrijirea puiului avea să-i revină lui.

Sara râse.

– Nu, îi vom da mâncare de sugari, în amestec cu vitamine și apă, administrată cu pipeta medicinală.

– Cât de des?

– Din oră-n oră, pe timp de zi, răspunse ea, apoi îl privi cu scepticism.

– Se poate ocupa un intern de asta, dacă nu vrei...

– Nu, obiectă Cal, întinzând palmele.

Sara îi puse pasărea în mâini. Cal simți oasele mici și fragile, pulsația caldă a trupului mic, și deodată se hotărî să ajute acea ființă plăpândă să trăiască. Avea energie, i-o simțea după felul cum se opintea în palma lui. Merita să trăiască.

– Lasă internul în pace. O să am eu grijă de Charlie.

– Charlie?

– Mhm. Așa-l va chema. Tu nu le dai nume păsărilor?

– Ba da, uneori, recunoscu Sara, constatând din nou ce om complex era Cal, cu o asemenea bogăție de emoții. Își izgoni gândul. Iarăși începea s-o impresioneze, iar Sara nu putea îngădui așa ceva.

Capitolul 6

– M-am gândit să-i întind o cursă. Ca atunci când vrei să prinzi o pasăre în sălbăticie, ca s-o marchezi, sau ceva... îi explica Marcie lui Cal, în timp ce mergeau spre spital – Cal pentru a-l hrăni pe Charlie, Marcie în căutarea lui Harry. Probabil e în laborator, lucrează la experimentele alea de împerechere. Numai de-aș putea să-i fiu indispensabilă, oftă ea, făcându-l pe Cal să se întrebe cum de Harry nu era în stare să vadă un lucru pe care-l avea chiar înaintea ochilor.

– Poate e doar timid, comentă el. Poate se va lămuri, cu timpul.

– Nu-s sigură că pot să aștept, răspunse Marcie, săltându-și cochet coada-de-cal.

În ceea ce-l privea pe Cal, ceva îi spunea că o putea aștepta pe Sara oricât de mult, până când ea avea să fie pregătită.

A reieșit că nu avea atât de mult de așteptat. Sara trecu prin dreptul boxei, în timp ce Cal îl hrănea pe Charlie. O observă cu coada ochiului, dar preferă să nu reacționeze, așteptând să

vadă dacă se oprea. Cal era conștient să juca un joc, dar cu Sara trebuia să-și folosească toate mijloacele din repertoriu.

Iar acesta părea destul de potrivit, căci Sara se opri.

– De obicei, păsările nu mănâncă atât de târziu, seara, observă ea, intrând pe ușă – cu un pas cam nesigur, după părerea lui.

– Charlie nu e la fel ca alte păsări, răspunse Cal. Și-n plus, uneori devine neliniștit și trebuie să văd de el.

– Înțeleg perfect.

Cal puse pasărea la loc în colivie și se spălă pe mâini la lavaboul din colț.

– Pot să-ți ofer o cafea? o întrebă, peste umăr. Filtrul de pe hol e încă fierbinte.

Sara ezită, întrebându-se dacă nu cumva pentru acest pretext venise la spital în seara aceea. Oricum, era încă prea devreme ca să se ducă la culcare.

– Sigur, acceptă ea.

Se așezară cu cafelele pe canapeaua cam jerpelită, în timp ce păsările se linișteau, iar în cuști se lăsa din nou tăcerea.

– Am terminat de citit jurnalul. A fost fascinant.

– Toate confesiunile alea de fetișcană?

Cal zâmbi, amintindu-și câteva dintre ele, apoi îi spuse:

– Nu erau chiar atât de multe.

– Din câte-mi amintesc, era mai mult un catolog de sănătate al diverselor mele animale.

– În cea mai mare parte, recunoscu Cal. Dar conținea și câteva pagini despre Sara fără menajeria ei. Îmi amintesc în special o petrecere de ziua ta, când ai împlinit șapte sau opt ani.

Fața Sarei deveni gravă, în timp ce încerca să-și amintească.

– Voiai să mergi la grădina zoologică din San Diego.

Cu un zâmbet ușor, Sara dădu din cap, dar fără să se însenineze complet; amintirea nu era tocmai plăcută.

– A, da, spuse ea. Magda se pregătise să închirieze o limuzină cu șofer, ca să ne ducă la San Diego, pe mine și toți invitații.

– Dar Ted voia...

Sara închise ochii, pe când în minte îi reveneau toate amănuntele.

– Ted voia să aducă un circ cu clowni și un carusel, spuse ea, clătinând din cap. Niciodată nu mi-au plăcut clownii. Par așa de triști...

– Din ce-ai scris în jurnal, nu mi-am putut da seama dacă ai luptat ca să obții ce voiai.

Zâmbetul Sarei părea destul de trist.

– Nu, a luptat Magda pentru mine. Ea înțelegea că nu voiam o petrecere somptuoasă, dar Ted considera că sosise momentul să ne dăm în stambă, așa cum se cuvine pentru fiica unei celebrități. Era în plină ascensiune – cel mai mare star din Hollywood, iar mama, desigur, se afla și ea pe culmile succesului. Cu siguranță, dădeau destule petreceri în restul anului, dar aniversarea mea ar fi trebuit să fie altfel. Și știam că mama avea să cedeze; pe vremea aia, începuse să cedeze tot mai mult în fața lui Ted.

Cal sorbi din cafea, reținând în minte tot ce auzea.

– Tu nu ți-ai exprimat nici o obiecție?

Sara râse:

– A, sunt sigură că da. Nici eu nu eram complet mută. Numai că nu-mi plăcea să fac valuri.

Tăcu un moment, bând din cafea, pradă amintirilor.

– În acea perioadă, certurile erau destul de neplăcute și făceam tot ce puteam ca să mențin liniștea. Oricum, nici una din noi nu avea vreo șansă. Ted era hotărât. Țin minte că i-a spus mamei: „Fata e a noastră a amândurora, Magda. Trebuie să le arătăm tuturor cât de mult ținem la ea, nu?“ Mama s-a uitat la el cu o expresie ciudată și n-a mai insistat. Numai un singur lucru părea s-o bucure: știa că aveau să vină reporterii. Îi plăcea publicitatea, aproape la fel de mult ca lui Ted.

– Pariez că tu nu puteai s-o suferi.

– Știi, de fapt n-a fost așa. Am crescut printre aparate foto și blitzuri și cred că m-am obișnuit pur și simplu. Totuși, la opt ani știam deja că viața mea n-avea să fie la fel. Dar era viața lor, și o iubeau. Ca și Jennie, în fond. Pe ea, circul a bucurat-o foarte tare. Mi-a amintit că și mie avea să-mi placă, fiincă orice circ are și animale.

Râse.

– Jennie știa întotdeauna să mă înveselească. Eu nu mă gândisem la animale.

– Și au fost?

– Mamă, doamne! Cai, câini dansatori, chiar și un elefant – toate, sub o cupolă mare de pânză, în curtea noastră. Adevărul e că m-am distrat strașnic, recunoscu Sara.

– Și a venit și presa? întrebă Cal, terminându-și cafeaua.

– A, sigur, veniseră fotografi cârduri-cârduri, să imortalizeze fericitul cuplu la a opta aniversare a fiicei. Totul era atât

de ciudat, comentă ea, meditativ. Mama și Ted apăreau în toate revistele ca fiind cea mai fericită pereche de la Hollywood, și imediat ce reporterii se îndepărtau, începeau să zbiere unul la altul ca doi descreierați. Mă întrebam de ce mai stăteau împreună.

– Din cel mai întemeiat motiv, cred. Pentru voi două.

– Da, probabil, deși niciodată n-am reușit să aflu ce credea mama despre noi. Voia ca Jennie să ajungă o stea și a ajutat-o să se lanseze. Jennie a început să joace în filme la treisprezece ani, iar pe Broadway, la șaptesprezece. A căpătat ceea ce-i dorise mama, dar cred că a fost o victorie dulce-amăruie. Mama era încă tânără, o stea de cinema celebră, iar Jennie a apărut lângă ea, reușind în toate fazele show-biz-ului. Chiar dacă nu avea cohortele de fani ai mamei, se bucura de laudele criticilor. Era firesc ca mama s-o invidieze – oricât de mult încerca să se ascundă.

– Dar ce părere avea despre cealaltă fiică, cea care nu-i era rivală?

– Nici pe-asta n-am aflat-o vreodată. Cred că nu e un lucru neobișnuit ca părinții să aibă relații încordate cu copiii lor.

Fruntea Sarei se încreți, îngândurată, iar Cal văzu în expresia ei mai mult decât nedumerire. Văzu durere.

– N-am fost niciodată sigură ce simțea mama pentru mine. La prima vedere, totul era în regulă, și totuși uneori se uita la mine atât de ciudat...

Clătină din cap.

– Mi-e greu să mă exprim în cuvinte. Câteodată, însă, în ochii ei apărea acea expresie...

O clipă, Cal se întrebă dacă nu cumva știa el însuși ce însemnase expresia aceea, dar încă nu era momentul s-o întrebe, sau să facă aluzie la unele dintre lucrurile pe care i le spusese Magda.

– Și Ted? întrebă el, dorind să afle câte ceva și despre atitudinea tatălui față de fiica mai mică, fata plămădită dintr-un alt aluat.

– Niciodată nu mi-a acceptat refuzul de a fi o „stea". El a continuat cu lecțiile – balet, step, canto – mult timp după ce mama renunțase. Eram o catastrofă, însă lui nu reușea să-i intre în cap că aveam două picioare stângi și nu puteam reproduce o melodie. A tot încercat, până am început facultatea. Atunci a plecat și mama și totul s-a schimbat.

Făcu o pauză, gândindu-se la viața ei de după despărțirea părinților.

– Continua să joace rolul de tată, reluă ea apoi, dar nu era decât un rol. Nu mai simțea nimic pentru mine.

– Și față de Jennie avea aceleași reacții?

– Greu de spus. Ted nu s-a înțeles niciodată cu Jennie. Era independentă, încăpățânată și foarte talentată. Semănau mult, deși Jennie n-ar fi recunoscut asta pentru nimic în lume. Oricum, cred că relația lor nu s-a schimbat prea mult după plecarea mamei.

Cal, care îi pusese întrebarea cu un anumit scop, reținu cu grijă răspunsul.

– Când m-am hotărât să urmez medicina veterinară, a făcut o criză. Fiica lui Ted Kendall să îngrijească lighioanele oamenilor! spuse Sara, imitând la perfecție tonul pe care-l folosea tatăl ei în rolurile lui celebre. N-a înțeles nimic din ceea ce

voiam să fac. Cred că acum știe, în sfârșit, de vreme ce m-am făcut puțină reclamă. Dar continuă să-l sâcâie, sunt sigură.

Dar Sara nu se gândea la momentul prezent. Nu încă. Continua să se gândească la anii aceia de demult când trăise într-o familie care era atât mai mult, cât și mai puțin decât o familie.

– Prietena mea cea mai bună, Lucy, locuia vizavi de noi, în Beverly Hills. Tatăl ei nu lucra în show-biz. Avea o firmă de importuri. Și era exact opusul lui Ted. Scund, cam grăsuț, cu un început de chelie, lucru de neconceput în cercurile lui Ted, unde fiecare avea o claie de păr în cap – fie al lui, fie al peruchierului, adăugă Sara, cu un zâmbet răutăcios. Nu-ți puteai da seama întotdeauna.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

– Numai de peruca unuia singur eram sigură. Stătea strâmb și arăta complet fals – de parcă ar fi scăpat-o cineva pe fereastră, drept în capul omului care trecea pe stradă.

Cal râse. Îi părea bine că Sara era veselă; nu se așteptase la această latură a ei și o găsea fermecătoare.

– Deci, tatăl chel al lui Lucy venea în fiecare zi acasă la ora cinci și jumătate, iar ea îl aștepta pe treptele din față. Îi alerga în întâmpinare, el o învârtea și păreau să se distreze nemaipomenit de bine.

De astă dată, Cal fu sigur că văzuse lucind lacrimi.

– Știu ce simțeai, spuse el. Și eu am simțit același lucru, în copilărie. Senzația că toți ceilalți aveau o familie, numai eu nu.

– Ceea ce mă deranja mai mult erau serile când mă culcam singură. Dacă nu filmau până târziu, mama și Ted erau la câte o petrecere. Când ajungeau acasă, mama venea să-mi ureze

noapte bună, chiar dacă era aproape ziuă. Uneori, venea și Ted – depindea de ce se întâmplase între ei în cursul serii.

Făcu o pauză, apoi își aminti altceva.

– Lui Lucy, tatăl ei îi citea în fiecare seară câte o poveste. Orice-ar fi fost, întotdeauna îi citea povestea înainte să adoarmă.

În sfârșit, lacrimile începură să se reverse printre genele negre, dese.

– Nici nu știi cât o invidiam...

Era timpul să se oprească, iar Cal vru să i-o spună; în schimb, întinse brațele și o cuprinse. Sara se lăsă îmbrățișată, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Cal se aplecă să-i spună în șoaptă că era în regulă, că avea să compenseze totul, toate durerile și suferințele, cu iubirea lui. Dar era prea târziu pentru cuvinte. Gura ei era moale și vulnerabilă sub a lui, și nu se putu abține s-o sărute – o dată, și încă o dată, și din nou, până când ajunse să se agațe de ea cu tot atâta putere cu câtă se ținea și Sara de el.

Simțind schimbarea, Cal încercă să se stăpânească – dar forța dorinței era prea mare. Tandrețea se transforma în pasiune. Doamne, cât de mult o dorea! Dar se și temea că, simțind această pasiune, Sara avea să se retragă.

O simțise, într-adevăr. O poseda și pe ea, la fel de intensă, și se retrase, da... pentru că încă se mai temea de propria ei dorință. O zguduise până în străfunduri; îi alungase tristețea, dar înlocuind-o cu altceva, un sentiment pe care nu și-l putea controla fără a se desprinde din brațele lui.

– Mereu pari să mă prinzi în momentele mele cele mai vulnerabile, murmură ea, cu voce joasă, tremurătoare.

Cal îi dădu drumul. De-atâtea ori ținuse în brațe câte o femeie, reușind, cu acea tehnică îndelung exersată, s-o păstreze acolo. Cu Sara, așa ceva nu mergea; uneori, nu știa cum să procedeze, ce să facă, pentru a o menține în brațele lui.

– Mi-am revenit, adăugă ea, cu voce mai sigură.

– Sigur că da. Foarte bine.

Se ridicară, iar Sara stinse lumina.

– E târziu, spuse ea.

– Este.

– Trebuie să mă întorc...

Spera să n-o conducă.

– Te conduc până la poartă.

– Nu, nu... Prefer să mă duc singură.

Cuvintele ei erau rugătoare.

– Sigur. Eu rămân să strâng pe-aici.

Continua s-o privească, parcă pentru a o ține pe loc fără cuvinte.

– Ți-aș fi recunoscătoare.

– Nici o problemă.

– Ei, atunci, noapte bună. Îți mulțumesc pentru înțelegere...

Și totuși, continua să ezite, ca și cum ar mai fi fost ceva de spus.

– Oricând.

Sara mai stătu un moment pe loc, apoi își impuse să se întoarcă, pornind spre ușă.

Ajunsese aproape de casa principală, când o văzu, o umbră printre umbre, așteptându-l. Se întoarse spre el, iar Cal grăbi pasul. Se întâlniră pe culmea colinei, unde se cuprinseră unul pe altul în brațe. De astă dată, gura Sarei fu cea care o căută pe a lui, flămândă – și o găsi.

Apoi, gura lui deveni stăpână și se contopiră, două trupuri unite într-unul singur, desfătându-se cu dulceața sărutului și bucuria momentului.

Fără o vorbă, Cal o cuprinse pe după umeri și, încet, dar cu o fermitate care-i făcea bătăile inimii să se accelereze din nou, o conduse pe lângă peluza întinsă de lângă casa cea mare.

Ieșiră din pădure în apropierea porții și urcară pe verandă, împiedicându-se puțin pe întuneric, rezemându-se unul de altul, râzând încet. Imediat ce intrară, se opriră să se mai sărute o dată, scurt, înainte de a trece prin living, spre intimitatea micului dormitor.

Mâna lui Cal îi găsi cordonul rochiei, cu nodul la spate, îl desfăcu pe dibuite și în sfârșit îl putu scoate, lăsându-i rochia să alunece de pe umeri.

Știuse că nu purta sutien; îi zărise conturul sânilor prin țesătura de bumbac și pielea netedă a spatelui, până la talie. Dar nu se așteptase la perfecțiunea acelor sâni mici și tari. Închise ochii o clipă, trăgând adânc aer în piept, înainte de a-și lăsa mâinile să urce încet spre sânii ei, pe care-i atinse doar în treacăt, impunându-și să păstreze mângâierile pătimașe pentru mai târziu.

Făcu un pas înapoi. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet senzual. Sara purta o pereche de chiloți bikini simpli, fără culori sau dantele. Și totuși, în timp ce Cal o privea, făcu un lucru cu

totul neașteptat. Încet, cu un surâs provocator, își petrecu degetele pe sub marginile lor, trăgându-i în jos cu grația și seducția unei stripteuse, dar fără a-și pierde inocența din ochi. Mereu îi rezerva câte o surpriză, își spuse Cal, în timp ce o trăgea spre el.

– O, Sara, Sara... murmură, sărutându-i pielea delicată și mătăsoasă.

Sara întinse mâinile spre cămașa lui, iar Cal își ridică brățele, ajutând-o să i-o scoată peste cap. După ce o lăsară să cadă pe jos, mâinile ei dornice începură să-i cutreiere mușchii netezi ai pieptului și ai umerilor. Cal i le prinse tocmai când ajungeau la nasturele șortului. I le opri și-și scoase el pantalonii scurți și chiloții de bumbac. Goi, față în față, un moment nu se mai atinseră, privindu-se numai. Sara tremura și știu că, dacă n-o prindea, dacă n-o ținea în brațe, risca să se prăbușească doborâtă de excitația care o copleșise.

Cal îi văzu tremurul, îi văzu ochii închizându-se. Dintr-o singură mișcare, o cuprinse cu brațele și, cu o blândețe pe care nu și-o cunoștea, o depuse pe așternutul răcoros.

În timp ce se apleca s-o privească din nou, își regăsi graiul.

– Sara, numai asta mi-am dorit, din prima zi când te-am văzut.

Deodată, gura lui coborî, fierbinte și insistentă, peste un sfârc încordat. Sara îl apucă de păr cu degetele, strângându-i capul la piept, străbătută ca de un curent electric.

– O, Cal, Cal, țipă ea încet, da, așa e...!

Căci uitase – sau, poate, nu știuse niciodată...

– Da, iubita mea, șopti el, așa este și așa va fi pentru noi, întotdeauna.

Într-o șoaptă plină de dorință, cu vocea îngroșată de pasiune, Sara vorbi din nou.

– Cal, șopti, te doresc atât de mult...

Cal nu mai putea aștepta.

– Acum, Sara? o întrebă.

Răspunsul ei fu un sărut care conținea toată ardoarea și pasiunea pe care le avea, un sărut atât de plin de dorință încât nu mai era necesar nici un cuvânt, un sărut care se prelungi în timp ce Cal îngenunchea între picioarele ei lungi și suple, desfăcute ca să-l primească.

Fără ca sărutul să se mai sfârșească, Sara îl călăuzi înăuntru și se uniră așa cum le fusese sortit din momentul când se sărutaseră pe cărare, noaptea.

La început, mișcările lui fură lente, calculate, dar în timp ce Sara își ridica șoldurile cu atâta naturalețe provocatoare, îi cuprinse un vârtej al dorinței, tot mai repede și mai repede, până când goana pătimașă a amândurora explodă într-un ocean de stele.

Cal se prăbuși peste ea dar, știind că trupul zvelt al Sarei nu-i putea susține greutatea, se răsuci într-o parte, întorcându-se cu ea deasupra, și rămaseră mult timp astfel, până când bătăile inimilor încetiniră, respirațiile li se liniștiră și trupurile tremurătoare li se destinseră.

Mâna lui Cal îi atinse șuvițele de păr încă umede din jurul feței. Înainte de a apuca să le netezească, Sara adormise. Câteva momente, îi mai mângâie fața și-i sărută buzele întredeschise, până când adormi și el, în brațele ei.

Capitolul 7

Sara credea că-și puteau ține relația ascunsă de ceilalți de la Cygnet House. Cal avea îndoielile lui, dar nu se împotrivea planurilor ei. În fiecare seară, se strecura încet afară din cameră și ieșea pe ușa de la bucătărie. „Ca în filmele de spionaj“, îi spunea el Sarei, care-l aștepta în casa de la poartă.

Un singur lucru îl deranja: să se smulgă de lângă ea în fiecare dimineață, cu noaptea-n cap.

– Începe să devină ridicol, Sara, protestă el, după un timp.

– Credeam că-ți place spiritul de aventură, replică Sara, urmărindu-i linia buzelor cu un deget, în timp ce stăteau culcați unul lângă altul, chiar înainte ca aurora să ia cu asalt orizontul.

– Un timp, a fost distractiv, dar se învechește repede, își pierde atracția...

Sara îl privi, țuguindu-și buzele într-o expresie de îmbufnare glumeață.

– Nu, se grăbi el să-i explice, nu noi... Distanța dintre paturi mă nemulțumește.

– Mă simt mai bine dacă nu știe nimeni, Cal.

– De ce? Ți-e rușine cu mine?

Râzând, Sara îl strânse lângă ea cu brațul.

– Am o viață foarte privată – știi asta, Cal. Nu-mi place să-mi cunoască nimeni problemele personale.

Clătină din cap, adăugând:

– Și, poftim: te las să mi le dezvălui pe toate, în carte.

– Nu putem ține secretul la nesfârșit, Sara. E mai mult decât ridicol – e imposibil. Până la urmă, cineva tot o să mă vadă umblând prin curte la miezul nopții – alții ca noi, care vor fi ieșit din casă pentru a fi singuri. Marcie și Harry, poate. Putem spera, cel puțin. Și-atunci, ce-am să fac, ridic mâinile și mă predau?

– Poți susține că n-aveai somn și ai ieșit la o plimbare.

– Sara...

– Sau, vezi tu... continuă ea, fără speranță. Măcar până află, Cal, hai să nu facem valuri. M-aș simți prost.

– Trebuie să fii realistă, Sara. Tinerii ăștia nu sunt orbi. La vârsta lor, aventurile amoroase sunt principalul subiect de conversație – ale lor și ale celorlalți. Nu încerca să mă faci să cred că nu le stă mintea decât la păsări, glumi el. Se gândesc la păsări, și la păsărici!

Sara zâmbi, dar nu se lăsă, iar Cal preferă să nu mai insiste.

Nu era nevoie să-l vadă nimeni furișându-se noaptea pe-afară, ca să știe ce se întâmpla. La Cygnet House nu existau secrete, după cum se dovedi în aceeași dimineață.

Marcie prepara deja mâncarea pentru păsări, cu un papagal verde cu galben cocoțat pe umăr.

– Pari fericit, și pariez că știu motivul! spuse ea veselă, în timp ce punea papagalul pe o stinghie.

– Iar eu pariez că ai să mi-l spui, răspunse Cal, oftând resemnat.

– Mhm! Sara e cauza, nu-i așa? E ceva între voi.

– Definește termenii, te rog, fetițo.

– Sunteți îndrăgostiți. Și să nu-mi spui că mă înșel, se repezi ea, nelăsându-i timp să răspundă. Se vede cu ochiul liber. Felul cum se uită la tine, cum te uiți și tu la ea... Le observ pe toate, ciripi ea mai departe. Îți râd ochii când cineva doar vorbește despre ea, ca și cum ți-ai ieși din minți numai auzindu-i numele.

Cal clătină din cap, încercând să nu râdă, căci Marcie avea dreptate.

– Ești o romantică fără speranță, Marcie.

Fata nici nu-l asculta.

– Și mai știu că scrii o carte despre ea.

– Nu despre ea, despre mama ei. De unde știi?

– Mi-a spus Harry.

– Se potrivește.

– A zis că nici n-ai avut de gând să scrii despre Cygnet House.

– Voi scrie, într-o bună zi, răspunse Cal, cu sinceritate.

– Dar, până atunci, tu și Sara...

– Ai grijă, Marcie, o întrerupse Cal, luându-i din mâini vasul cu mâncare. Unde pun terciul ăsta?

– În frigiderul din fund. Da' lasă, că dacă mai stă două minute afară nu se strică, așa că nu schimba subiectul. E adevărat, nu-i așa?

– Refuz să răspund, în temeiul...

– Am știut eu, am știut! sări Marcie în sus, făcându-și coada să se zbuciume ca scoasă din minți. E nemaipomenit! Vă plac pe amândoi, și aveți un noroc...!

Apoi adăugă, cu nostalgie.

– Minunată-i dragostea...
– Simt cumva o notă de invidie?
– Hai că știi tu foarte bine.
– Tot nici un progres cu nea Harry? se interesă Cal.
– În sfârșit, am dat de miezul problemei. E îndrăgostit de alta.
Cal așteptă.
– Știi și tu de cine.
– Știu pe cine bănuiești tu.
Adorația lui Harry la adresa Sarei era vizibilă, desigur – n-ar fi fost bărbat, dacă rămânea indiferent.
– Dar nu e decât o slăbiciune trecătoare, o asigură Cal pe Marcie. De obicei, chestiile-astea sunt de scurtă durată, până când tipul trece peste obsesie și găsește o femeie mai apropiată de vârsta lui.
– Una potrivită pentru el în toate sensurile?
Cal dădu din cap.
– Una care-l înțelege perfect?
Același gest.
– Una care umblă după cai verzi pe pereți... încheie Marcie, cu un geamăt.
– Nu și dacă pot contribui cu ceva, răspunse Cal. În fond, n-am de gând s-o împart pe Sara cu nimeni și-n nici un caz cu un asistent îndrăgostit ca un puști. Deci, cred că ne putem considera o echipă, acționând pentru o cauză comună. Ce zici?
Marcie ridică privirea spre el, zâmbind.
– S-a făcut.
De pe stinghia lui, papagalul comentă indiferent:
– S-a făcut de băcănie!

Legătura amoroasă dintre domnișoara doctor Sara Kendall și Cal Webster, oricât de discretă, oricât de atent camuflată, era vizibilă și pentru alți ochi decât cei ai lui Marcie. Harry pândea – și nu-i plăcea deloc ce vedea.

– Și-ăsta de ce se mai învârtește pe-aici? N-avem nevoie de ajutorul lui, oricât o fi el de mare scriitor.

– Aveam impresia că lucrează bine, replică Sara, calmă. L-a salvat pe Charlie, o pasăre ajunsă la un pas de moarte, după cum știi. Nu-l deranjează nici una dintre muncile grele și respectă în fiecare zi programul pe care i-l stabilești, nu?

– De obicei, recunoscu Harry, ursuz.

– Și-atunci?

– Nu-mi convine că scrie cartea aia despre tine. Nu-mi convine că toate problemele tale personale vor fi dezvăluite lumii întregi. O să-ți pară rău, Sara.

– Harry, răspunse Sara, cu un zâmbet indulgent, știu că ții la mine și la Cygnet House, dar am ajuns la o reconciliere cu cartea asta – și cu Cal. O va scrie, iar eu îmi voi juca rolul. Și cu asta, punct.

„Punct“ nu era un cuvânt care să-l oprească pe Harry Vaughn. Tocmai se pregătea să aducă încă un argument, când Sara, care deschisese o scrisoare cu ajutorul cuțitului ei de alamă în formă de lebădă cu ciocul întins, se încruntă, parcurgând grăbită textul, apoi i-o întinse.

– Ia uită-te-aici. Toată lumea pare dornică să-și aducă o contribuție.

Harry își potrivi ochelarii pe nas și citi cu voce tare:

– „Asociația Starurilor pentru Supraviețuirea Animalelor vă invită să țineți cuvântarea de deschidere a banchetului anual. Această prestigioasă organizație, devotată conservării fragilei vieți a animalelor pe planeta noastră...“

O privi, cu o strâmbătură.

– Ce aiureală! Îți vine să crezi? O adunătură de prefăcuți de la Hollywood, care habar n-au ce se întâmplă pe „planeta noastră“!

Sara îi dădu dreptate, în timp ce Harry continua să peroreze:

– Sau vor să-și facă publicitate, sau îi mustră conștiința.

– Conștiința? întrebă Sara, nedumerită.

– Sigur. Au atâția bani și se simt vinovați că nu fac ceva „respectabil“ ca să mai scape de-o parte din ei – nu mulți, firește, doar atâta cât să se simtă din nou cu cugetu-mpăcat.

Sara râse.

– Ei, de teoria asta nu-s prea sigură. Totuși, îți dau dreptate într-o privință. Pentru ei, principalul scop e să obțină o masă selectă la Ma Maison.

Aruncă scrisoarea în cutia cu corespondență care-și aștepta răspunsul – negativ – în timp ce Harry ofta ușurat.

– Bine măcar că ți-ai păstrat principiile, Sara, spuse el, cu multă seriozitate. Aș fi foarte dezamăgit dacă ai face paradă de munca noastră în fața proștilor ăstora.

Sara se întreba dacă Harry nu se ambalase cam prea mult, dar din următorul lui comentariu înțelese că nu starurile, ci tot Cal Webster continua să-l obsedeze.

– În fond, orice-ar crede prietenul tău Webster, la Cygnet House nu-i vorba de celebrități – ci de păsări și de angajamentul tău față de un adevărat program de supraviețuire. Asta-i o muncă de care nimeni n-are habar. O muncă serioasă, o...

Înainte ca Harry să-și iar zborul ca un ditamai păsăroiul purtat pe aripile devotamentului, Sara reuși să-l oprească fără a-și scăpa de sub control zâmbetul care se anunța amenințător. Seriozitatea băiatului o amuza.

– Harry, mă cunoști destul de bine ca să știi că nu risc să uit ce reprezintă Cygnet House, nici ce înseamnă pentru noi toți. Nici o grijă. N-am să dezertez de la cauza noastră, orbită de luminile gloriei.

Îl bătu amical pe dosul mâinii, iar Harry se lumină la față de parcă i-ar fi aprins cineva un bec îndărătul ochelarilor.

– Deci, i-ai refuzat?

Stăteau tolăniți pe perne, ca grecii, mâncând de pe măsuța de cafea.

– Încă nu, răspunse Sara, printre înghițituri de pui, împinse pe gât cu vin alb rece. N-am răspuns la scrisoare, dar am s-o fac.

Cal îi fură o îmbucătură din piciorul de pui.

– Auzi, nu trișa!

– Pentru tine trișez – cine termină primul primește o porție din ce-a rămas.

Brusc, chipul lui Cal deveni gânditor. Își mai turnă vin în pahar.

– Ia gândește-te așa – măcar o clipă. Ce pățești dacă te duci? Reputația ta nu va avea de suferit. N-ai să-ți pierzi credibilitatea. Ba chiar s-ar putea să fie util pentru Cygnet House. În fond, cum sunt sigur că n-ai uitat, oamenii ăștia au portofele burdușite și, de obicei, sunt dispuși să se despartă de banii lor, pentru o „cauză“.

– Nu știu, Cal...

– Cere un onorariu gras! îi propuse el. Sau, și mai bine, încheie un contract pentru ca banii să fie vărsați direct în contul Cygnet House.

Nu-i răspunse.

– Ai avea ce să faci cu banii, nu?

Sara sorbi din vin. Răspunsul era cunoscut dinainte.

– Încăpățânată mai ești, Sara Kendall. Bani... prestigiu... putere. Oamenii ăștia le au pe toate. Nu-i refuza numai fiindcă, în copilărie, dezaprobai stilul de viață de la Hollywood.

– Îl dezaprob și acum, îi aminti ea.

– Mă rog, nu te gândi la asta. Haide, Sara, folosește-te de ei!

Îi veni o nouă idee.

– Am să vin și eu cu tine la Hollywood! Așa, vom avea șansa să fim singuri, într-un mare hotel!

Se aplecă, sărutând-o pe gât.

– Într-o cameră mare...

Buzele lui alunecară spre gura ei.

– Într-un pat mare...

– Mai zi, că-mi place, îi șopti ea la ureche.

– Vei fi cea mai frumoasă apariție din lume... Rățușca urâtă din copilărie, devenită lebădă.

– O lebădă cam șovăitoare, replică Sara, încă neconvinsă, dar încercând să-l creadă.

– Îți spun eu cum facem! Să le dăm Starurilor pentru Supraviețuirea Animalelor ocazia de a vota!

Starurile pentru Supraviețuirea Animalelor au votat pentru Sara cu o majoritate covârșitoare, încă din clipa când ea și Cal au intrat în salon. Imediat, mulțimea începu să se adune în jurul lor, cu un murmur colectiv de admirație.

Președintele Asociației Starurilor pentru Supraviețuirea Animalelor, Carson Gilbert, se așeză la masă în stânga Sarei, fără a-și putea stăpâni o mică exclamație de surprindere. În copilărie, o săltase pe genunchi, făcând eforturi de a-i da la fel de multă atenție ca lui Jennie. Dintr-o dată, amintirea păru atât de ridicolă, încât Sara abia își putu stăpâni râsul, căci genunchiul care o săltase cândva îl atingea acum pe al ei – și nu accidental. Se trase puțin cu scaunul, doar atâta cât să scape de băgărețul genunchi fără a bătea la ochi.

– Ted și cu mine am jucat tenis la La Costa, acum vreo lună, îi spuse el, în timp ce genunchiul i se chinuia s-o ajungă din nou. De-atunci, însă, nu l-am mai văzut.

– E în Mexic, răspunse Sara.

– Aha... La cură de slăbire, răspunse Carson, fără s-o păcălească oclipă; Sara știa că și el petrecea câteva săptămâni pe an la băi. Evident, regimul îi pria: era zvelt ca întotdeauna – doar dacă nu purta corset, cum se zvonea.

Cal zâmbi în sinea lui. Da, rățușca urâtă dispăruse; admirația lascivă a lui Carson Gilbert era prima dovadă.

Și aveau să apară și alte dovezi – prima, cu ocazia discursului. Sara se prezentă ca fiica Magdei Davis... fiica lui Ted Kendall... sora lui Jennie Kendall...

– ...dar și ceva mai mult decât atât, după cum sper că vă veți convinge astă seară.

Vorbi despre Cygnet House, parcurgându-i succesele: începuturile unui program de împerechere, activitatea cu

speciile pe cale de dispariție, înființarea unui sistem de căutare pe coastă a păsărilor rănite. Apoi, le prezentă și neajunsurile.

– Mai avem mult de lucru cu programul de împerechere, dar am început să facem schimb de experiență cu cercetătorii din țară și din alte zone ale lumii. Un timp, am stat prea izolați. Un alt domeniu unde n-am avut niciodată succes deplin este acela al chirurgiei reparatorii. Încă mai experimentăm, dar eșecul de a reface ciocurile pelicanilor a fost un mare motiv de dezamăgire. Deci, ceea ce vă cer – dumneavoastră, tuturor celor preocupați de supraviețuirea păsărilor și animalelor pe planeta noastră – este să ne oferiți bani pentru a ne continua munca și a ne împrumuta un glas pentru a lupta împotriva distrugerilor inutile în numele progresului.

Invitând auditoriul să contribuie la conservarea regnului sălbatic pentru generațiile viitoare, Sara își încheie discursul într-o salvă de aplauze tunătoare, care continuară în timp ce toți oamenii se ridicau în picioare s-o ovaționeze.

– Ăsta-i unul din obiceiurile lor ciudate, la Hollywood, îi spuse ea lui Cal, mai târziu. Mereu se ridică în picioare – pentru actorii bătrâni, pentru tinerele speranțe și pentru toate categoriile intermediare. Le spui două vorbe și, gata – te aplaudă în picioare!

Cal, însă, știa că nu era numai atât. Discursul fusese excelent. Felicitase, dar și mustrase; exprimase mândrie și recunoscuse eșecuri. Carson o știa și el. În calitate de reprezentant al Starurilor pentru Supraviețuirea Animalelor, răspunse la provocarea Sarei cu un entuziasm sincer:

– O cunosc pe fetița asta de când s-a născut. Nu râdeți – se grăbi el să adauge – știu că nu mai e fetiță. Oi fi eu cam bătrân, dar orb nu sunt...

Totuși, ascultătorii râseră – așa cum Carson se și așteptase.

– I-am cunoscut bine și pe părinții Sarei, și i-am iubit. De fapt, unii dintre dumneavoastră își mai amintesc, poate, că eu i-am înmânat Magdei Davis primul ei Oscar. Mă gândeam, în timp ce o ascultam pe această tânără femeie fermecătoare și devotată vorbindu-ne, cât de mândră ar fi acum Magda de fiica ei.

Lui Cal i se păru că zărea o lacrimă începând să se formeze în colțul ochiului lui Carson. Bătrânul actor clipi de câteva ori și – inevitabil – lacrima se prelinse pe obrazul lui bronzat.

– Sper ca toți să puneți la inimă cuvintele ei și să vă străduiți și mai mult pentru această cauză care ne este comună. Aștept să vă văd în pichete, semnând petiții și ținând cuvântări pentru conservarea mediului natural, dar până atunci – astă seară – aștept să vă văd deschizându-vă carnetele de cecuri pentru Sara!

Cu un gest dramatic, Carson își scoase carnetul din buzunarul de la piept.

– Voi da chiar eu semnalul, făcând o donație specială pentru Cygnet House, în numele mamei Sarei, Madga Davis.

Aplauzele izbucniră din nou și, în timp ce mai mulți îngrijitori începeau să strângă mesele, pregătind sala pentru dans, Sara fu înconjurată.

În timpul unei întreruperi neașteptate, Cal reuși să se apropie de ea atâta cât s-o sărute scurt pe gât, asigurând-o:

– I-ai câștigat pe toți.

Orchestra se adunase, își acordase instrumentele și începuse prima piesă. Pe micul ring de dans, Sara își dădu seama că niciodată nu se mai simțise atât de sigură pe sine, de încrezătoare și de fericită. Pentru prima dată în viața ei, îi plăcea să danseze. Poate că, își spuse ea, până atunci nu-și găsise niciodată partenerul potrivit.

Capitolul 8

Sara citea reportajul din ziar. Așa cum spusese Cal, era plin cu date despre Cygnet House, toate foarte bine documentate. Reporterul, prezent la banchet, îi pusese câteva întrebări, dar informațiile se bazau pe cercetări serioase.

– Are talent, spuse ea. Articolul e bine scris dar, mai mult decât atât, a inclus toate datele esențiale – și le-a și înțeles.

Cal, care-și bea sucul de portocale, nu-i răspunse.

– Mă întreb cum le-o fi aflat pe toate, atât de repede?

În clipa următoare, se lămuri. La banchetul din seara trecută mai fusese un ziarist.

– L-ai informat tu?

Cal ridică din umeri.

– I-am dat câteva detalii, acolo...

– O, Cal! se repezi ea să-l îmbrățișeze, făcându-l să-și verse sucul din pahar. Îți mulțumesc. Informațiile astea în plus îi conferă Casei Lebedei o reală autenticitate. Îți observ contribuția chiar și în articolul ăsta din ziar!

– A, nu, puștiul e într-adevăr talentat. A absolvit aceeași facultate cu mine, de fapt. I-am notat doar câteva date pe-o hârtie.

– Pe care le-a și folosit!

Cal ridică iar din umeri, în timp ce Sara îl îmbrățișa din nou.

– Și-acum, îi spuse el, uită-te în fascicula de fotografii, ca să vezi ceea ce merită! O frumusețe de nedescris în cuvinte!

Deschizând fascicula respectivă a ziarului, Cal o împături cu foile din mijloc la vedere și i-o întinse. Fotografia era cea mai mare de pe pagină, surprinzând momentul în care Sara tocmai se întorcea, cu zâmbetul pe buze. Sara examină încet imaginea, încercând să fie obiectivă, dar era, așa cum spusese Cal, „o frumusețe de nedescris în cuvinte".

Aceea nu era Sara Kendall cea pe care se așteptase s-o vadă, Sara Kendall de la Cygnet House, ci tot ceea ce Sara crezuse că nu avea să fie niciodată.

– Cel mai mult m-a frapat, comentă Cal, după splendoarea ta spectaculoasă, desigur, chipul admiratorului.

Carson Gilbert era foarte prezent în fotografie, cu aceeași expresie cu care se uita la actrițele din filmele lui, dar acela nu era un film, și nici Carson nu părea să joace vreun rol.

– Știam eu că tipul căzuse-n limbă, dar asta e proba concludentă. Poate-ar trebui să fiu atent, să nu mă trezesc fără tine...

– Cal, râse Sara, e mai bătrân decât tatăl meu – dar totuși...

– Dar totuși, ce? întrebă Cal, aruncând ziarul pe jos, pentru a o cuprinde cu un braț posesiv.

– Dar totuși, reluă ea, sunt măgulită... că ești gelos!

– Sigur că sunt! La nebunie, fără speranță, de o gelozie dementă!

Fiecare calificativ era punctat cu câte un sărut.

– Bun, replică ea, răspunzându-i la toate sărutările. Asta și voiam.

– Desigur, continuă el, tărăgănat, nici eu n-am trecut tocmai neluat în seamă de contingentul feminin, aseară. Dac-ai fi auzit șoaptele sugestive ale lui Laine...

Sara începu să-i dea cu perna-n cap.

– O dată dacă te mai văd uitându-te în direcția lui Laine Donovan, am să... am să te...

Cuvintele i se pierdură într-un nou val de hohote și sărutări.

– Ați face un cuplu cel puțin ciudat, îl tachină Sara, așezându-se la loc lângă el.

– Cu nimic mai ciudat decât tine și Carson.

– Într-adevăr, și cred că tu, cel puțin, ai să-i revezi curând pe amândoi.

Cal înălță o sprânceană.

– Păi, continuă Sara, nu le iei interviuri pentru carte?

– Doamne, da! Îi am pe listă. Sigur, lista e lungă de câteva mile.

Se întrerupse, cu cheful de joacă pierindu-i.

– Dar numai după ce vorbesc cu Ted. Vreau ca mai întâi familia să fie la curent cu atitudinea mea. Iar unii dintre ei – una mai ales, pe care n-o vom numi acum – manifestă o mare încăpățânare.

– Nu știi ce-i aia încăpățânare, până nu-l cunoști pe Ted Kendall.

Cal își trecu o mână prin păr, pe care Sara i-l ciufulise total, cu perna.

– Știu. N-o să meargă ușor.

– Imposibil, mai degrabă. Ted și-a petrecut toată viața protejându-și imaginea – sau, mai bine zis, fabricându-și-o, în spe-

cial în privința mariajului lui fericit cu Magda. Dacă e să te iei după el, o dată nu s-au răstit unul la altul. Efectiv, a ajuns să creadă tot ce-a citit în reviste.

– Se pare că tatăl tău are un sistem de negare puternic, comentă Cal, gândindu-se că putea avea nevoie de el pentru a-și proteja orgoliul prea fragil.

Sara dădu din cap.

– Atât de puternic, încât nu-mi imaginez cum ar face măcar o aluzie la ce-a fost de fapt, dacă acceptă cât de cât să-ți vorbească.

– Cred că va accepta, până la urmă.

După ce se aflau toate, lui Ted n-avea să-i mai rămână altă soluție.

– Și eu sper. Acum sunt sigură că Jennie a avut dreptate. E timpul să alungăm toți demonii. Să privim trecutul în față, apoi să-l îngropăm.

Îi zâmbi, aproape cu sfială.

– Uite, de pildă, viața mea de când a fost invadată de Cal Webster. În sfârșit, m-am uitat bine în urmă, am acceptat ce-am văzut și am început să mă debarasez. E un sentiment minunat. Ai avut dreptate când ai încercat să-mi spui.

Avusese dreptate și când insistase să țină cuvântarea de la banchet, fiindcă fusese un triumf nu numai pentru Cygnet House, ci și pentru Sara Kendall. Nu se mai simțea ca o fetiță. Se simțea ca o femeie în toată firea, stăpână pe viața ei.

Privind fața senină de lângă el, Cal știu că sosise momentul să-i spună totul – și nu numai fiindcă Sara învățase să-și accepte trecutul, ci și pentru că în cele din urmă tot trebuia să

afle, iar în acest moment era pregătită. Niciodată nu fusese mai pregătită. Și totuși, nu știa cum să înceapă; nu-și găsea cuvintele prin care să exprime ceea ce avea de spus.

Îl ajută chiar ea. Privindu-l, îi sărută bărbia nerasă și întrebă:

– La care parte din trecutul meu depravat te gândești acum – sau ești cu mintea tot la adorabila Laine?

Cal râse.

– De fapt, mă gândeam la Magda și Ted. Te-ai întrebat vreodată...

În mod surprinzător, nu reușea să formuleze fraza.

– Ce? întrebă Sara, fără prea mult interes, trecându-și absentă mâna prin părul lui.

– Te-ai întrebat vreodată dacă vreunul dintre ei...?

Mișcarea mâinii se opri, degetele rămânând cufundate în părul lui.

– Cal, mă întrebi despre aventurile lor amoroase?

Cal dădu din cap.

– Mă mir că ți-a fost atât de greu să spui, comentă Sara, neavând habar de motivele pentru care Cal se chinuia atâta.

– Dar, ca să-ți răspund la întrebare, în copilărie nu m-am gândit niciodată la asta. Oricum, cu cât creșteam, cu atât mi-a devenit mai ușor să privesc în față adevărul privitor la Ted. Da, a avut multe amante, dar asta n-a părut s-o deranjeze niciodată pe mama. Dintre toate certurile lor, cred că nici una n-a fost cauzată de aventurile lui Ted.

Cal încercă să răspundă punând cealaltă parte a întrebării, dar nici acum nu-și găsea cuvintele. Prefera să afle cât mai încet adevărul – dacă acela era adevărul.

Sara, care părea să se amuze, își formula întrebările fără nici o dificultate.

– De ce întrebi, Cal? Ai mai auzit vreo bârfă interesantă despre Ted? Hai, zi, zi tot! îi ceru ea, surescitată. Ai prins ceva aseară, vreun scandal de senzație?

Cal prefera să nu-i facă jocul, știind că, cu cât se distra mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu când afla totul. Dar acum Sara avea încredere în el – și, tocmai din acest motiv, trebuia să-i spună.

– Nu e vorba de Ted, începu el, încet.

– Da' de cine, de mama?

Sara se ridică în capul oaselor, curioasă, încântată chiar.

– Mama a avut un amant?

Cal dădu din cap.

– Da. Și n-am auzit de el abia aseară. Știam de mult, Sara.

– Ei, dacă e adevărat, și dacă a fost fericită cu el, atunci mă bucur, declară Sara.

– Cred că a fost fericită, o asigură Cal. Foarte fericită.

– Dar de unde știi? Ți-a spus ea, sau ai aflat din altă parte? Chiar de la respectivul? Cât de mult știi?

Cal ridică o mână, pentru a-i opri torentul întrebărilor. Nu mai avea cale de întoarcere. Trebuia să-i spună tot ce știa – sau bănuia.

– Am aflat de la mama ta, nu de la bărbatul respectiv. Nu mai trăiește. De fapt, a murit cu mulți ani în urmă. Și știu totul, toată povestea Magdei, dar n-am de unde ști cât din ea e adevăr și cât e ficțiune, Sara. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care doresc atât de mult să scriu cartea – ca să aflu. O parte din problemă, îi explică el, constă în starea Magdei. Uneori, era sub efectul sedativelor, alteori vorbea fără șir, iar alteori aveam impresia că fabula intenționat.

Sara se rezemă de umărul lui.

– Tipic pentru ea. Îi plăcea spectacolul. Cu cât era mai atent publicul, cu cât aplauda mai tare, cu atât își înflorea și ea mai mult poveștile.

– Așa am crezut și eu, la început.

Nu adăugă și restul – că își schimbase părerea când o întâlnise pe Sara, ajunsese s-o cunoască și-și dăduse seama că se putea ca Magda să fi spus adevărul.

Sara aștepta cu nerăbdare. Nu era supărată, numai curioasă.

– Magda l-a cunoscut în vara când a filmat „Fiica destinului“, la Yuma.

– Vara dinainte de a mă naște eu, confirmă Sara. Apropo, filmul acela mi-a plăcut întotdeauna. Mama o juca pe fiica fermierului...

Îl privi pe Cal, zâmbindu-i.

– Dar vreau să aud totul. Continuă.

Se cuibări mai aproape, iar Cal se întrebă cum avea să reacționeze în curând.

– Stephen Adair – așa se numea – avea un hotel în Yuma. Cam vechi, cam dărăpănat, deloc genul de casă care s-o atragă pe Magda. Dar hotelul, și Stephen, aveau ceva special, adevărat, neprefăcut.

În timp ce vorbea, continua s-o țină strâns cu brațul pe după umeri; n-o săruta, nici măcar n-o atingea cu patimă – o ținea și atât.

– Echipa și toți actorii au stat la hotel.

– Iar mama s-a îndrăgostit de acest... Stephen Adair.

Cal dădu din cap, zâmbind apoi.

– Se pare că la început el nu i-a dat atenție, așa că a întărâtat-o și mai mult. Pe urmă, a devenit o obsesie.

Stephen Adair era un om puternic, mulțumit de viața lui, un om din altă lume, străină de show-biz. Era foarte inteligent, foarte cultivat. Ba chiar, a învățat-o lucruri la care ea nici măcar nu se ostenise să se gândească. Datorită sentimentelor pentru el, Magda s-a gândit chiar să divorțeze de Ted.

– Deci, spuse încet Sara, atunci a început... drama dintre ei. Încă dinainte de nașterea mea.

Cal își dădu seama că Sara nu știa nimic – absolut nimic.

– De ce n-a rămas acolo? întrebă ea pe neașteptate. De ce nu l-a luat cu ea? L-a mai văzut vreodată?

Deveni conștient că nu era nevoie să-i explice nimic. Aveau s-o facă întrebările în locul lui. Curând, foarte curând...

Expresia Sarei era nedumerită. Încercă să-și schimbe poziția, dar Cal continua s-o țină strâns. Voia s-o aibă în brațe când își dădea seama ce încercase să-i spună.

– Cât timp au filmat în Yuma? întrebă Sara, apoi răspunse tot ea. Toată vara, țin minte că am citit într-un articol dintr-o revistă veche. Era despre filmările la „Fiica destinului“, l-am citit tocmai fiindcă-mi plăcuse atât de mult filmul...

Îndruga verzi și uscate – știa deja ce-o aștepta, dar încerca să amâne...

– Au stat în Yuma toată vara, repetă ea. În vara dinainte...

Încremeni. Cal rămase cu brațul pe după umerii ei. Când vorbi din nou, vocea abia i se mai auzea:

– În vara dinainte de a mă naște eu, în aprilie... Ted a vizitat-o pe Magda pe platou?

Cal clătină din cap.

– Nu știu, Sara...

– Înțeleg unde bați, spuse ea, privindu-l cu ochii dilatați de uimire, mai mari decât îi văzuse Cal vreodată. Încerci să-mi spui că aș fi fiica lui Stephen Adair.

– Încerc să...

Îl întrerupse.

– Așa ți-a spus mama, nu? A inventat povestea asta bizară, iar tu ai crezut-o!

Reușise să se smulgă din strânsoarea lui și îl privea din cealaltă latură a patului, șocată și neîncrezătoare. Instinctul îl opri pe Cal să se apropie de ea.

– Nici eu n-am crezut-o, Sara. Cel puțin la început – dar eram intrigat.

– Intrigat?

Sara sări din pat și se înfășură cu cearșaful; dintr-o dată, nu mai voia să stea goală în fața lui.

– Pe-atunci nu te cunoșteam, Sara, îi explică el. Așa că, da, eram intrigat, dar aveam și îndoieli.

– Cum era și cazul! aproape că strigă ea.

– Și totuși, nu puteam înțelege de ce ar fi inventat o asemenea poveste. N-avea nimic de câștigat.

– Decât aplauzele tale, Cal! Și ai aplaudat-o, da, ai aplaudat-o până ai acceptat să-i scrii biografia!

– Crezi că s-a folosit de mine?

– Da! răspunse imediat Sara. În fond, ești cel mai bun biograf la ora actuală, din câte-am auzit, adăugă ea, cu tot disprețul de care era în stare. Mama avea nevoie de ceva cu-adevărat neobișnuit, ca să te „intrige“, vorba ta.

Râse fără chef.

– Chiar tu ai spus că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care ai vrut să scrii cartea – ca să separi faptele de ficțiune. Magda știa ce făcea.

– Posibil. Și eu mi-am spus-o, la început. Pe urmă, am ajuns să te cunosc. Nu arătai, doar, altfel decât ei, Sara – erai altfel. Cu cât deveneau mai vizibile deosebirile, cu atât povestea Magdei părea mai plauzibilă.

– Plauzibilă? Că sunt un copil nelegitim? Că un străin ar fi tatăl meu, nu Ted? Nu, insistă ea cu îndărătnicie, clătinând din cap, nu, refuz să cred. Mama era drogată, sau beată, sau nebună – sau toate trei.

Cal știa că, dacă o contrazicea, n-ar fi făcut decât s-o îndârjească și mai mult.

– Poate, spuse el, gânditor. Poate că ai dreptate.

– Sigur că am dreptate, replică Sara, îndreptându-se spre baie. Din mers, își culese blugii și tricoul de pe scaun. Îi purtase la plecarea din Cygnet House spre Los Angeles, iar acum era timpul să și-i pună din nou. Petrecerea se terminase.

Ajunseseră pe autostradă, când Cal o întrebă:

– Nu vrei să afli cu certitudine, Sara?

– O știu cu toată certitudinea, răspunse ea, fără să-l privească.

– Ești convinsă? Magda l-a iubit enorm pe Stephen Adair. De asta, eu, unul, sunt convins. L-a iubit mai mult decât l-a iubit vreodată pe Ted. Dacă e adevărat că tu ești rodul iubirii lor...

– Nu-i adevărat, insistă Sara, mașinal.

– Nu vom fi niciodată siguri, dacă nu ne ducem acolo.

– Unde să ne ducem? Parcă spuseseși că Stephen Adair a murit, îi aruncă ea o privire, ca și cum tocmai l-ar fi prins cu minciuna.

– A murit, Sara, dar cred că hotelul mai există, și unii prieteni de-ai lui, poate chiar rude. Sunt reporter, Sara. Pot să găsesc...

Sara, însă, clătină din cap, iar Cal știu că era prea mult pentru ea, cel puțin deocamdată.

Ajunseră la Cygnet House. Cal frână în fața casei de la poartă și opri motorul. Nu era sigur ce simțea Sara – și, când află, avu o surpriză atât de mare cum numai ea îi putea face.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus, începu ea. Nu cred că e tatăl meu, dar sunt convinsă că mama l-a iubit foarte mult. Cumva, am simțit întotdeauna că ascundea un secret în adâncul sufletului. Când a murit? îl întrebă, pe neașteptate.

– Demult. Într-un accident de mașină.

Sara dădu din cap, gânditoare.

– Mă întreb dacă atunci s-a apucat mama de băut.

– Posibil. Mi-a spus că anul morții lui a fost cel mai greu din viața ei, pentru că atunci a știut că-și pierduse orice speranță. Sara, o rugă el tandru, hai să aflăm tot adevărul, nu doar o parte din el. Să mergem la Yuma și să căutăm și restul.

– Nu știu...

Sara se temea; de-atâta lucru era sigură, pentru că începea să caute pretexte.

– Niciodată n-am plecat de la Cygnet House pentru mai mult de o zi. Acum am lipsit un weekend întreg, și spui să plecăm din nou. Nu cred că-i pot lăsa pe tineri din nou singuri atât de curând.

– Cum să nu poți?

Îl privi cu sprâncenele înălțate – și, în sfârșit, cu o undă de amuzament.

– Vrei să spui că nu sunt necesară pe-aici?

Cal se relaxă, deși știa că Sara încerca să-și stăvilească tumultul sentimentelor cu un dram de umor.

– Nu, Sara, vreau să spun că i-ai instruit atât de bine încât știu să supraviețuiască și în lipsa ta. Vorbește cu Harry și, dacă totul a mers fără probleme cât am fost noi plecați, hai să încercăm din nou, în weekendul următor.

Sara stătea lângă el, tăcută. Cal continua să-i țină mâna pe braț și reuși să-i smulgă un zâmbet.

– Hai să mergem la Yuma, Sara, insistă el, serios, și să aflăm niște răspunsuri. Poate că nimic din tot ce mi-a spus Magda nu e adevărat. Poate că totul este adevărat.

– Sau poate că adevărul e undeva la mijloc.

– Exact.

Sara știa că, dacă ultimele două ore fuseseră îngrozitoare, următoarele zile aveau să fie și mai cumplite. Dacă se ducea la Yuma, n-o mai făcea pentru carte; cartea nu mai avea nici o importanță. Avea să se ducă la Yuma – dacă se ducea – pentru sine însăși. Deschise portiera.

– Bine, spuse ea. Voi vorbi cu Harry. S-ar putea să ai dreptate, Cal, e cazul să aflăm adevărul – într-un fel sau altul.

Cal vru s-o urmeze, dar Sara clătină din cap. Lăsându-se la loc în scaun, o privi cum se îndrepta spre casă, o siluetă zveltă care părea să poarte pe umeri povara întregii lumi.

Sara și Harry stăteau pe treptele casei mari, când la poartă apăru aripa unei mașini maro. Sara văzu ivindu-se farul, apoi masca argintie și celebra statuetă care-i conferea mașinii o eleganță suplimentară, de parcă ar mai fi fost nevoie. Era Rolls-Royce-ul lui Ted Kendall și înainta ca melcul, cu o încetineală pe care Sara n-o putea considera decât plină de trufie.

Ted era la volan – probabil șoferul avea zi liberă. Întrucât Ted nu conducea niciodată el însuși decât dacă era absolut necesar, Sara presupuse că venise să-i spună ceva important – pentru el, cel puțin.

– E tatăl meu, îi spuse ea lui Harry, în timp ce mașina se apropia.

Ted opri în fața treptelor, fără să ia în seamă indicatorul „Parcarea interzisă". După o pauză de efect, coborî și porni spre fiica lui, urcând treptele câte două.

Își scoase pălăria, cu un gest teatral, și-și sărută fiica pe amândoi obrajii. Sara i-l prezentă pe asistentul ei, observând că Harry reușea să fie politicos, în ciuda convingerii lui că oricine venea la Cygnet House fără probleme oficiale de discutat era un răufăcător.

– Du-te la spital, Harry, îi spuse ea. Vin și eu imediat.

Știa că n-avea să întârzie. Vizitele lui Ted la Cygnet House erau pe cât de rare, pe-atâta de scurte.

Îl conduse în cabinetul ei și se așeză la birou.

– Arăți excelent, Ted – ca de obicei, spuse ea, știind că tatăl său aștepta acel compliment, oricum sincer.

– Ei, mă bucur c-ai observat. Mă simt în formă. Ieri, de exemplu, am jucat tenis cu Carson Gilbert.

Deci, asta era. Nu venise într-o vizită de curtoazie. Sara așteptă. Îi era mai ușor dacă-l lăsa să ajungă singur la subiect. Întrebările îl făceau să se fofileze.

– Da, într-adevăr, continuă el, potrivindu-și o țigară în portțigaretul de aur. Bătrânul Carson e încă un adevărat campion – pentru vârsta lui.

Sara ridică din sprâncene, gata să-l întrebe unde voia să ajungă, când își aminti de atenția pe care i-o acordase Carson la banchet și înțelese că cei doi făcuseră mai mult decât să joace tenis. Era vorba de Cal. Așteptă continuarea.

– Când m-am întors din Mexic, mi-am luat mesajele de la centrală. Aveam câteva de la un tip pe nume Cal Webster.

Sara nu reacționă, spre ușoara dezamăgire a lui Ted.

– Același băiat, din câte înțeleg, care te-a însoțit la banchetul despre care-mi spunea Carson. E scriitor. Biograf, de fapt.

– Da, Ted, replică Sara, săturându-se să mai aștepte. Scrie o carte despre mama.

Se hotărâse să fie fermă. Dar, când avea de-a face cu Ted, o asemenea hotărâre nu-i folosea la mare lucru.

– Sper, firește, că tu și sora ta nu cooperați cu individul. Am încercat să vorbesc cu Jennie, ca s-o previn...

– Încă nu s-a întors de la New York, îl întrerupse Sara.

– Ce face acolo?

– Concertul de la Carnegie Hall, Ted.

– A, da, ăla...

Interesul lui Ted față de cariera lui Jennie încetase cam pe la începutul succeselor ei. Își împlinise scopul, își adăuga încă o frunză în cununa de lauri – detaliile nu-l mai interesau.

– Și-n plus, e prea târziu, Ted. Jennie și cu mine ne-am înțeles să-l lăsăm pe Cal Webster să scrie cartea.

– Jennie și cu tine v-ați înțeles? Și ce autoritate aveți voi în problema asta, domnișoară?

Nu așteptă răspunsul.

– Nu, n-am să permit.

Sara, deloc impresionată, îl informă cu mult calm:

– Mă tem că e prea târziu, Ted. Jennie a și terminat de dat interviurile.

– Și tu? întrebă el, stingându-și țigara și înlocuind-o cu alta.

– Eu încă nu le-am terminat pe ale mele...

– Cu alte cuvinte, și tu cooperezi?

– Da, Ted.

– Ei bine, nu sunt de acord. Refuz să aprob.

– Nu mai prea ai ce face, în momentul de față. Cal Webster scrie cartea, iar Jennie și cu mine îl ajutăm.

– Dar, preciză Ted, împungând aerul cu țigara, fără contribuția mea nu va avea nici o carte. În fond, Magda a fost soția mea, iar povestea, când se va spune, va fi spusă de mine – într-o biografie autorizată – nu de un scormonitor în mocirlă.

Sara reuși să-și stăpânească protestul.

– Cal Webster e un scriitor renumit, cum nu mă îndoiesc că știi. Va scrie corect despre mama, iar altceva nici nu contează, nu crezi?

– Ai dreptate într-o singură privință. Știu despre individ și acreditările lui, dar te înșeli amarnic când spui că ar scrie corect despre oricine. Nu mă impresionează cărțile lui.

Sara se îndoia că tatăl ei citise vreuna din cărțile lui Cal, dar bănuia că auzise de la prieteni cum spunea Cal Webster adevărul – tăind în carne vie. Nu era de mirare că nu-l „impresiona.

– Ei bine, eu sunt impresionată, Ted, și Jennie la fel. Cal a cunoscut-o pe mama în Europa. I s-a confesat ca niciodată..

– Nici nu mă îndoiesc, și știu cu ce rezultate – balivernele bețivănești ale unei femei drogate care probabil că mai

era și schizofrenică bine de tot. Asta o să publice Webster. Asta vrea el să spună – senzaționalul. Ei bine, eu nu admit.

– Nu cred că mai ai încotro, Ted. Cal a început să scrie cartea.

Ted își stinse țigara, puse portțigaretul în buzunar și se ridică.

– N-are decât s-o scrie, dar nu va face multe parale fără cooperarea singurei persoane care a cunoscut-o cu adevărat pe Madga Davis – soțul ei.

Cal stătea la biroul lui de lângă fereastră, pregătindu-și însemnările pentru călătoria la Yuma. Îl văzuse pe Ted venind, îl privise intrând în casă cu Sara, pentru a ieși din nou aproape imediat. Se hotărî să nu intervină. Ted nu-i răspunsese la apeluri, se vedea clar că încă nu era dispus să coopereze. Avea să-l abordeze după întoarcerea de la Yuma. De ceea ce-i aștepta acolo depindeau multe.

O văzu pe Sara pornind spre spital. Se pregătea să-și reia lucrul, când observă că Ted îi făcea un semn lui Harry.

– Ia vino-ncoace, băiete, se auzi glasul lui Ted. Îl cunoști pe unu', Webster, un scriitorache?

Harry dădu din cap, nesigur, dar Cal observă că în același timp era curios, bănuind că Ted îi împărtășea sentimentele la adresa notoriului Cal Webster.

– Cât timp s-a-nvârtit pe-aici? întrebă Ted.

– Cât timp? repetă Harry. Păi, nici n-a plecat. Parcă s-a mutat cu cățel cu purcel la noi.

– Ei, nu mă-nebuni!

Din expresia lui Ted se vedea clar că tare i-ar mai fi plăcut să-i spună scriitorachelui ăluia vreo două.

– Și unde-i? Aș vrea să stau puțin de vorbă cu el.

Cal se retrase de la fereastră. Aveau să stea de vorbă, ba bine că nu, dar nu înainte de a afla câteva adevăruri. Nu înainte de călătoria la Yuma.

– Azi nu l-am văzut, răspunse Harry. N-a venit nici la micul dejun, nici la prânz, și aveam să-i dau de lucru, adăugă el, iritat. S-o fi dus la Los Angeles, cred.

– Ce păcat... murmură Ted, oprindu-se să-și pregătească o țigară. Cred c-am să-l prind mai încolo...

– Ei, pe-aici nu cred că mai aveți șanse. Mereu se duce ori la Los Angeles, ori nu știu pe unde... Data trecută a luat-o și pe Sara și au lipsit două zile.

Cal distinse strâmbătura acră a tânărului.

– Și mâine pleacă iar. Naiba știe când au să se-ntoarcă, de data asta.

Ted se opri cu mâna pe clanța portierei.

– Unde se duc? întrebă el.

– La Yuma.

– Unde?

Oricât se strădui, Cal nu reuși să vadă chipul lui Ted.

– Se duc la Yuma, în Arizona. De ce, numai ei știu. Acolo nu-s crescătorii de păsări, nici o specie care să merite...

– Cine ți-a spus că se duc la Yuma, băiete? îl întrerupse Ted, nervos.

– Sara mi-a spus, răspunse Harry și tresări surprins când Ted trânti portiera mașinii, porni motorul și demară în trombă.

Capitolul 9

În apropiere de Mexicali, Cal întrebă:

– Ce zici, trecem granița pentru o oră, două, ca să luăm o masă mexicană gustoasă?

Dar ajunseseră prea aproape de Yuma, iar Sara clătină din cap. Era gata să se confrunte cu adevărul – după cum o și dovedi pe loc.

– Hai să vorbim despre singurul subiect pe care l-am evitat toată dimineața. Magda și... Stephen Adair.

– Acum sunt convins, Sara. Mai convins ca oricând.

– De ce, Cal? întrebă ea, cu o voce aproape copilăroasă. N-avem nici o dovadă.

– Știu, și totuși, într-un fel, tu însăți ești dovada – prin simpla ta existență într-o familie ca a Kendall-ilor...

– Se întâmplă în multe familii, îi aminti Sara. Câte un copil diferit de toți ceilalți. Asta nu-i nici un fel de dovadă.

Cal dădu din cap.

– Știu. Totuși, nu pot uita atitudinea lui Ted – felul cum a pornit spre mașină, cum își ținea capul și umerii, ca să nu mai zic cum a trântit portiera și a plecat val-vârtej, după ce Harry i-a spus că urma să ne ducem la Yuma.

Sara oftă.

– Asta nu înseamnă decât că e posibil ca mama să fi avut o legătură cu un bărbat din Yuma, iar Ted n-a uitat.

Tăcu o clipă.

– Sora lui Stephen Adair nu ți-a spus nimic, nu-i așa?

Cal îi relatase deja conversația avută cu Marjorie Alysha Ryan, proprietăreasa hotelului unde locuise Magda în vara aceea.

– Nu, reluă el, nu mi-a spus nimic.

– N-a fost nici măcar binevoitoare?

– Nu prea.

– Cum părea?

– Ți-am mai spus, Sara, răspunse Cal, cu răbdare. Politicoasă și nimic mai mult.

– Dar nu caldă, nu prietenoasă...

Cal clătină din cap.

– A spus că ne rezervă cu plăcere camere la hotel și va fi dispusă să vorbească despre fratele ei.

– Dispusă? Doar „dispusă"...?

De fiecare dată spera să afle mai mult, vreun indiciu despre ceea ce o aștepta la Yuma, dar răspunsurile lui Cal erau mereu aceleași.

Hotelul era la marginea orașului, în mijlocul unui teren arid, oarecum fertilizat prin irigații, dar în acea perioadă a anului, toiul verii, singurele pete verzi le puneau cactușii, ca niște santinele țepoase străjuind pustiul. Nimic nu atenua arșița.

– Mă întreb cum a suportat mama? comentă Sara, în timp ce se apropiau de clădirea victoriană, cu lemnărie galbenă. Canicula era întotdeauna o pacoste pe capul ei.

– Ca și casele de turtă-dulce, completă Cal, în timp ce urcau scara verandei cu dantelărie de lemn. Când vorbea despre vara petrecută la Yuma, se întreba, râzând, dacă dragostea o fi având același efect asupra tuturor – răsturnarea unor obiceiuri de-o viață.

Bine măcar că hotelul avea aer condiționat, își spuse Sara când intrară în hol, iar femeia de la recepție se întoarse spre ei. Pe față i se citi că-și dădu seama din prima clipă cine erau. Iar expresia ei, deși nu ostilă, era departe de a fi prietenoasă. Însă nu expresia acelor ochi o făcu pe Sara să fie străbătută de un fior, ci culoarea lor. Erau chiar ochii ei, pe fața altcuiva. Constatarea o șocă.

Femeia porni spre ei, dându-i mâna lui Cal, apoi și Sarei, după care rosti o frază enigmatică și surprinzătoare.

– Ani de zile te-am așteptat, spuse Marjorie Ryan, fără nici o intonație specială.

În timp ce-i conducea la recepție, ca să semneze în registru, adăugă:

– Instalați-vă și poate, mai târziu, stăm de vorbă.

Poate.

Sara și Cal îl urmară pe liftier pe scara ornamentată, până la etaj, unde intrară în camerele lor, alăturate, cu vedere spre deșert – o priveliște austeră, la fel ca hotelul, ca Marjorie Ryan.

– Mă detestă, spuse calm Sara. I se citește pe față. Îmi dau...

– Probabil e doar puțin cam circumspectă, o întreupse cu blândețe Cal. În fond, ești nepoata pe care n-a văzut-o niciodată.

– N-avem nici o dovadă, insistă ea.

– Te-ai uitat cu atenție la Marjorie Ryan?

Nu mai era nimic de spus; Sara înțelegea prea bine, dar tot nu se lăsa convinsă.

Cal nu mai comentă, începând doar să despacheteze, știind că Sara avea să reziste până la capăt – cu ajutorul lui.

Dar nu și cu al lui Marjorie, își spuse el, când aceasta îi opri în hol, peste scurt timp, invitându-i în biblioteca hotelului. Cal, simțind tensiunea din atmosferă, începu prin a pune câteva întrebări despre hotel, la care Marjorie răspunse politicos și succint. În sfârșit, aduse vorba despre vara pe care echipa de filmare o petrecuse la Yuma, despre Magda și Stephen.

– A fost un om bun, spuse Marjorie. N-a vrut să se întâmple nimic între ei, dar mama dumitale era o femeie obișnuită să obțină tot ce voia – iar atunci îl voia pe fratele meu. Nu-mi pot imagina doi oameni mai diferiți decât Stephen și Magda, contnuă ea, clătinând din cap. Și totuși, nu observau niciodată diferențele dintre ei.

Cal își dădu seama că Marjorie nu judeca pe nimeni și se întoarse spre Sara, ca pentru a o încuraja să răspundă. În acel moment se auzi o sonerie, iar Marjorie se scuză pentru câteva minute, cu o expresie care spunea că se bucura să scape.

– Nu-i chiar atât de rea pe cât pare, spuse Cal, în lipsa ei. Și ea e nervoasă, nu știe ce să spună...

– Așa că îi condamnă.

– Cred că fără intenție.

Biblioteca era spațioasă, cu lambriuri și rafturi de cărți din podea până-n tavan. Avea draperii de catifea verde la ferestre și emana o atmosferă intelectuală plăcută.

– Fratele meu își petrecea mult timp aici, le spuse Marjorie, când se întoarse. Spunea mereu că e camera lui favorită, unde putea citi în liniște, cu perdelele trase și ușa

închisă. De-aici, gândurile n-aveau unde să-i scape. Rămâneau cu el, astfel încât și le putea chema înapoi oricând avea nevoie.

Sara scoase o mică exclamație, iar Cal îi luă mâna. Își amintea când îi spusese și ea același lucru, despre sine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Marjorie, surprinsă și cam prudentă.

– Nimic, răspunse Sara. Doar că... și eu mă simt la fel, în camera unde citesc și ascult muzică.

Marjorie dădu din cap, cu înțelegere.

– Îmi pare rău pentru cum m-am purtat adineaori, dar mi-e foarte greu să stau față în față cu fiica fratelui meu, după atâția ani.

Fiica fratelui meu. Marjorie rostise aceste cuvinte cu o asemenea dezinvoltură și candoare, încât Sara aproape că le pierdu sensul – dar le pronunțase, și fără nici o urmă de îndoială.

– Am știut că Magda avea să-i spună cuiva adevărul, înainte de a muri, continuă Marjorie, în timp ce turna calmă cafea în trei cești.

Sara privea lichidul maroniu înălțându-se în fiecare ceașcă pe rând, dar nu-l vedea cu adevărat. În minte nu-i mai rămăsese decât un singur cuvânt: adevărul.

Pe biroul de citit se afla un album mare de fotografii, legat în piele.

– M-am gândit că poate ai dori să le vezi, spuse Marjorie, începând să întoarcă paginile până ajunse la fotografiile pe care le căuta. Au fost făcute în vara aceea.

Sara văzu o serie de fotografii ale Magdei Davis despre a căror existență nu știuse niciodată. Unele erau făcute în munți, pe platoul de la „Fiica destinului“, dar cele mai multe erau la hotel.

– Eu le-am făcut, spuse Marjorie. Mi-au cerut ei. Parcă ar fi presimțit că numai astea aveau să rămână...

Sara încetase s-o mai asculte, privind pentru prima oară fotografiile omului pe care ceilalți doi îl numeau „tatăl ei". Cal, lângă ea, o ajuta cu prezența lui să treacă prin acele momente chinuitoare când își dădea seama, în sfârșit, că acela era tatăl ei.

Avea o înălțime medie și o constituție slabă, de om obișnuit cu viața în aer liber. Mușchii prelungi și supli sugerau o putere calmă, o forță latentă, niciodată necesară, pentru că era un om blând, deși ferm. Părul era de aceeași culoare cu al Sarei, brunet, aproape negru. Firele drepte nu se ondulau nicăieri. Avea ochii ei, îndepărtați, zâmbetul ei. Nasul era mai lat, mai masculin, dar sprâncenele închise la culoare și drepte erau tot ale Sarei, semănând leit.

Sara căzu la loc în fotoliu, iar Cal rămase în picioare, ținându-i doar o mână pe umăr, încurajator.

– Da, Sara, spuse Marjorie. E tatăl tău.

– De ce... de ce nu...

– De ce nu te-a recunoscut ca fiică?

Sara dădu din cap, iar Marjorie se rezemă cu coatele pe masa de mahon, pregătită să-i spună totul.

– Echipa de filmare a stat aici aproape trei luni. Tot filmul s-a turnat în decor real, ceea ce-am aflat că era foarte neobișnuit, pe vremea aceea. Dar cele trei luni au trecut repede pentru Magda și Stephen. La sfârșit, a plecat și ea cu restul actorilor.

Marjorie luă o înghițitură de cafea. Așteptând în tăcere, Sara studie modelul ceștii de porțelan – flori delicate, albastre – numai ca să-i evite ochii, fără a ști de ce.

– Dar Magda s-a întors, spuse Marjorie pe neașteptate.

– S-a întors? repetă Sara, privind-o în sfârșit.

– Da, cam peste o lună. A venit singură, cu mașina, și a stat vreo două zile. Când a plecat, am simțit că ea și fratele meu luaseră o hotărâre. N-a discutat cu mine, dar părea foarte fericit. Au mai trecut două săptămâni, cred, și mi-a spus că Magda aștepta un copil. Eu am fost foarte tulburată, dar el mi-a promis că totul avea să se rezolve.

Clătinând din cap cu tristețe, Marjorie deschise albumul la ultimele pagini.

– Aici sunt scrisorile lor din acea perioadă. Nu le-am citit niciodată.

Teancul de scrisori era legat cu un șnur. Marjorie i-l întinse Sarei.

– Poate dorești să le păstrezi.

Sara luă scrisorile. Erau încă în plicuri, iar hârtia se învechise, devenind scorțoasă. Ca florile presate într-un caiet de amintiri.

– De ce? întrebă ea. Dacă s-au iubit, de ce nu l-a părăsit Magda pe Ted, ca să se întoarcă aici pentru totdeauna? De ce nu s-a dus Stephen după ea?

– Stephen mi-a spus că plănuiseră să se căsătorească. Au stabilit ca Madga să divorțeze și să vină definitiv la Yuma, cu Jennie.

Marjorie clătină din cap.

– Eu aveam mari îndoieli. Mama ta era o femeie de lume. Era o stea, obișnuită cu viața de vedetă. L-am prevenit pe Stephen că-și făcea iluzii – dar el părea atât de sigur...

Ridică din umeri, dar cu durere, nu cu nepăsare.

– Desigur, acum nu vom ști niciodată. Aș vrea să cred că a avut dreptate. Că iubirea lor ar fi dăinuit.

– Dar n-a venit după ea, repetă Sara. De ce?

– Din cauza lui Ted, răspunse Cal în locul lui Marjorie.

Femeia confirmă.

– Magda l-a asigurat pe Stephen că avea să rezolve totul cu Ted. Știa că era nevoie de timp și răbdare, dar nu se îndoia că până la urmă ar fi înțeles-o.

– Ted n-avea nici un drept asupra ei! aproape că strigă Sara. N-o putea forța să rămână, dacă ea voia cu adevărat să plece, dacă l-a iubit cu adevărat pe tatăl meu.

Vocea i se frânse.

– Avea o cale de a o sili să rămână, spuse Marjorie.

Sara se uită la ea, apoi la Cal, mai nedumerită ca oricând.

– Jennie, spuse încet Cal.

– Când Magda i-a spus despre Stephen și sarcina ei, începu să explice Marjorie, Ted a făcut o criză. N-a vrut nici măcar s-o asculte, iar mama ta și-a dat seama că nu ținuse seamă de principala lui grijă.

Continuă, alegându-și cuvintele cu băgare de seamă, croindu-și drum atentă printre crâmpeiele trecutului.

– Nu numai ideea divorțului îl deranja – divorțul celui mai perfect cuplu de la Hollywood – dar nu suporta nici să-și piardă soția pentru unul ca Stephen. Dacă Magda s-ar fi îndrăgostit de alt actor, mai bogat și mai celebru decât Ted, asta i-ar fi mângâiat orgoliul. Hollywoodul ar fi acuzat-o că era materialistă și superficială. Ted ar fi suferit enorm – dar în chip de soț neînțeles, a cărui soție nu umbla decât după averi. Însă Stephen era un om obișnuit, iar Magda îl iubea vizibil și urma să-i nască un copil. Ted nu s-a putut împăca în veci cu asta.

Privi peste masă, spre Sara.

– Era gata să lupte și avea cea mai puternică armă – pe sora ta. I-a spus Magdei că, dacă-l părăsea, n-avea s-o mai vadă pe Jennie niciodată.

Sara închise ochii, iar Cal simți cum o părăseau toate puterile.

– Acum înțeleg, spuse ea simplu.

– Fratele meu și Magda au continuat să-și scrie zilnic, urmă Marjorie. Nu știu ce planuri își făceau. Sunt sigură că se poate afla din scrisori, dar acestea sunt numai pentru tine, Sara. Stephen nu mi-a spus altceva decât că pleca la Los Angeles. Era Ajunul Crăciunului și cred că voiau să petreacă sărbătorile împreună, deși nu știam cum ar fi reușit.

– Și n-a mai ajuns? întrebă Sara, deși știa răspunsul.

– Stephen a murit într-un accident pe autostradă, chiar la intrarea în Los Angeles.

Cal o simți pe Sara tremurând din nou. Își dorea să fi avut o putere vrăjită cu care să-i alunge pe loc durerea.

– Magda a mai venit o singură dată, spuse Marjorie. La înmormântare. N-a intrat în biserică, dar am văzut-o la cimitir, departe, lângă un pâlc de lămâi. N-a mai observat-o nimeni. Nu știu unde a stat peste noapte, dar a doua zi a venit la mine și m-a rugat să nu spun nimănui despre tine. Considera că era mai bine așa și am fost de acord. Știam, însă, că avea să-i spună cuiva adevărul, într-o zi, astfel încât să-mi pot vedea și eu nepoata, pe fiica lui Stephen.

Lacrimile care luceau în ochii femeii se reflectau într-ai Sarei.

– A fost o mare pierdere, spuse Sara.

Marjorie își puse mâna peste a ei.

– Într-adevăr, s-au pierdut două vieți. Dar nu complet, datorită ție. Știam cum erai – frumoasă, sensibilă și inteligentă, exact așa cum ești. Stephen ar fi fost mândru. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine, Sara.

Cal își desprinse mâna de pe umărul Sarei și ieși, închizând ușa în urma lui, pentru a le lăsa pe mătușă și nepoată singure.

Capitolul 10

Două zile mai târziu, după-amiaza, așezată de una singură pe malul eleșteului cu rațe, Sara luă o hotărâre. Când Cal o găsi acolo, soarele asfințea.

– Te-am căutat, spuse el, fără a bănui ce-i trecuse prin minte; aruncă în apă câteva firimituri, privind năvala inevitabilă a rațelor. Văd că mi-ai uzurpat locul favorit.

– Cal, m-am răzgândit în legătură cu cartea.

– Ce? întrebă el, așezându-se lângă ea, pe iarbă. Nu fi ridicolă, Sara.

– Nu sunt ridicolă deloc, sunt absolut serioasă. Toată după-amiaza m-am gândit...

– Sara, am discutat problema asta și am lămurit-o, demult...

– Asta a fost înainte de a fi aflat despre Stephen, insistă ea cu fermitate, aproape cu îndărătnicie.

– Nu-i adevărat. Nu mai demult de acum patru zile, după ce ți-am spus ce știam despre Magda, după ce am plănuit să

plecăm la Yuma, încă mai erai entuziasmată de ideea cărții. Ba chiar ai încercat să-l convingi până și pe Ted să coopereze. Ce Dumnezeu te-a apucat? Voiai să afli adevărul, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă mai ții minte, ăsta a fost scopul călătoriei.

– Așa este, voiam să aflu adevărul – pentru mine, să aflu cine sunt. Dar, o dată ce am aflat, mi-am dat seama că nu pot face asta. Nu pot, Cal.

– Sara...

– Hotărârea mea e luată, Cal. Nu suport ca întreaga lume să știe un lucru atât de personal din viața mea.

Cal rămase mut un minut încheiat; nu se așteptase; nici nu-i trecuse prin minte.

– Nu s-a schimbat nimic, Cal, nu-i așa? îl întrebă ea după un timp, cu vocea obosită.

– Totul s-a schimbat. La Yuma am aflat mai mult decât adevărul despre tatăl tău, Sara. Am aflat că ne iubim. Pentru mine, ăsta-i cel mai important lucru din lume.

– Atunci, te rog, Cal, încearcă să înțelegi. Cartea asta nu mai e numai despre mama. Nu vreau ca viața mea să devină domeniu public. Nu scrie despre mine, Cal. Nu scrie că sunt un copil nelegitim.

– Adică să scriu cartea, exclusiv partea asta? întrebă el, cu ochii îngustați a neîncredere.

Sara dădu din cap.

– Știi al naibii de bine că nu pot! Povestea cu Stephen face parte integrantă din viața Magdei. Explică de ce a fost atât de nefericită, de ce a început să bea, tot ce a sacrificat. Explică totul, Sara.

– Într-adevăr, încuviință ea, dar în multe sensuri face din povestea ei o poveste a mea. Nu vreau să fie spusă, Cal. Cel puțin, nu acea parte. Lumea n-are nevoie s-o afle.

– Fără acea parte, cartea nu mai există, declară el sec.

– Atunci, poate ar fi mai bine să nu mai existe nici cartea.

– Îți dai seama ce spui? Îți dai seama ce-mi ceri să fac?

– Da, răspunse Sara cu tristețe. Îți cer să alegi între mine și carte.

Se lăsă o lungă tăcere, în timp ce peste iaz se așternea întunericul. Nici unul dintre ei nu vorbea. Cal întinse mâna s-o atingă, dar Sara se retrase. Din nou îi scăpa printre degete.

– Ăsta e sfârșitul, nu-i așa? întrebă ea, încercând să-și ascundă emoția din voce.

– Nu, Sara – pentru mine, în nici un caz!

Cuvintele lui o făcură să clatine din cap cu trisețe.

– Cartea asta a stat tot timpul între noi. Am uitat de ea cât am stat în Yuma, acolo nu erau doi oameni împreună...

– Doi oameni care se iubeau.

– Ei bine, spuse ea sfârșită, acum ai povestea Magdei Davis, a iubitului ei și a copilului lor. Sara Kendall, săraca fetiță bogată. Dar nu se termină aici. Poți scrie și continuarea – povestea fetei. Poți spune ce s-a întâmplat cu copilul din flori, cu fiica nelegitimă, care au fost reacțiile mele când am aflat despre tatăl meu adevărat, cum m-am agățat de tine, câtă nevoie aveam de tine...

– Sara, termină!

Pentru prima oară, Cal simți un val de furie.

– N-o să mai urmeze nici o continuare. Totul se termină aici, cu tine având încredere în mine, crezând în mine. Dar n-o poți face nici acum, așa-i? Cum să te conving, Sara, că n-am să te fac să suferi?

– Mă faci deja să sufăr, Cal.

– Ei bine, află că și eu sufăr, văzându-te cum te ascunzi aici cu vietățile tale pierdute, inclusiv cățelul de Harry. Îți lași toate puterile pe care le-ai avut vreodată, forțele moștenite de la Stephen, să se atrofieze aici, pe faleza asta. O să te apere Harry, Sara. O să te protejeze și niciodată nu-ți va spune când greșești. Dar, la dracu', eu ți-o spun.

Fierbea de furie – furie că Sara își uita atât de repede moștenirea.

– Bine, Cal, răspunse ea, ridicându-se pentru a porni spre casă. Mi-ai spus.

– Sara!...

Dar Sara nu privi în urmă, iar Cal era hotărât să n-o urmeze.

O lună încheiată, Sara nu se gândise decât la Cal. A, și-l putuse alunga din minte, ocazional, când lucra, dar niciodată pentru prea multă vreme. Pe măsură ce timpul trecea, sperase să-i fie mai ușor să scape de imaginea lui. Îi devenise tot mai greu. Acum era cu ea aproape încontinuu și, în timp ce mergea pe plajă, încetă să se mai opună, lăsându-se în voia lui, cu un oftat adânc.

Îi schimbase viața, atâta lucru era sigur. Fără el, niciodată n-ar fi avut curajul de a schimba trecutul, de a aflat adevărul

despre tatăl ei și de a învăța să-și înțeleagă mama. Fără el, n-ar fi descoperit ce era iubirea, nici blândețea și nici pasiunea – iar fără el, nici singurătatea pe care o simțea acum n-ar fi fost atât de intensă...

După ce alergase aproape trei kilometri, se prăbuși pe nisip, pentru a-și trage respirația și a recunoaște în sinea ei cât de mult îl iubea și îl dorea. Dar era puternică; de la el avea putere. Puterea de a înfrunta singurătatea.

Când se întoarse spre faleză, văzu o siluetă ieșind din pădure. Un moment, crezu că era Harry. Apoi se uită mai bine și inima începu să-i bată necontrolat.

– Voiam să te văd, Sara, spuse Cal, apropiindu-se, iar ea îi observă plicul de manila de sub braț. Inima i se opri în loc. Îi adusese niște hârtii la semnat, sau așa ceva... Era o simplă vizită de afaceri...

– Cam devreme pentru tine, nu-i așa?

Un comentariu incidental, destinat să-i ascundă sentimentele.

– Da, dar am deprins straniul obicei de a mă trezi o dată cu păsările, și nu mă mai pot dezbăra de el.

Și el părea să ocolească esențialul.

Se opriră pe nisip, față în față. Vântul răvășise părul Sarei, iar Cal ridică mâna să i-l netezească, dar nu-și duse gestul până la capăt.

– Am aici ceva ce-aș vrea să citești, spuse el. Fragmentul din carte despre tatăl tău și Magda.

Când Sara nu-i răspunse, continuă:

– Vreau să-l citești și să vezi cum am formulat povestirea, Sara. Nu refuza cartea până nu hotărăști singură.

Sara clătină din cap, împingându-și în lături părul ce-i flutura peste față.

– N-am să-l citesc, anunță ea.

Expresia lui Cal se schimbă. Mutându-și plicul de manila dintr-o mână în alta, îi studie fața, acea față de o frumusețe orbitoare, căutând să-i descifreze sensul cuvintelor.

Sara îl atinse pe braț.

– Nu e nevoie să-l citesc, spuse ea. Știu c-o să-mi placă, pentru că te iubesc... și am încredere în tine.. și vreau să termini cartea.

Cal își desfăcu brațele, iar Sara se repezi la pieptul lui. Soarele aurea coroanele copacilor, în timp ce se sărutară.

– Și eu te iubesc, Sara. Te iubesc atât de mult...

Plicul căzu în nisip, iar vântul începu să învârtească paginile prin aer. Sara privi foile albe care zburau în jurul ei.

– Cal...

– Nu-i nimic, mai am o copie, râse el, sărutând-o din nou.

În timp ce porneau spre pădure, Cal spuse:

– O singură cerere aș avea, Sara.

– Ascult, îi ceru ea, dispusă la orice compromis.

– Să termin cartea aici, la Cygnet House. Din nu știu ce motiv pe care nu reușesc să-l înțeleg, în ultima lună locul ăsta mi-a lipsit al naibii de mult. Poate datorită lui Charlie...

Sara râse, dar numai o clipă, căci Cal se hotărâse s-o sărute iar. Când ajunseră la marginea pădurii, el spuse:

– Am senzația că mă întorc acasă. De mult n-am mai simțit asta... Aiurea, recunoscu, înainte de a-i dărui încă un sărut. Niciodată n-am mai simțit-o. Într-o zi, voi scrie o carte despre Cygnet House, dar mai întâi am de terminat o treabă cu patroana...

Epilog

Se apropia sfârșitul lunii septembrie, iar aerul dimineții era proaspăt și curat, în timp ce Sara și Cal se îndreptau spre plajă. El ducea în mână o colivie, iar ea mergea pe-alături, până ajunseră la nisipul umed de la marginea apei. Acolo, Cal lăsă colivia jos.

– Nu deschizi ușița? întrebă ea.

– Deschide-o tu.

Sara îngenunche în fața coliviei și trase cârligul. Apoi se ridică.

– Parcă n-ar vrea să iasă, observă Cal, aproape ușurat.

– E nesigur, Cal, și cam speriat. Va trebui să-l scoți, să-i arăți că totul e-n regulă.

Cal vârî mâna în colivie și prinse ușurel pasărea.

– Ești sigură că e gata?

Sara dădu din cap.

– E destul de mare ca să se descurce singur, iar în cușcă zbura fără probleme. A sosit momentul pentru Charlie să dea piept cu lumea.

Fără tragere de inimă, Cal își desfăcu palma, azvârlind pasărea în vântul ce se întețea. Charlie zbură în cerc pe deasupra lor, parcă surprins de acea neașteptată libertate; apoi, prinse un curent ascendent, îi simți puterea și începu să urce.

Jos, pe plajă, Cal și Sara îl priveau, cu mâna streașină la ochi, cum se înălța tot mai sus spre soare. Păru să-și coboare o aripă, în semn de salut, înainte de a dispărea în înaltul cerului. Cal ridică mâna, ca răspuns, după care, la braț cu Sara, porni înapoi spre casă – spre Casa Lebedei – amândoi pregătiți să-și întâmpine viitorul cu aceeași bucurie și fără nici o umbră de îndoială.

Sfârșit